

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Đại Mạc Tướng Hộ 1

Chương 2: Đại Mạc Tướng Hộ 2

Chương 3: Hình Phạt Chiu Nhục

Chương 4: Hoạ Thai Chi Nguy

Chương 5: Lạc Thai

Chương 6: Mộng Tỉnh Đoạn Tình

Chương 7: Nguyên Nhân

Chương 8: Lâm Nhập Đào Lâm

Chương 9

Chương 10

Chương 11: Thư Minh Bị Đùa Giỡn

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17+1

Chương 17+2: Phiên Ngoại: Vong Xuyên Nguyệt

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27
Chương 28
Chương 29
Chương 30
Chương 31
Chương 32
Chương 33
Chương 34
Chương 35
Chương 36
Chương 37
Chương 38
Chương 39
Chương 40
Chương 41
Chương 42
Chương 43
Chương 44
Chương 45+1
Chương 45+2: Thời Cơ Chín Muồi Sinh Tử Chia Cắt
Chương 46
Chương 47
Chương 48
Chương 49
Chương 50
Chương 51: Đạo Tết Hoa Đăng
Chương 52
Chương 53
Chương 54
Chương 55
Chương 56

Mục lục

- Chương 1: Đại Mạc Tướng Hộ 1
- Chương 2: Đại Mạc Tướng Hộ 2
- Chương 3: Hình Phạt Chiu Nhục
- Chương 4: Hoạt Thai Chi Ngụy
- Chương 5: Lạc Thai
- Chương 6: Mộng Tinh Đoạn Tình
- Chương 7: Nguyên Nhân
- Chương 8: Lâm Nhập Đào Lâm
- Chương 9
- Chương 10
- Chương 11: Thư Minh Bị Đùa Giỡn
- Chương 12
- Chương 13
- Chương 14
- Chương 15
- Chương 16
- Chương 17+1
- Chương 17+2: Phiên Ngoại: Vong Xuyên Nguyệt
- Chương 18
- Chương 19
- Chương 20
- Chương 21
- Chương 22
- Chương 23
- Chương 24
- Chương 25
- Chương 26
- Chương 27
- Chương 28
- Chương 29
- Chương 30
- Chương 31
- Chương 32
- Chương 33
- Chương 34
- Chương 35
- Chương 36
- Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45+1

Chương 45+2: Thời Cơ Chín Muồi Sinh Tử Chia Cắt

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51: Đạo Tết Hoa Đăng

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

BẠCH VŨ MỘT THẠCH LĂNG

Arams
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Đại Mạc Tướng Hộ 1

Biên cương phía Bắc của Vệ quốc, gần đại mạc. Một năm bốn mùa cát vàng cuồn cuộn, quanh năm nóng bức.

Quân doanh đóng tại một tòa thạch lớn, mấy chục dặm xung quanh không bóng người, chỉ duy nhất tòa thạch này đứng vững trên sa mạc mênh mông, đây là nơi đóng quân bảo vệ biên cương của Vệ quốc.

Đại tướng quân Lưu Mạnh lau mồ hôi lạnh toát ra trên trán, nơm nớp lo sợ đứng ở bên cạnh nhìn Cảnh vương đang ăn nho.

Cảnh vương ngồi trên ghế lắc lắc đôi chân, vừa ăn nho vừa phun hạt, nói “Ta chỉ đến đây dạo, người không cần phải sợ như vậy, không phải Hoàng Thượng phái ta đến.”

Lưu đại tướng quân gật đầu như đảo toán, “Dạ, dạ, dạ.” Trong tâm thì nói không phải hoàng thượng phái tới là tốt rồi, bất quá Cảnh vương cùng hoàng đế là cùng mẹ sinh ra, vẫn là nên cẩn thận hầu hạ cho tốt, vị này cùng hoàng đế thật không thể nói ai quyền cao hơn ai a. Chạng vạng hôm nay vương gia bỗng nhiên đến, lẻ loi một mình, bên người một cái thị vệ cũng không mang.

Hắn ngẩng đầu thử hỏi “Không biết vương gia có cần mặt tướng làm gì không?”

Lông mi Cảnh vương khẽ run, nhãn châu chuyển động, xua tay nói “Không có việc gì, ta đang trên đường du ngoạn, ở nơi này của người nghỉ chân một lát.”

Gặp Cảnh vương không muốn nói rõ, Lưu đại tướng quân sẽ không đại gì mà hỏi thêm, liền đổi đề tài, cung kính nói “Vương gia nếu có việc gì cứ phân phó. Mạt tướng sẽ đi làm ngay, nơi này vương gia tạm thời ngụ lại, nếu như có gì không thích, Vương gia cứ sai người nói với mạt tướng, mạt tướng nhất định chỉnh sửa thỏa đáng.”

“Chậm đã” Cảnh vương gọi Lưu mạnh đang muốn lui ra “ Quân nô được xung quân hai tháng trước hiện ở đâu?”

Quân nô? Lưu đại tướng quân vụng trộm phiêu liếc mắt nhìn Cảnh vương một cái, thấy hăn như tựa hồ thuận miệng hỏi mà thôi “Quân nô đều ở doanh trại phía tây, không biết Vương gia muốn tìm ai?”

Cảnh vương thở dài một cái, đôi mắt ảm đạm vài phần “Đi xuống đi, không cần người quan tâm.”

Hăn ném chùy nho trên tay, không có hứng thú ăn tiếp.

“Vương gia bảo trọng.”

Người nọ liền bỏ lại một câu như thế, cũng không quay đầu lại tiêu sái bước đi. Không có hỏi vì cái gì, không mắng một câu, liền như vậy đi rồi. Gông xiềng bằng gỗ trên vai, trên mắt cá chân cũng có, từng bước từng bước mà đi không chật vật, càng lúc càng xa.

Cảnh vương không biết vì ánh dương chiều tà làm bóng dáng người nọ mơ hồ, hay là chính mình chung quy vì hăn mà rơi lệ, tóm lại thân ảnh kia cuối cùng vẫn là nhìn không thấy.

Ngoài kia cát bay gió chạy, đại mạc ban đêm bão cát không ngừng, lãnh đến lợi hại, hoàn toàn không có nửa điểm nóng bức của ban ngày.

“Địa phương quý quá!” Cảnh vương thầm mắng một câu, thay đổi y phục dạ hành màu đen, che mặt thật kín, ngay cả ánh mắt cũng dùng hắc sa bịt kín, rồi mới nhảy ra sân, dưới chân như lướt gió đi tới phía Tây biên doanh.

Xuyên qua mấy doanh trại, một mặt nhẹ nhàng tiếp đất, liền thấy thật nhiều lều trại, đếm đếm, hơn hai mươi cái.

Hiển nhiên chính là nơi của quân nô.

Cảnh vương mắt choáng váng, đột nhiên ý thức được người nọ không phải dễ tìm. Hắn xúc lên một lều trại nhìn thử, đập vào mặt là một trận mùi hôi cơ hồ có thể khiến hắn té ngã.

Hắn vội vàng rời khỏi nơi đó, hít sâu vài ngụm khí, hốt mắt lại đỏ.

Người nọ yêu sạch sẽ như vậy, lại ngụ ở loại địa phương này?

Vừa muốn vén rèm lần nữa, dư quang của mắt bỗng thấy một bóng đen bước ra từ một cái lều khác. Hắn không chút nghĩ ngợi lập tức theo sau, đuổi theo vài bước, đứng gần cẩn thận đánh giá, rõ ràng chính là người mình muốn tìm.

Gầy, phi thường gầy. áo giáp của quân nô mặt trên người hắn như sắp hỏng, có thể nhìn thấy rõ xương cốt trên vai.

Người nọ chuyển hướng sang bên phải, trên mặt đất nhặt một hòn đá nhỏ, ném lên cửa bếp, xác định không có ai, liền đi vào

Cảnh vương nhìn, trong lòng đau xót.

Võ công của hắn cuối cùng là bị gì, tại sao lại như thế? Chính mình theo hắn một đường, hắn cũng không phát hiện.

Người nọ vào phòng bếp, trước tiên múc lên một gáo nước lạnh. Cảnh vương lúc này mới thấy rõ cánh tay hãn còn mang vài vết thương, còn cổ tay thì có thật nhiều đạo hồng ấn.

Hãn lại ngồi xồm xuống trước bếp lò, dùng thìa bên trong khuấy, một lát sau đưa cái gì đến bên miệng, nhú nhú mào mới há miệng nuốt vào. Cuối cùng, hãn ở chỗ nào đó lấy khoai tây, cầm hai cái khoai tây, ly khai phòng bếp.

Cảnh vương tránh ngoài cửa sổ nhìn nhất cử nhất động của hãn, cửa sổ cơ hồ như sắp bị hãn bóp nát.

Thư Minh, ta thế nhưng lại hại người như thế này?

Trước mắt y vẫn là một Lăng Thư Minh tung trường kiếm phiêu phiêu dưới những cánh hoa, Cảnh vương Tiêu Lâm rốt cuộc khắc chế không được, một ngụm ngọt tinh nảy lên cổ họng.

BẠCH VŨ MỘT THẠCH LĂNG

Arams
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Đại Mạc Tướng Hộ 2

Lăng Thư Minh cầm khoai tây không có trở về lều trại, hẳn dựa vào một vách trại ngồi xuống đất. Trong ngực kịch liệt phập phồng, cái trán thế nhưng lại toát mồ hôi, hiển nhiên là đã cố hết sức.

Thở dốc trong chốc lát, tựa vào vách, lấy ra một củ khoai tây, phỉu phỉu lớp đất, đưa đến bên miệng. ăn thực chậm, một bên còn tinh táo chậm rãi nhìn xung quanh.

Gần nửa tháng nay, hẳn khát lợi hại, cũng đói lợi hại. Buổi tối nếu không cái gì, trong bụng liền quặn đau không thôi, khó có thể đi vào giấc ngủ.

Ăn hai củ khoai tây vào, hẳn nhắm chặt hai mắt, nhẹ nhàng thở dốc. những ngày gần đây thể lực hẳn không tốt, tinh thần cũng không tốt. cả ngày đều cảm thấy mệt mỏi buồn ngủ.

Ánh trăng bị che khuất, kỳ thật tối đến nỗi không nhìn thấy năm ngón tay. Hẳn ăn mình vào đêm, âm thầm phát sầu.

Tiêu Lâm ở trên cây, nhờ một chút lửa trại ở rất xa mới có thể nhìn thấy bóng dáng của Thư Minh, khán bất chân thiết (nhìn không rõ ràng). Hẳn nhìn thấy người kia đứng lên rời khỏi, liền xoay người nhảy xuống, rón ra rón rén tới gần.

Tới trước địa phương Thư Minh vừa ngồi, hẳn uống một viên Kinh Hoàng tâm dân khôi phục lại bình tĩnh.

Cuối cùng cũng cách người kia gần như vậy, nơi này còn lưu lại hơi thở của hẳn, Tiêu Lâm tham lam hít vào, gió lạnh tiến vào cổ họng, một mảnh

khô ráp.

Quay về phòng nhìn cát đá cuồn cuộn bên ngoài, Tiêu Lâm tim như bị dao cắt. Nếu không có nhìn đến, còn có thể lừa chính mình nói Thư Minh tốt lắm.

Nhưng mà hăn uống nước lạnh, ăn khoai tây, hăn một chút cũng không tốt.

Ngày thường chẳng lẽ ngay cả cơm cũng ăn không đủ no? Làm cho hăn nửa đêm phải như vậy? Một người chính trực như vậy, bởi vì đói bụng mà phải làm trộm đạo.

Tiêu Lâm cười khổ, đại khái lúc trước không hận hăn lắm, hiện tại nhớ tới muốn hận đến nghiến răng.

Sau ngày từ biệt ấy, hăn không dám đi xem tình cảnh của Thư Minh như thế nào, lo sợ bất an, luôn tự nhủ với mình quân nô bất quá chỉ ăn chút khò, kỳ thật hăn biết, không chỉ chịu khổ, đó là ngay cả người cũng không bằng, xem những người quân nô trong lều trại liền biết, ở địa phương ác liệt như vậy, phải chịu gió lốc, giá lạnh. Chỉ sợ chịu đói vẫn là còn nhẹ a.

Hăn rất muốn vọt vào đó, đem người nọ mang ra.

Nhưng cuối cùng vẫn kiềm chế, không đi lỗ mãng.

Hăn không biết, Thư Minh có hay không bằng lòng gặp hăn.

Thư Minh có đôi mắt rất đẹp, khóe mắt hơi cong, tràn đầy ý cười, làm cho người ta thấy, liền tâm sinh thân cận.

Hăn lập chiến công, Hoàng Thượng ban thưởng yến tịch chiếu lâu. Cảnh vương uống say, quý nhiều vị tướng quân còn thiếu niên đang trầm tư

ngắm nguyệt. Ánh trăng chiếu rọi ngân giáp, mặt như quan ngọc, mày kiếm tinh mâu.

Một khắc kia, tâm Cảnh vương, bị hung hăng va chạm một chút.

Khuôn mặt thiếu niên phiếm hồng, Tiêu Lâm nhìn vào đôi mắt sâu trong của hắn, nhìn không ra sự che giấu nào. Hắn cố ý mượn rượu giả say, tướng quân ngại ngừng, sắc mặt càng hồng, nhưng vẫn thủy chung nắm chặt cánh tay của hắn, sợ hắn đứng thẳng không xong ngã trên mặt đất.

Tiêu Lâm từ trên xuống dưới không biết đã chiếm bao nhiêu tiện nghi, người nọ vẫn là không nhận thấy.

“Thư Minh.....” Tiêu Lâm nhẹ nhàng gọi.

Nay ta phải làm gì, chỉ sợ không được.

Mỗi ngày vào sáng sớm, bọn lính đều là thao luyện. Quân nô phải thức sớm hơn, làm đủ mọi việc. Đến phiên Lăng Thư Minh đi múc nước, hắn buộc cổ vào hài, hương giếng nước đi đến.

Chung quanh giếng nước là bãi đá, rất dễ trượt ngã. Hắn không dám đi nhanh, cẩn thận mà đi.

Cỏ quả nhiên hữu dụng, đi rất vững.

Múc đầy hai thùng nước, hắn xoay người nắm chặt trong tay. Gân xanh trên tay đều nổi lên, hiển nhiên là đã cố hết sức. Đang đi, bỗng nhiên cước bộ chậm lại, hai thùng nước nghiêng ngả, Thư Minh ấn mạnh bụng quỳ rạp xuống đất.

“Ngô”.

Trong bụng một trận quặn đau, khí lực cả người giống như mất hết, hai chân hư nhược không chống đỡ được. Hắn dùng lực ấn mạnh bụng, trong

lòng bàn tay nhẹ nhàng cảm nhận được có gì đang mấp máy.

Lăng Thư Minh trên mặt lộ ra tia cười yếu ớt, hít sâu mấy hơi thở đứng lên, đem hai thùng nước để lên, ngồi lên trên.

Hắn trong bụng, có một đứa nhỏ.

Sinh mệnh nho nhỏ đã xuất hiện, ngẫu nhiên bất ngờ làm hắn không kịp chuẩn bị, làm cho Lăng Thư Minh đau khổ còn hao tổn tâm trí.

Hắn chậm rãi điều chỉnh hô hấp, làm cho cơn đau tận lực giảm bớt. chờ đau đớn tiêu tán, hắn một lần nữa đi trở lại giếng nước.

Lần này hắn âm thầm dùng chút nội lực, cước bộ nhanh hơn trở về.

BẠCH VŨ MỘT THẠCH LĂNG

Arams
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Hình Phạt Chịu Nhục

Phía trước nơi ở, quân nô đều tụ lại một chỗ, Hồ An cầm roi hùng hùng hổ hổ. Lăng Thư Minh thầm kêu không tốt, tăng cước bộ nhanh chóng đi qua, vừa yên vị, quay người lại, nhưng cây roi đã đánh tới đầu.

Tiếp theo Hồ An lại đá một cước lên lưng hăn “Người đáng chết?”.

Thư Minh bị đánh cũng chưa ngã xuống, từng đợt yếu đi. Hồ An đẩy hăn một phen “Đứng lên đi!”.

Hăn thất tha thất thểu đi vào bên trong, nỗ lực chống đỡ.

“Không phải muốn đánh chiến đi?” Nhóm quân nô khe khẽ nói nhỏ.

Nếu có khởi chiến, bọn họ chính là phải xung phong chịu chết. Một số người trước đây từng phải bỏ mạng, nhớ tới thảm cảnh tu la địa ngục kia, lập tức không ít người sắc mặt chuyển xanh, có nhát gan, không thể nào bước nhanh được.

Trong bụng Thư Minh co rút đau đớn, cũng bất chấp có phải hay không muốn đánh chiến, thầm nghĩ phải tìm một chỗ ngồi. Mới vừa rồi chịu đựng một roi, hiện tại cũng còn đau đớn, ánh mắt nhìn mọi thứ cũng bắt đầu mơ hồ, hơn nữa huyết nhục một mảnh. Hăn lau lau mặt, vẫn là một mảnh huyết nhục.

“Con mẹ nó im lặng, không cho nói!” Hồ an rống lớn một tiếng, nhưng nhất thời chỉ nghe được tiếng gió.

“Trong khóa phòng có trộm, các người ngấm lại cho rõ, là người nào chân ngoài dài hơn chân trong làm chuyện tốt đó.” Hăn đem roi giáp giờ

vào không khí, ánh mắt lợi hại đảo qua mấy chục quân nô thần sắc kinh hoàng quần áo tả tơi “Lão tử không có thời gian nói chuyện với các người, người nào trộm tự mình nói ra, người nào nhớ tới chuyện gì cũng phải nói, nếu không có người nguyện ý nhận, vậy tất cả các người đều phải lĩnh hình!”.

“Ăn trộm, lãnh năm mươi roi. Là quân nô tội càng nặng lãnh một trăm roi”.

Hắn đến một tàng đá ngồi xếp bằng, châm tẩu hút thuốc phiện “Lão tử hút xong thuốc, tới lúc đó các người muốn nói cũng không kịp.”

Quân nô nhìn nhau, nhỏ giọng nghị luận.

“Là ai hại chúng ta, tự mình đứng ra nhận.”.

“Trộm cái gì a?”.

.....

Lăng thư minh căn bản không có nghe Hồ An nói cái gì, hai tay ấn lên bụng, dùng nội lực trấn an đứa nhỏ càng nháo dữ dội. Hắn trong lòng phát khổ, bị nháo như vậy chính là lần đầu, không thể nắm rõ vấn đề? Hồ An đá một cước hắn không kịp né, giờ phút này thật hối hận.

Đột nhiên mọi người bên cạnh hắn đều né đi, hắn vừa nhấc đầu, thấy quân nô cùng liềm chỉ vào hắn, miệng đang khép khép mở mở không biết là nói cái gì.

“Cái gì.....” Hắn mở miệng, khí lực tiêu hết một nửa, đau đớn khiến hai đầu gối mềm nhũn, quỳ trên mặt đất.

Hồ An đi đến trước mặt hắn, nhìn hắn mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, sắc mặt tái nhợt, thân hình run rẩy, liền biết hắn có tật giật mình.

“Nói, người mỗi đêm đều rời khỏi trướng, là làm cái gì.”

Lăng Thư Minh chợt nghe từ “rời khỏi trướng” quân nô một mình rời khỏi trướng đại khái là đi ma oxi, trong lòng biết nếu không nói rõ ràng, liền có chuyện không hay.

“Ta..... Ta liền..... Khát nước, ta đến khóa phòng uống nước.” Hãn mở miệng gian nan giải thích.

Đã có người nói chuyện hãn buổi tối đi ra ngoài, như vậy liền nhận lỗi.

Hồ An cười lạnh “Uống nước? khóa phòng mất một đấu nước.”

Lăng Thư Minh trong lòng chợt lạnh, hung hăng nhìn Hồ An nói “Không phải ta trộm.”

Hồ An nắm tóc hãn, buộc hãn ngẩng đầu lên, nói “Còn cãi lại? Người hãn là Lăng Thư Minh? Lăng đại công tử, Lăng đại tướng quân. Người nói trong quân nô này, ai có năng lực lớn như vậy, có thể thần không biết quỷ không hay nửa đêm lén vào khóa phòng ăn cắp?”

Lăng Thư Minh á khẩu không trả lời được, lẳng lẳng nhìn Hồ An, đáy mắt một mảnh tro tàn. Cả nhóm quân nô đều tránh ra xa, giống như đang né tránh ôn dịch. Cơ họa này, không thể tránh khỏi.

Hãn nhìn cây roi trên tay phải Hồ An, lộ vẻ sầu thảm.

Hồ An kháp trụ cổ hãn, giữ chặt hãn lại “Trói thượng!”

Hai cái tiểu tốt tuân lệnh, buộc hai tay của hãn, cột ở trên cây. Lăng Thư Minh chân không chạm đất, sức nặng toàn thân đều tập trung nơi cổ tay, không lâu sau, hai tay đã bầm tím.

Trên người hãn có một cái áo giáp chống lạnh, Hồ An giương đầu nhìn, tiểu tốt hiểu ý liền cởi xuống.

“Tê”.

Tất cả mọi người hút một ngụm lãnh khí, nhìn không chuyển mắt xem Thư Minh.

Cởi áo ra, ần ần hiện hiện, còn có làn da trắng chói mắt. Kỳ thật màu da Lăng Thư Minh là trắng bạch, nhưng dưới tán cây thấp thoáng bị ánh mặt trời chiếu vào, liền như long lanh dưới nắng.

Hồ An nghe thấy liên tiếp thanh âm nuốt nước miếng, âm thầm nuốt một ngụm, hẳn cũng không nghĩ tới Lăng Thư Minh cứ nhiên có thân mình như vậy.

Lăng Thư Minh xuất thân là võ tướng, vốn cơ thể là phải của võ tướng, nhưng mà đến đây chịu đủ đau khổ, chỉ còn da bọc xương. Hơn nữa người đang có thai, thế nhưng sinh ra một cỗ tử mị thái, thế nên mới kinh diễm toàn trường.

Chính hẳn còn không biết, nhưng áo bên trong lại mặc mỏng manh, vốn là muốn bản thân thoải mái. Đứa nhỏ trong bụng biết phụ thân đang lâm vào tình cảnh quân bách, cũng không làm ầm ĩ.

Bỗng dừng, ngực run lên, Thư Minh cuối đầu nhìn thấy Hồ An đang đứng trước ngực hẳn, đang dùng cây roi lộng đầu ngực hẳn, trên mặt người nọ lộ vẻ dâm mĩ.

Bên tai truyền đến thừa thốt tiếng cười dâm đảng, vài tiểu tốt không có hảo ý cũng nhìn một màn tình cảnh này.

Thư Minh ngăn người giận tím mặt, nhắc chân hướng hạ thân Hồ An đá tới.

“Ai yêu!”.

Hồ An không ngại, một cước của Thư Minh, lui vài bước.

Lăng Thư Minh hận, chỉ hận chính mình vô lực, một cước kia quá nhẹ.

Hồ An là thẹn quá thành giận, quát “To gan, buộc tảng đá vào chân hần”.

Thư Minh tức giận, bất đắc dĩ không có khí lực chửi ầm lên, trên mặt đỏ bừng.

Bị tảng đá cột vào chân, càng khó chịu, trên dưới cơ thể, cổ tay cùng mắt cá đều cảm thấy đau.

Hồ An quá mức mất mặt, phun nước bọt, huy roi vài cái, sắc bén nói “Tên cầu nô này! Dám đá lão tử!”.

“Ba, ba, ba.”.

Ba cái tát giáng xuống, Thư Minh cố gắng bảo vệ bụng, tận lực nghiêng người, những cái tát đều không trúng bụng, nhất thời ngay cả thở cũng không có khí lực, mồ hôi lạnh như mưa xuống.

Hồ An đánh xong “Lão tử cho người ném thử lợi hại!”.

Không ai biết rõ hần đã đánh bao nhiêu roi, từng roi từng roi hạ xuống người Lăng Thư Minh, trong không khí tràn ngập vị ngọt của máu tươi.

Hồ An đỏ mắt, trên tấm lưng trắng đã tràn ngập vết máu, cả người đều là máu, huyết nhục lẫn lộn, nửa người dưới hần không có đánh tới, cái mông mướt mà ẩn hiện. Hần thân thủ thoát quần của Lăng Thư Minh, Lăng thư Minh đang nhắm chặt mắt bỗng nhiên mở ra, từng chữ từng chữ thoát ra “Người muốn làm gì?”.

Ánh mắt nghiêm nghị, làm cho Hồ An không duyên cớ bắt đầu sinh khiếp ý, hần phẫn nộ hạ tay, liếc mắt một cái liền thấy chưa từng đánh trúng

bụng Lăng Thư Minh, hần thấy cái bụng hơi hơi nhô ra kỳ quái “Người bảo vệ bụng?”.

Hần kỳ thật chỉ là tùy tiện hỏi, căn bản không có nghĩ nhiều, chính là thấy gì nói đó, không ngờ Lăng Thư Minh hoảng hốt, cử động một chút.

Hồ An trong mắt hiện lên một đạo hung ác lệ quang, cười lạnh nói, “Vậy nhìn xem trong bụng rốt cuộc là cái gì!”.

Hần quay đầu đối kia vài cái tiểu tốt hô “Thả hần, đặt xuống đây.”.

Thư Minh rất hận, chỉ hận chính mình không thể thoát thân, sẽ hại đứa nhỏ, sợ là có chết cũng phải chịu nhục. Một khi đã như vậy..... Hần liền nghĩ đến, một chưởng chưởng vào tiểu tốt, lại đá lăn hai tiểu tốt khác.

Hồ An không kịp hoàn hồn, cũng bị hần đánh trúng một chưởng lăn trên mặt đất.

Lăng Thư Minh sau đó liền quay đầu hướng giáo trường phóng đi.

Tiên Lâm, đây là con của chúng ta, ta không thể tự ý quyết định số phận của đứa nhỏ, lại càng không nên giấu diếm sự tồn tại của nó.

Chỉ cần Lưu Mạnh tướng quân tin lời nói của ta, có thể cho người tới cứu con..

Hần cảm thấy dưới chân đau rát, mỗi một bước cứ như ngàn kim đâm vào, thế nhưng lại nhìn thấy Cảnh vương đang hoảng hốt hướng về phía hần, nước mắt bỗng dừng rớt xuống, trước mắt tối đen, ngã quỵ.

BẠCH VŨ MỘT THẠCH LĂNG

Arams
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Hoạ Thai Chi Nguy

Tiêu lâm hồn phi phách tán.

Hắn hốt hoảng chạy nhanh đến, bước tới mấy bước, đỡ được Lăng Thư Minh sắp ngã xuống đất. Hai tay dính đầy máu, đôi mắt cũng chỉ nhìn thấy một mảnh đỏ sẫm. Hắn không biết nên xem chỗ nào, căn bản chỗ nào cũng không dám xem.

Hắn bất quá ly khai trong chốc lát, đến tột cùng là xảy ra sự tình gì?

Lăng Thư Minh hai mắt nhắm nghiền làm cho Tiêu Lâm lo lắng không thôi. Từ xa xa nhìn chỉ cảm thấy hắn gầy, nay ôm vào trong ngực, sức nặng nhẹ tựa lông hồng, làm cho hắn có cảm giác như muốn ôm mà không ôm được.

Khuôn mặt tái nhợt gầy yếu, còn dính vài vết máu, Tiêu Lâm dùng khăn nhẹ nhẹ lau đi.

Một bên lau, một bên nhẹ giọng gọi “Thư Minh? Thư Minh?”.

Hồ An một đường truy chạy tới đây chứng kiến một màn này, gặp một công tử cầm hoa y phục ôm chặt lấy Lăng Thư Minh, vẻ mặt ai tuyệt, liền không lên tiếng, lặng lẽ đứng nhìn.

Dư quang Tiêu Lâm thấy hắn, ôm chặt Lăng Thư Minh đứng lên, liếc mắt một cái khiến Hồ An đứng yên một chỗ không dám nhúc nhích, Hồ An chịu không được loại ánh mắt lạnh trè này, đầu gối run run.

“Là người làm bị thương hắn?”.

Hồ An quả thực khóc không ra, hoảng sợ trước khí thế bức người của Tiêu Lâm hẳn không dám tranh cãi, cuối cùng quỳ xuống đất không ngừng dập đầu.

Bên cạnh Hồ An còn một cây roi nhiễm đầy vết máu, Tiêu Lâm hai mắt nhú lại, nổi giận, một tay hẳn ôm chặt thắt lưng Lăng Thư Minh, một tay dùng nội lực giăng lấy cây roi, chường hạ một chưởng xuống cánh tay phải Hồ An, nhất xả.....

“A!”.

Tiếng kêu thảm thiết vang vọng giáo trường, Hồ An bị mất một tay tại chỗ quay cuồng kêu lên.

Binh sĩ, quân nô đều bị một màn này làm cho kinh sợ, không một người nào dám lên tiếng. Lưu Mạnh nghe thấy tiếng động mà đến nhìn thoáng qua người mà Tiêu Lâm ôm vào trong ngực, liền hiểu rõ.

Hắn gọi hai người đem Hồ An ly khai, đến bên cạnh Tiêu Lâm nói “Vương gia mau đem người về phòng, ta lập tức kêu quân y.”.

Tiêu lâm khẽ nhú mày, liền nhớ tới nếu cứ ôm chặt như thế này cũng không có ích gì, gật gật đầu nói “Mau chút.”.

Lăng Thư Minh nằm trên giường, khó nhịn rên rỉ một tiếng, tiêu lâm nắm chặt tay hẳn, truyền chút nội lực cho hẳn “Thư Minh, Thư Minh, mở to mắt nhìn ta, Thư Minh.”.

Lăng Thư Minh như nghe thấy tiếng gọi, mở to mắt, lẳng lẳng nhìn Tiêu Lâm.

“Cảnh vương?” Hẳn há miệng thở dốc, nhưng không có phát ra âm thanh, Tiêu Lâm xem biểu tình của hẳn, gật đầu nói “Đúng, là ta.”.

“Tiêu Lâm?” Hấn lại hỏi một câu, lần này cố họng như bị chặn.

Tiêu Lâm thấy biểu tình của hấn như là đang kích động muốn đứng lên, nghĩ Thư Minh không muốn gặp mình, vội hỏi “Người đang bị thương, ta ra ngoài trước.”

Lăng Thư Minh không có nghe đến, ngồi xuống, ấn mạnh tay vào bụng vội la lên “Con, chúng ta, con..... Cứu hấn.....”.

Tiêu Lâm nghĩ đến chính mình nghe lầm, gỡ tay hấn ra, ôm chặt bả vai hấn nói “Thư Minh, người nói cái gì?”.

Thư Minh cố gắng đến bên cạnh Tiêu Lâm, dùng hết khí lực lớn tiếng nói “Ta, bụng..... Lý..... Là ta..... Là của chúng ta..... Con, cứu..... Cứu..... Cứu hấn.”.

Tiêu Lâm nghe rõ, không thể tin nhìn Lăng Thư Minh đem tay mình kéo qua, đưa tới dưới bụng.

Bụng cứng rần rần, cảm giác ấm áp theo lòng bàn tay truyền đến, thân hình cực gầy, lại có bụng thật không hợp với lẽ thường. Mặc kệ Lăng Thư Minh có phải hay không hồ đồ, bụng cũng không thích hợp.

Tiêu Lâm còn muốn hỏi lại, nhưng Lăng Thư Minh lại hôn mê, hấn lại vội vàng truyền chút nội lực bảo vệ tâm mạch của Thư Minh, thoáng nhìn phía nửa người trên che kín đầy với thương duy cái bụng là không hề gì, nhất thời thất thần.

Con?

Thư Minh là nam tử, hấn rõ ràng là nam tử. Không phải là hấn đến đây ăn chút khổ sở nên thần trí đã không còn tỉnh táo chứ? Hay là trong bụng có bệnh gì, hấn lại nghĩ lầm là con?

Quân y còn chưa có đến, hần gấp tới độ tới cửa chờ.

Vừa nhìn thấy Lưu Mạnh đem quân y đến, Tiêu Lâm đuổi chân bước tới vài bước, bước tới trước mặt quân y ném hần tới bên giường.

“Trên thân đều là vết thương, hạ thân không có, xem vết thương, nhanh.....” Hần nhìn thoáng qua Lưu Mạnh đứng một bên, Lưu Mạnh hiểu ý nói “Mặt tướng lui xuống.”.

Lưu Mạnh cáo từ, Tiêu Lâm ở trong phòng thong thả bước vài bước “Xem xong vết thương, xem kỹ bụng của hần. Xem là cái chứng bệnh gì.”.

Quân y gật đầu, cẩn thận kiểm tra vết thương.

Làm việc trong quân y, đối với loại ngoại thương này từng gặp vô số lần, không mất bao lâu liền lập tức băng bó thỏa đáng.

“Vương gia, vết thương không mấy trở ngại, chính là vị này.....” Y quan không biết xưng hô như thế nào, do dự một lát nói “Vị công tử này thân thể suy yếu, chịu đựng không được nên mới ngất đi. Ta thay hần bắt mạch.”.

“Đừng dài dòng, mau bắt mạch.”.

Y quan nắm lấy cổ tay Lăng Thư Minh, mà càng nhú chặt, vài lần lén ngược nhìn Cảnh vương đang khẩn trương, muốn nói lại thôi.

Hần do dự, cuối cùng lại là thần sắc sợ hãi, bùm một tiếng quỳ xuống.

“Vương gia thứ tội!”.

Tiêu Lâm cảm thấy kỳ quái, lớn tiếng quát, “Nói!”.

Chẳng lẽ thực sự bệnh bất trị? Cái trán bỗng nhiên thấy đau, hần bóp nhẹ, hai tay nắm chặt thành quyền.

“Công tử mạch đập rất bình thường, nhưng mà không có sức khỏe, mạch rất lưu loát. Sức khỏe chỉ cần tĩnh dưỡng.”.

“Nói trọng điểm.”.

“Là, nếu là nữ tử, không thể nghi ngờ chính là hỉ mạch, này nam tử..... Xin thứ cho hạ quan học nghệ không tinh, thật sự chân không ra kết quả.”.

Hỉ mạch..... Không thể nghi ngờ?

Tiêu Lâm ngồi trở lại bên giường, ánh mắt nhìn xuống bụng của Lăng Thư Minh, hấn xốc chần lên, đối quân y nói “Người tới nhìn xem.”.

Quân y nghi hoặc vươn tay, ở bụng xoa bóp vài cái, sắc mặt hoảng hốt.

Lăng Thư Minh không khoẻ hừ hừ vài tiếng, khôi phục lại tĩnh táo.

Lúc này, bụng của hấn bỗng động, vật cứng quân y đang chạm bỗng trượt một chút, dọa quân y vội vàng buông tay.

Tiêu Lâm hỏi “Xảy ra chuyện gì?”.

Quân y chỉ trứ lăng thư minh bụng nói, “Này, này..... Này..... Này.....”.

Tiêu Lâm nhìn theo ngón tay hấn đến bụng của Lăng Thư Minh.....
Ân?

Hấn nghĩ đến chính mình hoa mắt, cái bụng đang bình thường bỗng co rút một chút, rồi mới buông ra. Hấn đưa tay đến, rõ ràng cảm thấy có cái gì đó đang chuyển động.

“A!”.

Lăng Thư Minh đột nhiên mở mắt, ai kêu một tiếng, mười ngón tay gắt gao nắm chặt sàng đan, hô “Con……”.

Tiêu Lâm bỗng dừng phục hồi tinh thần lại, hét lớn một tiếng “Đi lấy dược, bổ thân an thai!”.

Quân y sợ đến ngây người, không biết làm sao.

Tiêu lâm lại rống lên một tiếng, hấn vội vàng mang mang đồng ý, xoay người bỏ chạy.

“Chờ đã!” Tiêu Lâm kêu hấn lại “Quản cho tốt cái miệng của người!”.

Một giọt mồ hôi lạnh rớt xuống, y quan không ngừng gật đầu.

Lăng Thư Minh lộ ra thần sắc thống khổ, nắm chặt sàng đan, buông cũng không buông ra.

Tiêu Lâm ôm chặt hấn, hoang mang lo sợ.

Trong bụng co rút càng ngày càng nhanh, tâm cũng giống như bị ai cắn nuốt, hấn cũng giống như Thư Minh cả người run lên.

Có cái gì sẽ xảy ra.

Tiêu Lâm lại có cảm giác muốn nắm cũng nắm không được, có cái gì sẽ trôi khỏi tay hấn.

“Con, Lâm ~”.

Thư Minh thì thào kêu, thanh âm càng ngày càng thấp.

Tiêu Lâm liên tục không ngừng chuyển nội lực vào, thân mình Thư Minh suy yếu trống rỗng, không còn làm được gì.

BẠCH VŨ MỘT THẠCH LĂNG

Arams
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Lạc Thai

Thư Minh bắt đầu thống khổ nức nở, thanh âm giống như loài thú bị thương cùng đường. Chấn đệm phía dưới bị mồ hôi làm cho ướt đẫm, tóc đen bết chặt vào hai bên má, ngón tay khô gầy chặt chẽ nắm mạnh sàng đan, hãn bỗng dừng mở mắt, nước mắt thế nhưng theo khóe mắt chảy ra.

“Thư Minh, Thư Minh.....” Tiêu Lâm ngồi ở bên cạnh, thấy hãn mở mắt, một tiếng một tiếng gọi hãn.

Thư Minh hãn thế nhưng lại rơi lệ, thật không thích hợp, cả người lại co rút không thôi.

Tiêu Lâm hoảng hốt không thôi, cơ hồ đã hết sức hoảng sợ “Thư Minh, người xảy ra chuyện gì? Thư Minh, Thư Minh, nhìn ta.....” Hãn ngồi lên giường, ôm lấy Lăng Thư Minh, tay phải để lên ngực, vận chuyển nội lực.

“Thư Minh..... Thư Minh.....” Hãn phí công kêu gọi, lòng nóng như lửa đốt.

Y quan sao còn chưa đem dược đến đây? Ánh mắt lo lắng của Tiêu Lâm di chuyển từ trên người Lăng Thư Minh đến cửa phòng, thân mình Thư Minh càng ngày càng lạnh, trong thâm tâm hãn như có cái gì đó đang rơi xuống.

“A... A... Ân.....”.

Thanh âm Thư Minh bỗng dừng thay đổi, hai tay ấn mạnh bụng, khom mạnh người, Tiêu Lâm muốn ôm cũng không ôm được.

“Thư Minh, xảy ra chuyện gì, Thư Minh?”.

Thư Minh dùng sức ngẩng đầu, miệng phát ra rên rỉ, “A..... Không..... A.....”.

Tiêu Lâm mở to hai mắt nhìn phía dưới nguyên bản là bị mồ hôi làm ướt hiện tại đã thay bằng một màu đỏ sẫm, trong không gian dày đặc mùi máu tươi phiêu tán đến từng góc phòng.

Trong lòng chùng xuống, Thư Minh cắn chặt môi chết ngất đi.

“Người tới a, người tới!”.

Tiêu Lâm buông người ra, mặt như giấy vàng.

Y quan đang run rẩy đi đến, bỗng thấy Cảnh vương đang điên cuồng lao ra khỏi phòng, bị dọa run lên.

“Mau, mau đi vào xem!”.

Y quan không ngừng chạy vào, trong phòng tràn ngập mùi máu tươi làm cước bộ hẫ chùng xuống, thềm kêu một tiếng không tốt.

Hắn buông chén thuốc, từ trong dược tương xuất ra kim khâu, nhanh tay nhanh mắt châm vào vài huyết đạo trên người Lăng Thư Minh, tiếp theo xốc cái chăn trên người hắn nhìn kỹ, dù cho hắn là y quan kinh nghiệm phong phú, cũng bị tình trạng của người này làm cho cả kinh.

Phía dưới Lăng Thư Minh, đệm giường, cái chăn, đều bị huyết nhiễm đỏ, mà giữa hai chân huyết không ngừng chảy ra.

Lương y như cha mẹ, giờ phút này hắn bất chấp tất cả, quy tắc quân thần, nhanh tay tháo hạ thắt lưng Lăng Thư Minh, đem y phục đầy máu vứt trên mặt đất, rồi mới tách hai chân hắn ra.

Tình cảnh trước mắt làm cho hai mắt Tiêu Lâm cảm thấy đau, đồng tử cũng như đã bị nhiễm thương một mảnh đỏ sẫm. Nhiều máu như vậy từ

trong cơ thể gãy yếu đó chảy ra, hẳn không thể tưởng tượng, cũng không dám tưởng tượng hậu quả sẽ như thế nào.

Tiêu Lâm lão đảo lui vài bước ngồi xuống ghế.

Thư Minh.....

Người như thế nào lại có con của ta.....

Người nếu có con của ta làm sao người lại có thể rời khỏi che chở của ta đến nơi khi ho cò gáy này chịu khổ?

Lúc trước tốt cùng là người đã giấu ta bao nhiêu người đã bao nhiêu lần nói một đằng làm một nẻo?

Hắn tâm loạn như ma, lo lắng bất an, tầm mắt mờ mịt di chuyển, đầu óc một mảnh trống rỗng.

“Vương gia.....”.

Y quan đặt khối gì đó vào khăn trắng rồi mới chậm rãi đi thông thả đến trước người Tiêu Lâm quỳ xuống “Trong bụng công tử, xác thực có một hài nhi, nhưng thân thể công tử hư nhược, không thể giữ, phải sinh non. Hiện tại công tử rong huyết đã ngừng, hạ quan thỉnh Vương gia nói cho công tử biết.”.

Y quan thấy sự tình có chút quỷ dị lại liên quan tới Cảnh vương, cố gắng nói rõ ràng, rồi không lên tiếng nữa.

Hài nhi..... Không giữ được..... sinh non.....

Tiêu Lâm nghe xong mấy câu đó lỗ tai ong ong lên, ánh mắt nhìn xuống tấm khăn trắng y quan cầm trong tay, không tự chủ cả người run lên, chống ta xuống bàn trà đứng lên, ghế dựa phía sau “Phanh” một tiếng rồi ngã xuống.

“Đây là vật gì?”.

Thanh âm của Tiêu Lâm không thể ức chế sợ hãi.

“Đây là hài nhi trong bụng công tử, bốn tháng, là một nam hài.”.

Tiêu Lâm lui dần từng bước, hăn như có gì chặn lấy cổ, hô hấp gian nan.

Bốn tháng, nam hài.....

Đã bốn tháng, chính mình được một đêm làm bạn với Thư Minh, mây mưa thất thường. Mà bảy ngày sau Lăng Huyền Tế bị bắt, mười lăm ngày sau Thư Minh xung quân Bắc cương.

Hai tay hăn nâng mảnh vải trong tay y quan lên, nước mắt không ngừng rơi xuống.

Vật nho nhỏ trong bàn tay, còn mang theo ấm áp, là con của hăn. Hăn ngật ngừng im lặng, run rẩy nghẹn ngào hỏi “Thư Minh như thế nào?”.

“Công tử hôn mê, may mà ngừng huyết, tạm thời không có trở ngại gì. Hạ quan đem dược tới, cẩn thận điều trị.”.

“Người đi đi.”.

Y quan lĩnh mệnh lui ra.

Hăn lấy trên cằm bào một mảnh ngọc, để vào trên tiểu nam hài, đây là mảnh ngọc không bao giờ rời khỏi người hăn “Con ta, người có anh linh, phù hộ cho cha người không có việc gì.”.

Rồi mới đem đứa nhỏ đặt bên cạnh Thư Minh, gọi người đem đệm chăn đến, tự mình đổi. Lại đặt thêm một chậu than trong phòng, đem căn phòng làm ấm lên, thế mới cảm thấy yên tâm.

Hắn nhẹ nhàng xoa nhẹ khuôn mặt gầy yếu tái nhợt của Lăng Thư Minh, ghé vào lỗ tai hắn nói, “Người có bao nhiêu ủy khuất, tình lại nói cho ta biết?”.

Dứt lời, vừa cười vừa tự giễu, “Người có bao nhiêu ủy khuất, lại không nói cho ta biết, người tưởng cái gì, cũng không nói cho ta biết, người nghi hoặc cái gì, lại càng không chất vấn ta. Đến bây giờ ta mới biết. Nếu trước kia ta biết, như thế nào ta lại để người đi?”.

“Người tình lại, con chúng ta ta không cứu được, người yếu như vậy làm sao trách nổi ta? Người cứ như vậy mà thương tâm?”.

Hắn biết Lăng Thư Minh từ nhỏ không có người thân, tất nhiên coi trọng nhất là tình thân. Hắn liều mạng che chở cho con, cho hết mọi yêu thương.

Phải làm như thế nào mới đúng đây?

Hắn ai thán một tiếng, nắm lấy tay Thư Minh, lòng bàn tay vận công truyền nội lực. Nhớ tới con chết non, cái mũi đau xót, suýt nữa lại rơi lệ.

BẠCH VŨ MỘT THẠCH LĂNG

Arams
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Mộng Tỉnh Đoạn Tình

Cả người giống như vừa được đưa vào nước sôi, lại được tắm qua nước đá đông lạnh; căn chặt khớp hàm, vẫn là không khắc chế được cả người run run, tiếng khớp xương vang vọng rõ ràng bên tai; thân mình tựa hồ nặng ngàn cân, cả người giống như đang bị rơi trên không trung, giữa không trung chao đảo, gân mạch đều cảm thấy đau.

Sau đó, như là đã rơi xuống mặt đất, Lăng Thư Minh còn chưa kịp nghĩ gì, cơn đau đốn đã hướng tứ chi mà truyền đi. So sánh với những đau đốn lúc trước, loại này đau càng sắc bén, hoàn toàn, giống như bị cây đao sắc bén cắt vào da thịt, giống như cây kim bén nhọn đâm vào thất kinh bát mạch.

Toàn thân đều đau đốn, duy chỉ có tâm trống rỗng một chút cảm giác cũng không có, chết lặng một mảnh.

Cẩn thận nghe, ngay cả tiếng tim đập cũng không.

Ta là đã chết sao?

Lăng Thư Minh hỏi chính mình, bỗng dừng đầu ngón tay chạm được một mảnh tơ lụa, hãn chậm rãi sờ soạng, đó là loại tơ thượng hạng.

Cố gắng mở mí mắt cứng ngắt, một vầng sáng ấm màu da cam lúc sáng lúc tối óng ánh long lanh, thật vất vả mới ngưng trụ tầm mắt, nguyên lai là ánh sáng của đèn dầu nhỏ như hạt đậu, mà bên cạnh có một người ngồi, máy tóc dày đen như lụa chảy xuống khuôn mặt như quan như ngọc, người kia im lặng, lẳng lẳng nhìn ngoài cửa sổ.

Thư Minh chậm rãi nắm chặt tay, đầu ngón tay dùng sức ở lòng bàn tay nắm chặt một chút, một tia đau đớn dâng lên, giống như dưới một đồng có xanh ngát bỗng rớt xuống một trận cuồng hỏa, nháy mắt lan tràn sang xung quanh, lúc mới tỉnh dậy chỉ là cảm giác đau đớn ngăn ngủi, nhưng loại đau nhức này nháy mắt lan khắp toàn thân.

Hắn còn sống, nếu không sao loại đau đớn này lại chân thật như vậy.

“Ngô.....” Hắn nhắm lại lông mi, hai tay không tự chủ được hướng bụng tìm kiếm, nơi đó giống như là tâm của sự đau đớn, cuồn cuộn đau đớn không ngừng lan ra xé rách cơ thể.

Tiêu Lâm nghe được tiếng vang cuống quít xoay người bổ nhào vào giường, khẽ vuốt hai má Thư Minh, ôn nhu hỏi “Thư Minh, người tỉnh? Thân mình có thấy khó chịu không?”.

Thư Minh bỗng dựng cả kính, bàn tay sờ vào cái bụng mềm nhũn, này..... Con của ta đâu? Hắn nhớ lại trước đó chịu cực hình, mạnh giương mắt, chống lại ánh mắt lo lắng của Tiêu Lâm, mồ hôi lạnh nặng nề rơi xuống, hung hăng kiềm trụ cổ tay Tiêu Lâm hỏi “Con đâu?”.

Con đâu? Ba chữ này nghe thật trúc trắc, Tiêu Lâm trong lòng chấn động, hắn sợ Thư Minh không chịu nổi, trong lòng cẩn thận suy nghĩ, liền khuyên, “Người..... Người không cần..... Chú ý, con cuối cùng..... Cùng chúng ta vô duyên.”.

Ngay cả bản thân cũng cố gắng lắm mới nói ra được, áp chế đi lệ sắp trào ra. Hắn nhẹ nhàng nói với Thư Minh đang run rẩy, không biết như thế nào mới có thể làm cho người nợ tiêu tan đi đau khổ.

Người trong lòng đang cố gắng chống đỡ bỗng nhiên hư nhược, Tiêu Lâm cúi đầu vừa thấy, Thư Minh không biết khi nào đã nhắm hai mắt lại, khóe mắt ướt sũng không chút tiếng động tự mình gánh chịu bi thương, chỉ

có trong ngực thủy chung kịch liệt phập phồng, chỉ ra rằng giờ phút này nội tâm hẳn vô cùng kích động.

Quả nhiên, là cái gì hẳn cũng không nguyện ý lộ ra trước mặt ta?

“Thư Minh, trên người người rất đau sao?” Hẳn không dám lỡ mẫn vượt nhẹ mí mắt đang nhắm chặt của Thư Minh, nhớ tới lúc vừa rồi nhìn thấy Thư Minh khóc, bỗng đau lòng không thôi.

Lăng Thư Minh chính là lắc lắc đầu, nhẹ nhàng nói, “Vương gia, ta chốc lát liền tốt hơn.” Một lát sau, hẳn một lần nữa mở to mắt, đáy mắt âm đạm không ánh sáng.

Hẳn giãy dựa ngòai xuống, Tiêu Lâm không thể làm gì khác phải chiều theo.

Lúc ngòai xuống, tác động đến thắt lưng, lại là một trận đau nhức, thân mình lung lay sắp ngã, nếu không phải có Tiêu Lâm ở một bên ôm chặt, chỉ sợ hẳn liền ngã xuống, căn bản không thể đứng lên.

Như là có cảm ứng, ánh mắt hẳn chuyển đến một hộp gấm trên bàn trà, đôi môi vô huyết ngập ngừng vài cái, Tiêu Lâm ở một bên nghe rõ, hẳn đang hỏi “Con ta?”.

Tiêu Lâm dìu hẳn ngòai lên giường, đem hộp gấm lại, cầm tay hẳn cùng tay của chính mình đặt lên trên, nước nở nói.

“Ta kêu Lưu tướng quân làm một cái quan tài thật hảo, chờ thân thể người tốt hơn, chúng ta tìm một địa phương thật hảo, cho con của chúng ta.”.

Lăng Thư Minh cố hết sức đem hộp gấm ôm vào trong lòng, “Là, nam hài, hay là nữ oa nhi?”.

Tiêu Lâm nắm thật chặt cánh tay, “Nam hài.”

Thư Minh kinh ngạc nhìn ngoài cửa sổ, vốn là ban đêm bão cát không ngừng thế nhưng lại có trăng có sao, không một ngọn gió. Bên trong viện có một gốc cây đại thụ, nhưng chỉ còn vài mảnh lá, thê lương vô cùng.

Ngày đó, tinh khôi giấc mộng, lưu luyện tình nghĩa cũng chỉ làm trò cười, hăn dứt khoát xoay người ra đi, nhưng mà trong bụng lại có con. Trên đường sung quân cơ cực chịu đói, nhận hết khuất nhục, thời điểm đến đây gian nan khốn đốn, phí sức lao động, đều vì đứa nhỏ trong bụng mà cố gắng chống đỡ. Chính là chờ ngày tiểu sinh mệnh cất tiếng khóc chào đời đem đến cho hăn niềm vui mới, khiến hăn biết trên đời này hăn không chỉ có một mình.

Nhưng mà chung quy vẫn là không được, cho dù lo lắng cố sức, đem hết toàn lực vẫn là cầm giỏ trúc mức nước công dã tràng.

Con, người có trách cha không duyên không cơ khiến người chịu loại khổ sở này?

Chỉ mong người hãy đi, tìm gia đình tốt hơn cha mà dẫn thân vào.

Hăn nhẹ nhàng vượt phẳng hộp gấm, trong mắt nhòe lệ quang.

“Thư Minh, không cần phải hao tổn nhiều tinh thần. Người còn có ta, ta là cố ý tới tìm người.”

Ánh mắt hăn quá bi thương, ưu tư hiện rõ, Tiêu Lâm sợ hăn lại thêm bệnh, vội vàng quơ quơ bờ vai của hăn, dẫn ánh mắt của hăn chuyển hướng vào mình, ôn nhu khuyên giải an ủi.

Lăng Thư Minh nhìn khuôn mặt diễm lệ trước mắt, sợ run một lát, rồi lại cúi đầu chăm chú nhìn hộp gấm “Vương gia, ngày đó nghĩa phụ ở ven đường nhặt được ta, trên cổ ta còn có một khối huyết ngọc.”

Tiêu Lâm không biết vì sao hắn lại nói câu chuyện này, thấy hắn có ý tứ mới nói ra, liền không đánh gãy, lắng lắng nghe hắn nói.

“Năm ta mười sáu tuổi, nghĩa phụ trả nó lại cho ta, nói đây là Điền Trì anh ngọc, có thể cứu người sống lại. Lúc ta khởi binh, chinh phạt Bích Tây, ta ở Trục Lâm Phô bị cổ độc làm hại gặp được một gã Di tộc vu y, hắn dùng anh ngọc làm thuốc giải cổ độc của ta.”.

Tiêu Lâm có biết chuyện này, lúc ấy Lăng Thư Minh mười sáu tuổi dẫn binh bình định Bích Tây, một trận chiến thành danh, hoàng huynh hắn từng nói, Lăng Thư Minh tuổi còn nhỏ nhưng đầy chiến tích, Lăng Huyền Tế như hổ thêm cánh. Chỉ là sau trận chiến đó, Thư Minh lại gặp loại hiểm ngộ này. Lúc đó hắn không biết rõ ràng mọi chuyện, nhưng từ miệng Thư Minh nghe được Di tộc vu y dùng anh ngọc làm thuốc giải, vẫn là âm thầm kinh hãi.

“Di tộc vu y nói cho ta biết, cả đời này không thể cùng nam tử cấu kết, nếu không máu huyết nhập thể, sẽ là nghịch thiên cùng nam nhân ám kết châu thai.”.

Tiêu Lâm nghe thấy căng thẳng nắm chặt tay, trong lòng hoảng loạn.

“Đó là chân tướng của đứa con trong bụng ta.” Sau khi nói rõ ràng, liền rời khỏi vòng tay của Tiêu Lâm “Tội thần đều không phải là cố ý giấu diếm..... Mà là..... Mà là” Hắn kích động đứng lên, ngay cả thở hỗn hển mấy hơi thở, cũng không thể tiếp tục nói.

Tiêu Lâm nhẹ nhàng ôm lấy hắn, “Tốt lắm, Thư Minh, đừng nói nữa, là ta phải xin lỗi người.”.

Lăng Thư Minh không nói, khí lực toàn thân đã dùng hết, toàn thân như nhũng ra ỷ lại vào người Tiêu Lâm.

“Ta biết người muốn nói cái gì. Tóm lại, người tưởng cũng đừng tưởng. Ta phía trước thực xin lỗi người, hồ ngôn loạn ngữ của ta người vẫn để trong lòng, có phải hay không?”.

Tiêu Lâm dùng lực kéo Thư Minh vào lòng, nghe Thư Minh bình tĩnh nói ra nguyên nhân thụ thai, trong lòng không khỏi run rẩy, rõ ràng đây là cảm giác xa cách, khiến hắn không thể khống chế được mà sinh ra cảm giác sợ hãi. Lãng thư minh muốn nói cái gì? Đôi môi kia hé ra hợp lại sẽ nói ra lời nói làm cho hắn tê tâm liệt phế, hắn không thể để Thư Minh nói, hắn còn muốn tìm cơ hội bù đắp.

Hắn đặt tay lên má Thư Minh, buộc hắn nhìn chính mình “Thư minh, không cần nhớ, những sự tình trước kia cũng không cần nhớ, chúng ta có tương lai, có sau này, Tiêu Lâm ta thề, nhất định sẽ thành tâm thành ý đối với người.”.

Lãng Thư Minh sờ đôi tay lạnh băng vì sợ hãi của người kia, thở dài một hơi, nói “Người là Cảnh vương a!”.

Tiêu Lâm giống bị hỏa thiêu, mạnh mẽ lùi về.

Người là Cảnh vương a!

Hắn nhắm chặt mắt nói “Ta là Cảnh vương. Khi đó là do ta hồ đồ.”.

Lãng Thư Minh nằm ngã vào trên giường, nhắm mắt lại, “Ta không thể kham nổi, ta là quân nô mang đại tội, ta không kham nổi.”.

BẠCH VŨ MỘT THẠCH LĂNG

Arams
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Nguyên Nhân

Tiêu Lâm ngồi ở mép giường, Thư Minh nằm ở trên giường, hô hấp đều đều cũng không biết là có phải đang ngủ hay không. Tay hắn nhẹ nhàng khoát lên trên hộp gấm, một màn này Tiêu Lâm nhìn vô cùng chói mắt, ngay cả ngực cũng ần ần đau.

Thư Minh hiện nay, thân mình tiêu tụy, tâm như tro tàn, làm sao có thể nhìn thấy khí chất oai hùng bừng bừng khí thế của ngày xưa. Hắn nói chính mình đang là quân nô mang tội, không muốn tái mệnh tướng xa vời, Tiêu Lâm cười khổ, vô luận hắn có phải là quân nô đang chịu tội hay không, đều là do Cảnh vương hắn một tay tạo ra cục diện bế tắc này. Muốn nói hối hận cũng không thể nói, nếu cho hắn lựa chọn lại, hắn vẫn là làm như thế này; muốn nói bù đắp, lại không thể nào nói lên, hắn không biết mình có còn lại thể diện nào hay không để cầu người này lượng giải, đừng nói đến những tín nhiệm của ngày xưa.

Một đường đẩy người này đi đến Bắc cương, rồi cũng không biết đến tột cùng là mình muốn cái gì. Rõ ràng là không nỡ lòng, nhưng mà đã không thể quay đầu, cũng không nhẫn tâm buông, nhưng cuối cùng vẫn là muốn gặp người nợ một lần, đợi cho thấy một mặt, một màn tái kiến này nghĩ lại càng thêm sâu não, chỉ hận không thể lúc nào cũng khắc khắc đem người nợ xem ở trong mắt, đặt ở trong lòng. Nguyên bản chính bản thân mình lại thay đổi như chong chóng, được làm vua thua làm giặc hiển hách công tích, cũng muốn gặp một lần, tưởng cũng không dám tưởng, bởi vì vừa quay đầu nhìn, trừ bỏ tình thương với đứa nhỏ, rốt cục vẫn là không nhìn tới hắn. Lại có một việc không thể tưởng đến, thế nhưng trong bụng Thư Minh lại hoài thai cốt nhục của hắn, thế mà con của hắn mới vừa gặp liền chết non.

Thư Minh, người hận ta sao?

Có thể biết được xảy ra trận biến cố này, sẽ ở trong lòng Thư Minh xé rách thêm một miệng vết thương, nghĩ tới đó Tiêu Lâm liền úp mặt thật chặt vào lòng bàn tay.

Tình cảnh này, hẳn nguyện ý dùng tất cả chân tình, kiên định mà vượt qua biến cố này, chỉ không biết, người nọ có hay không muốn cùng hắn bên nhau cả đời.

Nguyệt tàn mây tán.

Một năm trước.

Lăng Thư Minh một thân ngân bạch hung trang, dài thân ngọc lập, chậm rãi bước từng bước vào kim điện. Tướng quân tuổi thiếu niên đầy nho nhã, trầm ổn đi vào kim điện, tam hô vạn tuế, quỳ lạy dương triều.

Thanh âm như ngọc chậm rãi mà lan vào không gian, mặc cho ai đều phải sợ hãi than, đây là đại tướng quân chỉ huy san bằng Bích Tây a?

Tiêu Lâm nhìn người đang quỳ gối rõ ràng còn là một thiếu niên thế nhưng đã là đại tướng quân a, âm thầm kinh hãi.

Lăng Thư Minh là nghĩa tử của Thừa tướng Lăng Huyền Tế, tuy rằng mang danh nghĩa là nghĩa tử, nhưng Lăng Huyền Tế cùng hắn không khác thân sinh. Một năm trước, bộ tộc Bích Tây khiêu khích, Thừa tướng chủ lực kháng địch, tự tiến cử nghĩa tử Lăng Thư Minh nắm giữ ấn soái xuất chinh. Hắn quyền khuynh hướng dã, không ai dám nghi ngờ năng lực của vị thiếu niên tướng quân này, mà Hoàng Thượng có tâm thử cũng không ngăn cản. Ai ngờ đại quân đến, không quá ba tháng, tin báo về liên tục, lại qua bốn tháng, Lăng Thư Minh chỉ huy năm vạn đại quân đánh Bích Tây đại bại, khai hoàn hồi hương.

Sau khi bãi triều, trong ngự thư phòng, mây đen mù sương, một chút khí sắc vui mừng cũng không có, hoàng đế Tiêu Diễn cùng Cảnh vương Tiêu Lâm than thở, mảy khóa sâu.

Tiêu diễn ngàn tính vạn tính, không tính đến việc Lăng Thư Minh không phải là con cờ do Lăng Huyền Tế đẩy ra, chỉ là hồ giấy một đi không trở lại, nhất định sẽ chết.

“Hoàng huynh, Lăng Thư Minh này ta sẽ tiếp cận hẳn.”.

Tiêu Diễn trầm ngâm một lát, cảm thấy trước mắt cũng chỉ có thể làm như thế, gật gật đầu nói, “Như vậy cũng tốt, người tùy thời cơ mà làm. Danh sách chúng ta còn chưa nắm trong tay, hết thấy mọi việc vẫn còn phải chờ đợi.”.

Huynh đệ hai người bọn họ, liếc nhau, đồng thời ở trong lòng thở dài một hơi.

Tiêu Diễn còn nhỏ đã đăng cơ, Lăng Huyền Tế là thủ phụ đại thần. Hẳn khổ tâm tính toán, đợi cho Tiêu Diễn tự mình chấp chính, sớm nắm quyền, tiêu diễn thành con rối hoàng đế.

Ngày qua ngày, Lăng Huyền Tế đặt Tiêu Diễn trong một tòa đại thành. Mà Lăng Huyền Tế cũng biết quyền chủ tớ, dù lúc ban đầu hẳn cũng là trung thành và tận tâm, bên người một đám tùy tùng, nhưng cũng không phải do Tiêu Diễn hẳn làm chủ.

Thời thế đổi thay, ngay tại giây phút đó.

Ở ngoài mặt còn có vẻ gắn bó lẫn nhau, kì thực phía dưới đã có sóng ngầm.

Tiêu Diễn tự nhiên không cam lòng, gần mấy năm qua, đau khổ chu toàn, âm thầm bồi dưỡng thế lực, cuối cùng có thể cùng Lăng Huyền Tế đối

đầu. Lăng Huyền Tế trong tay có hai loại đồ, hẳn nhất định phải có, một phần là tàng bảo đồ, một phần là danh sách.

Đánh hổ phải đánh chết, tàng bảo đồ không có cũng không sao, danh sách phải tới tay, Lăng Huyền Tế dù là đại thụ cũng phải đổ, rắc rối quan hệ của hắn một lần sẽ được xóa bỏ.

Đúng ngay thời khắc cuối cùng, từ trên trời lại rơi xuống một Lăng Thư Minh, thật làm cho người ta buồn bực.

“Được rồi hoàng huynh, nghĩ nhiều lại tăng thêm phiền não.” Tiêu Lâm vỗ vỗ bả vai hoàng huynh, trấn an nói.

Tiêu Diễn nhìn huynh đệ của mình cười khổ nói “Chúng ta bây giờ được ăn cả ngã về không, được làm vua thua làm giặc.”.

“Ta luôn bên cạnh hoàng huynh a. Đúng rồi, hoàng huynh, đem Bách Hoa tửu Lăng Thư Minh đem từ Bích Tây về thưởng cho hoàng đệ đi!”.

Bách Hoa tửu là thứ tốt, là loại rượu của hoàng tộc Bích Tây. Tiêu Lâm mở to hai mắt, miệng rộng hé ra, năn nỉ hoàng huynh.

Tiêu Diễn lắc đầu “Cho người làm tiêu dao Vương gia, người quả thực không phụ lòng ta, bảo tiểu Lý Tử lấy giúp người. Trong viện hoa đào nở, vừa lúc.”.

Tiêu Lâm cười hì hì đáp ứng.

Tiểu Lý Tử lấy Bách Hoa tửu đến, cẩn thận thay Tiêu Lâm bố trí hảo, ở gốc hoa đào bày bố nhuyễn tháp, lại chọn vài phần điểm tâm ngon miệng, trái cây phụ rượu.

“Tiểu Lý Tử, người theo Hoàng Thượng được mười hai năm đi?”.

Tiểu Lý Tử sụp mi thuận mắt đáp lại, “Hồi Vương gia, đúng là vậy!”.

“Trong cung, người là thủ hộ tốt a.”.

Tiêu Lý Tử giương mắt lên nhìn Tiêu Lâm, hẳn đang lấy cái chén đặt trước mũi người “Vương gia yên tâm.”.

“Đi xuống đi!”.

Tiêu Lâm dõi mắt trông về phía xa, giữa hồ phi điều xẹt qua, trên mặt hồ tầng tầng gợn sóng.

Lăng Thư Minh, ly gián bất thành, sẽ phải hủy đi.

BẠCH VŨ MỘT THẠCH LĂNG

Arams
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Lầm Nhập Đào Lâm

Tiêu Lâm uống rượu cho đến khi màn đêm buông xuống, nguyệt lạc chi sao. Rất xa truyền đến tiếng nhạc, nhỏ nhẹ đưa đến gậy ồn ào bên tai, khi đoạn khi tục, hốt hoảng.

Một đào viên, dưới ánh trăng thanh dần hiện ra một nhan sắc yêu mị.

Tiêu lâm ngược lên khuôn mặt đã phiếm hồng vì rượu, đem giọt rượu ngon ngọt cuối cùng tiến nhập vào cổ họng.

“A.....”.

Hắn nhẹ nhàng nở nụ cười một tiếng, duỗi chân ra, dựa vào thân cây đào, mượn lực, nhảy vào không trung một vòng, đã nhảy ra mấy trượng xa.

Bên hồ ẩn ẩn có bóng người, người kia ngân giáp bao quanh, Tiêu Lâm cố ý dùng lực, lao thẳng tới đi qua.

Lăng Thư Minh chỉ cảm thấy phía sau một trận kinh phong đánh úp lại, trực giác né người sang bên cạnh, nhìn lại, đôi tay theo bản năng vươn ra vững vàng đỡ được Tiêu Lâm.

Tình mâu híp lại, hai má đà hồng, đôi môi thản nhiên mở nhẹ, mùi hoa bay ra ngọt nhẹ thanh thanh, lăng thư minh ngơ ngác nhìn mỹ nhân so với chính mình còn muốn cao hơn một cái đầu, ánh mắt chuyển qua cái cổ trắng nõn hầu kết khéo léo.

Hắn cuối cùng cũng nhận ra mỹ nhân này chính là bảo đệ của đương kim thánh thượng, Cảnh vương Tiêu Lâm.

Lúc thượng triều chỉ thoáng nhìn, chỉ cảm thấy Cảnh Vương gia một nam tử, dung mạo lại diễm lệ thần kỳ, không khỏi lưu tâm.

Mà giờ phút này Tiêu Lâm lại gần trong gang tấc, dung mạo diễm lệ khiến Lăng Thư Minh phải cúi đầu, không dám nhìn gần.

Tâm, muốn nhảy ra khỏi lòng ngực, hãn thở mạnh cũng không dám thở, chỉ có đôi tay vẫn là đang nắm chặt lấy Cảnh vương đang lung lay sắp đổ, không biết không nghĩ vẫn là không thể buông ra.

Tiêu Lâm lén hé mắt nhìn khuôn mặt của Lăng Thư Minh, vẫn là kinh diễm đến mức kinh ngạc, sóng mắt liễm diễm lưu chuyển không chút nào che dấu. Hãn vốn chỉ là không say, hiện cố ý giả bộ dạng say rượu, lung lay không chịu đứng vững, một Lăng Thư Minh tiêu hao khí lực chống đỡ hãn. Nhìn trên mặt hãn dần dần đỏ ửng, cái trán chóp mũi cũng thắm mờ hôi, không biết sao, liền nghĩ đến muốn chạm vào.

Trong lòng còn đang tinh tế thưởng thức, khuôn mặt đã sớm nhích dần qua, nhẹ nhàng lướt qua gò má như tơ lụa của thiếu niên, Lăng Thư Minh ngẩn ra, chỉ là do Cảnh vương đang say nên mê lung không rõ, tuy rằng hãn chỉ nhẹ nhàng tiếp xúc, nội tâm vẫn là ức chế không được cảm giác mênh mêng, nhưng sau đó liền lập tức thu liễm, sửa lại thân mình Tiêu Lâm, đưa khuôn mặt hãn cùng với đầu mình ly khai một ít.

“Cảnh Vương gia hãn là đang say? Ta đi gọi người đến!”.

Tiêu Lâm bước tới một bước, làm bộ bộ dáng như không có đứng vững, thuận thế vịn lấy thắt lưng của Lăng Thư Minh, không hề buông ra, còn nhân tiện đè xuống.

Cả người đều cứng rắn, xương cốt cũng cứng rắn, cả cơ thể cũng là cứng rắn. cũng không biết là do khẩn trương hay không. Hãn ở bên gáy dùng sức cọ cọ, làn da rõ ràng như tơ lụa a.

Lăng Thư Minh mặt đỏ lên, vững như Thái Sơn, không nhúc nhích. Tiêu Lâm cười thầm, xem ra đã có tác dụng.

“Di? Lăng..... Lăng..... Lăng.....” Hãn cố gắng mở to mắt, khẩn trương nói chuyện.

Lăng Thư Mminh cho hãn ôm một cái, thắt lưng cũng cho hãn ôm mạnh đến phát đau, lại nghe hãn “Lăng” nửa ngày Lăng không được, liền buông vai hãn ra, ở trước mặt hãn nói “Hạ quan Lăng Thư Minh, Cảnh Vương gia.”.

Tiêu Lâm cười hắc hắc, cảm đặt trước ngực Thư Minh nói “Người không cần.... Không cần..... Hoảng, ách..... Không cần hoảng.....” vừa nói xong, liền ngã xuống, Lăng Thư Minh cả kinh, vội vàng đem hãn kéo trở về dựa vào người mình.

“Ngô..... Không hoảng hốt”.

Lăng Thư Minh cười khỗ nói “Cảnh Vương gia, tùy tùng của người đâu? Không mang theo a?”.

Tiêu Lâm mạnh tay ôm lấy hãn, lại ở hãn trên người xoa nhẹ mấy cái, miệng lẩm bẩm những lời nói có nghe cũng không hiểu. toàn thân sức nặng của hãn đều đặt trên người Lăng Thư Minh, tốt xấu Lăng Thư Minh cũng không phải là thư sinh nhu nhược trời gà không chặt, bằng không khiêng một đại nam nhân như thế thời gian một chén trà nhỏ cũng không khiêng nổi.

Trên thân nam nhân từng đợt truyền đến mùi hương, hại hãn miệng khô lưỡi khô, nghiêng mặt một chút, có thể nhìn thấy tuyệt thế dung nhan đang tựa vào người mình, ánh trắng trong suốt, khuôn mặt Tiêu Lâm tinh tế, da thịt vô cùng mịn màng, làm sao một đại nam nhân có thể có được. Miệng hãn hơi hơi nhếch lên độ cong, giống như một gợn sóng, lăng thư minh xem ngây người, đã quên phải làm cái gì.....

“Lăng tướng quân.....” một tiếng gọi vang lên, Lăng Thư Minh nhìn lại, là Lí công công chủ quản thái giám.

“Lí công công, cảnh Vương gia uống rượu.” Hần đưa ngón trỏ đặt ở giữa môi, nhắc nhở chớ có lên tiếng, lặng lẽ nói, e sợ người tình giặc, trong giọng nói chính mình cũng không biết được lại có mang theo vài phần ôn nhu.

Tiểu Lý Tử gật gật đầu, cũng nói nhỏ “Hoàng Thượng nói, Cảnh Vương gia nếu uống rượu, liền đem đến cảnh thúc cung, lăng tướng quân đem Vương gia giao cho Tạt gia đi.”

Lăng Thư Minh nhìn lại phía sau, gặp vài thái giám cường tráng bước đến, hần nắm lấy bả vai Tiêu lâm, hơi hơi loan hạ thắt lưng, tay kia ôm lấy thắt lưng Tiêu Lâm

“Ta làm.....” Lăng Thư Minh nói.

Thực đau đầu a, Lăng Thư Minh cúi đầu liếc mắt nhìn Tiêu Lâm một cái, hần nhắm chặt mắt, một chút bộ dáng thanh tỉnh cũng không có. Hần khinh thủ khinh cước đem Cảnh vương an trí hảo, lại cởi áo choàng giúp hần.

“Lí công công, buổi tối gió lạnh, cảnh Vương gia uống rượu, không cần thôi nển.”

Tiểu Lý Tử nghiêng đầu cười nói “Lăng tướng quân thật sự là người cẩn thận.” Tiếp theo, vừa chấp tay nói “Lăng tướng quân vẫn là mau về buổi tiệc đi, Hoàng Thượng đang tìm ngài!”

Lăng Thư Minh thế này mới nhớ tới chính mình rời đi đã lâu, mang gật đầu nói, “Đa tạ Lí công công, ta liền đi.”

Hắn vừa đi, Tiêu Lâm liền mở mắt, đáy mắt nhất mực thanh tỉnh, không còn nữa phần men say.

BẠCH VŨ MỘT THẠCH LĂNG

Arams
www.dtv-ebook.com

Chương 9

Lăng Thư Minh mặc dù một trận chiến thành danh, nhưng còn không có phủ đệ, Tiêu Diễn ban cho hắn một vùng đất ở thành Đông, kiến tạo nên tướng quân phủ. Buổi sáng, hắn cùng vài vị đại nhân đi qua xem xem, thương định tốt lắm, liền để hắn toàn quyền quyết định phủ đệ, tính trước tính sau thì nghĩa phụ của hắn là tể tướng đương triều.

Vừa đóng cửa tiễn khách, liền có gã sai vặt đến, nói, “Đại công tử, Cảnh Vương gia đến quý phủ bái phỏng ngài, đang ở tiền thính uống trà.”.

Lăng Thư Minh nghiêng đầu nhìn thoáng qua đại kiệu tám người nâng trong sảnh, hít sâu một hơi.

“Đến từ lúc nào?”.

“Sau khi tiễn các vị quan, ngài mới vừa đi, Cảnh Vương gia đã tới rồi.”.

Cúi đầu nhìn lại y phục chính mình, Lăng Thư Minh nói “Đi thông báo một tiếng, ta thay đổi quần áo liền đi qua, thỉnh Cảnh Vương gia đợi chút.”.

Hắn bước nhanh đi trở về trong phòng, tẩy sạch tay mặt, thay đổi bộ y phục hàng ngày, liền vội vàng hướng tiền thính đi đến.

Đi đến hành lang dài ở giữa, Lăng Thư Minh vừa nhắc đầu, liền thấy Tiêu Lâm tựa vào trên cửa gỗ trạm hoa ở tiền thính, cầm chiết phiến hướng về phía hắn mỉm cười. Thấy hắn bước đến “Bá” mở ra chiết phiến, phất vài cái, cất cao giọng nói “Lăng tướng quân còn không nhanh lên, bốn vương chờ thật lâu a.”.

Tuy là ngôn ngữ trách cứ, nghe kỹ lại thì đều là ý cười.

Lăng Thư Minh dưới chân dùng lực một chút, liền phất người bay qua hành lang dài, băng qua núi giả, nhảy vài cái rơi xuống trước mặt Tiêu Lâm, vừa chấp tay nói “Cảnh Vương gia tới chơi, không thể tiếp đón từ xa, thứ tội.”.

Thư Minh mặc một thân áo màu xanh nhạt, thắt lưng tinh tế màu vàng, phong thần tuấn lãng. Mới vừa rồi thi triển khinh công, mấy chiêu tiêu sái lưu loát, Tiêu Lâm nhìn thấy một màn này, chặc chặc thầm khen.

Hắn bước gần hơn một chút, bên tai Lăng Thư Minh khuếch trương giọng nói:“Làm sao có tội, bốn vương hôm qua say rượu đã làm phiền tướng quân, hôm nay lại mạo muội bái phỏng, phải là bốn vương thành tướng quân thứ tội mới đúng.”.

Rồi đột nhiên Tiêu Lâm ghé thật sát vào, khuôn mặt trắng nõn phóng đại trước mắt Lăng Thư Minh, thành công khiến Lăng Thư Minh phải lui từng bước, mặt hắn đỏ lên, không được tự nhiên vội vàng nghiêng người “Mặt tướng không dám ” Xấu hổ nở nụ cười một tiếng “Ha ha, vương gia mời ngồi.”.

Trong tiền thính có một cái rương đồ thảm, ở hai bên, hai đứa nhỏ bộ dáng xinh đẹp, một nam một nữ, thấy Lăng Thư Minh bước vào, nhất tề bái hạ, dịu dàng nói “Kiến quá Lăng tướng quân.”.

Thanh âm hai người hợp cùng một chỗ, như hoàng anh xuất cốc, uyển chuyển êm tai.

Lăng Thư Minh ngẩn ra, nghe được phía sau Tiêu Lâm “Ba, ba” vỗ hai tiếng, hai hài tử kia nghe xong liền mở rương ra, bên trong đầy vàng thỏi, vàng thỏi lấp đầy rương, hai hài tử tiếp tục mở, bên trong là Minh Châu của Đông Hải, một đóa sen bằng ngọc, phía trên phiến ngọc là trân bảo, chiếu hoa mắt người.

“Cảnh Vương gia, đây là.....?” Lăng Thư Minh trong lòng hiểu rõ, nhưng vẫn là quay đầu làm bộ như khó hiểu hỏi.

“Không biết Lăng tướng quân thích cái gì, liền tự ý chuẩn bị chút ít, tướng quân không cần chối từ.” Tiêu Lâm thông thả đi đến một bên, đem chén trà lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm “Hai hài tử này sạch sẽ nhu thuận, ta tặng Lăng tướng quân, cứ để chúng lại bên người tướng quân hầu hạ.”

Lăng Thư Minh rõ ràng minh bạch ý tứ của Cảnh vương, đây là tặng hai luyến đồng cho hắn. Hắn tuổi còn trẻ, nay lại quyền cao chức trọng, chỉ sợ chuyện như vậy, sau này không phải ít, Cảnh vương bất quá chỉ là người đầu tiên.

Nếu đã như vậy, hắn vuốt nhẹ cằm, đối hai đứa nhỏ nói, “Các người trước đi xuống, đi tìm Tần tổng quản an bài chỗ ở cho các người.”

Tiêu Lâm gọi lên khước miệng, cười nói “Lăng tướng quân đúng là người sáng khoái.”

Lăng Thư Minh lui về ngồi xuống “Cảnh Vương gia ban cho, chính là thượng phẩm không thể nghi ngờ. sau này cầu Cảnh vương gia chỉ điểm nhiều hơn.”

Tiêu Lâm hướng hắn bên kia nói “Lăng tướng quân đều có Lăng Thừa tướng chỉ điểm, sao có thể cần ta? Thật ra phải là ta nói mới đúng, Lăng tướng quân sau này cần chiếu cố ta nhiều hơn” Tiêu Lâm ngay cả bốn vương cũng không nói, trực tiếp xưng ta.

Lăng Thư Minh giương mắt cười nói “Vương gia nói giỡn.....” Nhưng nhìn thấy Tiêu lâm mỉm cười, lời muốn nói liền nuốt vào bụng, hắn hơi hơi thất thần, lập tức ho khan một tiếng, bưng chén trà lên thổi thổi, nói “Lăng mỗ không dám.”

“Nghe Lí công công nói, tối hôm qua làm phiền Lãng tướng quân tự mình ôm ta.....”.

Tiêu Lâm đứng dậy, đi đến phía sau Lãng Thư Minh. Hơi thở ấm áp phảng phất xung quanh, Thư Minh liền cả kinh, chén trà rơi lên bàn.

Chất lỏng bên trong chảy ra, chén trà bể mất một mảnh, trên mặt đất đầy miêng.

“Hắc hắc,” Tiêu Lâm thấy buồn cười, nhìn Lãng Thư Minh đang cứng đờ tay chân, sửng sờ, bất đồng với vẻ lão thành lúc nãy “Lần sau, nếu gặp cơ hội tốt ta cũng ôm Lãng tướng quân, như vậy mới báo đáp được ân tình của tướng quân.”.

Lãng Thư Minh nghe hắn nói cái gì báo đáp ân tình, vội hỏi “Không cần, không cần, chỉ là tiện tay giúp đỡ, tiện tay giúp đỡ.” Hắn thấy rõ Cảnh Vương gia cố ý trêu chọc hắn, nếu cứ dài dòng như vậy, không bằng gọn gàng dứt khoát.

“Cảnh Vương gia, Lãng mỗ thế nhưng đã đắc tội người?”.

Tiêu Lâm phẩy nhẹ chiết phiến nói “Chưa từng.”.

“Cảnh vương gia đến đây là có điều gì chỉ giáo?”.

Tiêu Lâm tiếp tục phẩy chiết phiến, nói “Không có chỉ giáo.”.

Lãng Thư Minh như là tới đường cùng, thở dài một hơi nói “Cảnh Vương gia, người giận ta tối hôm qua ôm người đi?”.

Tiêu Lâm khởi nhẹ lông mi “Vì cái gì nói như thế? Ta không phải là đang đến tạ ơn người sao?”.

Lãng Thư Minh cười nói, “Vương gia thiên nhân chi tử, Lãng mỗ không có công trạng gì.”.

Tiêu Lâm ánh mắt nhú lại “Sao lại nói vậy, là ta say rượu đây đưa trước.”.

Lăng Thư Minh hai tay ôm quyền nói “Vương gia thứ tội, Lăng mỗ được thánh thượng ban yến, hôm qua cũng uống, đầu óc không rõ ràng lắm, Vương gia trăm ngàn không cần so đo.”.

Tiêu lâm hừ một tiếng “Lăng tướng quân lá gan thực nhỏ.”.

Lăng Thư Minh không cho là đúng “Cẩn thận đi được thuyền ngàn năm.” Hãn trong lòng suy nghĩ, Cảnh vương gia này quả nhiên khác thường. Hãn là bào đệ Cảnh vương của đương kim Thánh Thượng, nam sinh nữ tướng, bộ dáng cũng là tuyệt nhân, vừa ý tứ lung lay khó dò, yêu thích nam phong, tí xíu tiện nghi cũng không cho người khác chiếm được, hôm nay hãn tới dùng mọi cách thử, đơn giản là xem chính mình có hay không đối với hãn sinh ngoạn tâm, nghĩ đến việc tối hôm qua đường đột ôm hãn về, nếu hãn hỏi thật thì sẽ làm mình khó xử.

Hãn cười khở nói “Ta lúc đó không nghĩ nhiều, chỉ vì Cảnh Vương gia say lợi hại.”.

Tiêu Lâm phất áo, xua tay nói “Thôi, ta không dọa đại tướng quân.” Hãn đi tới cửa, quay đầu nói “Người bắt quá mới mười bảy tuổi, bày ra nét mặt già nua cho ai xem a?”.

BẠCH VŨ MỘT THẠCH LĂNG

Arams
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Lăng Thư Minh không phải cố ý bày ra nét mặt già nua, chẳng qua nghĩa phụ ân cần dạy bảo, nói trong triều đình, tướng quân liền phải có cái bộ dáng tướng quân, dạy không ít lời thoại cho hấn, hơn nữa ở trong quân doanh một năm, liền toát ra vẻ già hơn tuổi. Tiêu Lâm trách hấn một câu, nhất thời làm cho hấn trong lòng chịu khổ sở, cũng không nhớ phải tiễn Cảnh vương xuất môn, ngờ ngác ngồi ở đại sảnh.

Lâm Nhị hầu hạ hấn bước vào, Lăng Thư Minh nhìn thấy, hỏi “Có chuyện gì?”.

Lâm Nhị vội nói “Lão gia đang ở thư phòng, nói Cảnh Vương gia đi rồi, đại công tử đến thư phòng một chuyến.”.

Lăng Thư Minh nhanh đứng lên nói “Nghĩa phụ đã trở lại?”.

Lâm Nhị gật đầu “Đúng vậy, đại công tử mau đi đi.”.

Tiêu Lâm ngồi bên trong kiệu, trên mặt trầm tĩnh như nước. Lăng Thư Minh là Lăng tiểu tử không thể nghi ngờ, đối phó người như thế, nói đơn giản nhưng cũng rất khó. Lăng Huyền Tế thật sự thâm tàng bất lộ, hấn năm giữ ấn soái, cơ hồ không ai biết Lăng Huyền Tế còn có nghĩa tử, như là từ trên trời rơi xuống. Thậm chí có không ít người phỏng đoán, Lăng Thư Minh này trên thực tế là nhi tử thân sinh của Lăng Huyền Tế.

Hừ, hấn chính là lão hồ ly, nói không chừng Lăng Thư Minh thật sự là con của hấn.

Tiêu Lâm xoay xoay chiếc nhẫn ngọc bích ở ngón trỏ, khước miệng giương lên.

Sáng sớm ngày thứ hai, Tiêu Lâm sai người đến Tể tướng phủ đệ đưa thiệp cho Lăng Thư Minh.

Mở ra bái thiệp, tờ giấy xinh đẹp tao nhã, hàng chữ như ngọc. xem xong, Lăng Thư Minh nhẹ nhàng gấp lại, gọi Lâm Nhị lại dặn dò “Lão gia nếu hỏi, nói rằng Cảnh vương mời.”.

Lâm Nhị gật đầu hỏi “Đại công tử kỳ mã không?”.

Lăng Thư Minh nhợt nhạt cười nói “Không cười.”.

Tươi cười kia giống như xuân phong, nhưng trong mắt Lâm Nhị, không biết vì sao lại thở dài bất đắc dĩ.

Lăng Thư Minh đi bộ bên bờ hồ! Mặt trời đỏ bừng, hàng liễu duyên dáng. Phi liễu trên không, bay lá tả. Tiếng đàn theo gió truyền đến bên tai, bước theo tiếng đàn, chính là địa phương Cảnh vương hẹn gặp.

Cuối hành lang gấp khúc, Cảnh vương một thân tử y dưới bầu trời trong xanh, bên người hẳn là một ít ca cơ mỹ thị, oanh oanh yến yến, đang hưởng lạc ngắm cảnh.

Lăng Thư Minh đi qua, vén vạt áo ngồi xuống đối diện Cảnh vương, cũng không chờ hẳn tiếp đón, chính mình châm một chén rượu, đặt ở chóp mũi người “Lê hoa râm? Hảo tửu.”.

Tiêu Lâm tà tà liếc mắt nhìn một cái, cười nói “Ngàn phần một phần cũng không giống với Bách hoa tửu ta uống hôm trước.”.

Lăng Thư Minh nhìn lướt qua mỹ nhân bên người hẳn, nói “Son phấn hương Thái Hương.”.

Tiêu Lâm giương tay lên nói “Đi xuống đi.”.

Chỉ chớp mắt, đi sạch sẽ, chỉ còn hai người bọn họ.

Lăng Thư Minhtinh tế đánh giá Tiêu Lâm. Tuy nói nam sinh nữ tướng, thiên nhân chi tử, nhưng Cảnh vương này vẫn là có một cỗ anh khí thần nhiên phát ra, không cần rượu cũng đã có vẻ quyến rũ, nhưng thật ra dù khó phân biệt cũng không đến nỗi làm cho người ta kết luận hẳn chính là cái nữ nhân. Huống hồ hẳn thân hình cao lớn, hành động phong lưu cũng không mang nữ khí

Nghĩa phụ nói hẳn mang danh hiệu tiêu dao Vương gia, quả nhiên đủ tiêu dao.

Nhớ tới nghĩa phụ, hẳn thở dài.

“Cảnh Vương gia có chuyện muốn nói với Lăng mỗ a?” Hẳn miết nhẹ tay vào chén trà, nhìn cảnh vương hỏi.

Tiêu Lâm trát trát nhãn tình, vặn hỏi ngược lại “Nói cái gì?”.

Lăng Thư Minhha ha cười, nói “Ta đúng là nghĩa tử của tể tướng. Hẳn muốn ta phản.”.

Tiêu Lâm nói “Người nói với ta như vậy, làm sao người biết ta đang nghĩ gì?”.

Lăng Thư Minhnói “Vương gia thâm tàng bất lộ, lại giấu tài, tính toán chuyện gì, rõ ràng.”.

Tiêu Lâm cười lạnh nói, “Ta nếu không có võ nghệ phòng thân, sài lang hổ báo nhiều như thế, như thế nào có thể bảo toàn?”.

Lăng Thư Minhkhông dự đoán được hẳn thế nhưng thẳng thắn chính mình thể nhược, lập tức á khẩu không trả lời được, âm thầm sinh ra ý muốn

xin lỗi.

Tiêu Lâm còn lại là phô trương thanh thế, nhìn Lăng Thư Minh không nói chuyện, cũng âm thầm yên lòng. Hắn nắm hai tay lại nói “Người muốn nói thì nói, ta không nghe cũng không được.”.

Những lời này nghe thật vô lý. Loại chuyện mưu phản này, không biết thì sẽ không thể biết, mà nếu biết, sẽ rành mạch biết

Lăng Thư Minh đỏ mặt lên, thấp giọng nói, “Ta cũng là thần tử, tự nhiên không thể không trung thực a.”.

Tiêu Lâm nghe xong, tức giận rót đầy một chén rượu đưa cho hắn nói “Tốt lắm, ta đã biết.”.

Lăng Thư Minh cúi đầu, làm cho Tiêu Lâm chấn động. Nhìn hắn bộ dáng chất phác, ai có thể tố giác nói hắn mưu phản a? Hắn vỗ nhẹ Lăng Thư Minh, nói “Người sao lại biết ta có võ công?”.

Lăng Thư Minh nói “Vương gia ngày ấy say rượu, ta dò vương gia liền biết. Vương gia nội lực dư thừa!” Nói xong, trên mặt lại là đỏ lên.

Tiêu Lâm biết hắn trong lòng nghĩ đến cái gì, cố ý kể nói “Là thời điểm người ôm chặt ta?”.

Lăng Thư Minh cười khổ, biết Tiêu Lâm cố ý.

Tiêu Lâm nói “Ta yêu thương nhưng nhớ, người thật có điểm phúc a.”.

Lăng Thư Minh vội vàng giải thích nói “Vương gia hiểu lầm, ta một chút ý khác cũng không có.”.

Tiêu Lâm trừng mắt nhìn hắn liếc mắt một cái nói “Người dám có ý sao?” Ánh mắt hắn sắc bén đảo qua hai cánh tay Lăng Thư Minh nói “Người nếu có lá gan này, ta đã sớm chặt tay người rồi.”.

Lăng Thư Minh chính là cười yếu ớt nhìn hần, cũng không nói tiếp.

Cảnh Vương gia này thật khó dò, sâu cạn là thử không được.

“Bất quá, ta không ngại có ý với người a.....” Nói xong, hai tai Tiêu lâm ở trên mặt Lăng Thư Minh cố ý néo một phen.

Ân, quả nhiên cùng trong trí nhớ cảm giác giống nhau, xúc cảm giống như tơ lụa thượng hạng.

Lăng Thư Minh đại quân, mới vừa rồi còn phong khinh vân đạm nhân lập tức về mặt đỏ bừng, cười khổ nói “Vương gia không cần tái trêu đùa ta.”

Tiêu lâm bắt cổ tay hần nói “Ta làm sao là trêu đùa người? Người được ưu đãi như thế, không vui sao?”

Lăng Thư Minh không biết như thế nào trả lời, kéo tay về, Tiêu Lâm lúc này an vị ở bên người hần, nắm chặt tay hần, đối diện hần, cơ hồ là vây quanh người hần.

Mùi huân hương trên người Tiêu Lâm xông thẳng vào mũi Lăng Thư Minh, khiến hần đầu óc choáng váng. thời điểm Cảnh vương say rượu ôm chặt hần, hần liền ôn nhu đối đãi, mà hiện tại ngồi ở bên người hần là Cảnh vương thanh tỉnh hần lại là như mở trận địa đón quân địch.

Cảnh vương cũng không có thật sự ôm chặt hần, nhưng mà loại tư thế này, càng thêm làm cho người ta một loại cảm giác áp bách. Rõ ràng có thể tránh, có thể né ra, nhưng chính là không muốn tránh, cũng trốn không muốn né.

Làm sao trốn a?

Hai chân hần như nhũn ra, tiếng nói cảnh vương trầm thấp lại vang lên ở bên tai, hần nói “Chuyện cực lạc này người chưa làm qua a? có cần theo ta làm? Ân?”.

Hần thiếu chút nữa sẽ bị thanh âm này mê hoặc, may mà Cảnh vương buông hần ra.

Tiêu Lâm nói “Ta đối non cũng không hưng trí.”.

Lăng Thư Minh xấu hổ mặt đỏ tai hồng, lời bỗng thốt ra “Ai là non!”.

“Nga?!” Tiêu Lâm hú lên quái dị, buồn cười nhìn hần nói “Nguyên lai Lăng đại tướng quân không phải non!”.

Lăng Thư Minh bất đắc dĩ, còn nói nữa, thuận tai cầm chén rượu lên uống.

Tiêu Lâm vỗ lên thạch bàn nói “Thế này mới có hoạt bát của thiếu niên.”.

Lăng Thư Minh sửng sốt, hỏi, “Cái gì?”.

Tiêu Lâm duỗi thắt lưng, dựa vào hành lang nói “Rõ ràng còn là đứa nhỏ, còn giả trang khí thế. Ta xem cũng thấy mệt. người còn nhỏ như vậy, nên hỉ giận nhẹ nhàng vui vẻ.”.

Lăng Thư Minh nghe hiểu được, trả lời, “Ta chính là tính tình chất phác. Cũng không phải giả trang.”.

Tiêu Lâm lại gần hần, nói “Vậy vừa rồi tiểu tử theo ta ồn ào là ai a?”.

Lăng Thư Minh bĩu môi nói “Nam nhân không muốn người khác nói như vậy a.”.

Tiêu Lâm nói “Nga! Nguyên lai Lăng tướng quân cũng là có tính tình, chỉ cần không nói người còn non là được a.”.

“Vương gia người!” Lăng Thư Minhkhẩu khí thở dài, nói, “Vương gia nếu trêu đùa ta, ta cũng vô pháp.”.

Trên bàn là một thanh ngọc kiếm, Lăng Thư Minh hỏi “Vương gia thanh kiếm này là làm bằng ngọc?”.

Chuôi kiếm là từ một khối ngọc mài thành, bề ngang khoảng hai ngón tay, dài gần một thước. Lăng Thư Minhcầm ở trong tay huy huy nói “Thực vừa tay!”.

Tiêu Lâm nói “Vốn nó không phải là trang sức, nguyên bản chủ nhân thanh kiếm này, là một chưởng môn.”.

Lăng Thư Minhnổi lên hưng trí, cầu “Vương gia kiếm này cho ta mượn múa vài chiêu!”.

Tiêu Lâm gật đầu đáp ứng.

Lăng Thư Minhđi đến cuối hành lang, dưới tàng cây anh đào liền dừng lại. Nhìn quanh bốn phía, đem cây anh đào chung quanh tưởng là địch nhân, ở dưới những cái cây bay vọt xê dịch, ngọc kiếm trong tay tùy ý đùa giỡn, tốc độ hiển nhiên cực nhanh.

Tiêu Lâm ở hành lang nhìn dáng người hấn mạnh mẽ nhanh nhẹn, mặt mày rạng rỡ sinh khí, lập tức tâm dương khó nhin. Chỉ hận sự tình chưa chấm dứt, không thể đem thiếu niên này thu về trong túi.

Hấn yêu thích nam phong, mới gặpLăng Thư Minh đã động tâm, bằng không cũng sẽ không lại nhiều lần trêu đùa hấn, tuy là thử, nhưng là cũng vui vẻ.

Lăng Thư Minh không chút nào hiểu, dư quang thoáng nhìn Tiêu Lâm khóe miệng mỉm cười, nghĩ đến hẳn cười chính mình khoe khoang, thế là liền thu kiếm về.

Thiếu niên mày kiếm mắt sáng, nhìn trường kiếm mỉm cười.

Lâu sau này, Tiêu Lâm nhớ tới lúc đó, trong lòng liền ần ần đau. Rõ ràng một khắc kia đã động tâm vậy mà lại còn không biết.

Đêm đó Tiêu Lâm tiến cung, đem lời nói của Lăng Thư Minh nguyên bản nói cho Tiêu Diễn.

“Không biết hoàng huynh tính gì?”.

Hoàng đế trầm ngâm một lát, để bút xuống, “Tương kế tựu kế, lá mặt lá trái, tùy thời cơ mà hành động.”.

Tiêu Lâm gật đầu nói, “ta cũng có ý này. Liền xem trong hồ lô của Lăng Thư Minh rốt cục bán được gì.”.

Tiêu Diễn nói, “người cũng đừng có ý gì với hẳn, ta đều nghe tiểu Lý Tử nói!”.

Tiêu Lâm cười nói “Lí công công lại cùng hoàng huynh nói cái gì? Hoàng huynh chẳng lẽ không tin ta?”.

Tiêu Diễn tin hẳn mới là lạ “Ta tự nhiên tin người có bản lĩnh khiến người khác nghe theo, nhưng Lăng Thư Minh này không phải người bình thường, quan hệ trọng đại.”.

Tiêu Lâm nói “Đã biết hoàng huynh. Mà nếu hai bên đánh nhau, người không thể đánh uyên ương a?”.

Tiêu Diễn thấy nhiều lời vô ích, liền dặn nói “Cần phải đúng mực.”.

BẠCH VŨ MỘT THẠCH LĂNG

Arams
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Thư Minh Bị Đùa Giỡn

Cảnh vương luôn luôn yêu mị, bất quá luôn luôn là chơi đùa, Lăng Thư Minh ai đến nhà cũng không cự tuyệt luôn luôn vui vẻ. Một ngày, Tiêu Lâm mời Thư Minh ghé phủ hãn, Lăng Thư Minh bế một vò rượu ngon tới.

Vào Cảnh vương phủ, liền chịu phải một trận gió lạnh tứ cổ cây, xung quanh hỗn loạn cỏ cây xanh tươi hương khí rất dễ chịu. Hành lang gấp khúc trong sân vườn thực vật đa dạng, có cây, có hoa, Lăng Thư Minh ngay cả tên cũng không biết. Chủ ốc của Tiêu Lâm, giữa một sân hoa hồng, đến gần trừ bỏ mùi hoa, còn có một loại mùi thảo nhiên nhưng cay độc, cẩn thận ngẫm, thế nhưng, chính là mùi trên người Cảnh vương mùi hoa mai, chẳng qua hoa mai trên người Cảnh vương hương rất đậm, ngược lại ngay bây giờ như là một loại hương vị cay độc.

Tiêu Lâm ở tiền đường vẽ tranh, giấy thượng diễm hồng một mảnh, màu vàng tinh diễm làm nhụy hoa, đúng là họa hoa hồng.

Hãn giương mắt nhìn Lăng Thư Minh trên đường mòn đầy đá cuội đang đi tới, dáng đi thanh thoát, trên mặt một vẻ nhu hòa yếu ớt, khóe miệng nổi lên giảo hoạt tươi cười, ngòi bút linh hoạt nhẹ nhàng, vẽ ít ỏi vài nét bút, một người như hư như thực liền hiện lên trên mặt giấy. Đợi cho Lăng Thư Minh đến bên cạnh hãn, liền họa một văn sức lam tuyến trên trường bào.

Lăng Thư Minh bật cười, vạt áo của hãn cũng có văn sức lam tuyến, cùng với bức họa này là cùng một vị trí. Hãn cười nói, “Đa tạ Vương gia ban thưởng họa.”

Tiêu lâm bước đến trước người hãn, ở bên tai hãn ngửi một hơi, hỏi, “Thơm quá, là cái gì?”

Trải qua mấy ngày nay ở chung, Lăng Thư Minh đã muốn quen Tiêu Lâm tỏ ra vẻ ái muội, cũng không giống với lần đầu tiên mà thất kinh, tay chân đều cảm thấy thừa thãi. Bất quá hơi thở ấm Tiêu Lâm phun trên cổ hần, vẫn là làm cho hần có chút cảm giác khó nói, hần vội vàng đưa bình rượu lên, nói, “Vương gia ngửi được mùi rượu thơm.”.

Tiêu Lâm tiếp nhận cái bình, hai ngón tay nhẹ nhàng để lên nắp bình, tà trứ ánh mắt phiêu phiêu liếc mắt nhìn Lăng Thư Minh một cái, nói “Không phải ta đã bảo gọi tên, ta không muốn nghe Vương gia Vương gia.”.

Lăng Thư Minh hai má nhuốm đỏ ửng, khó khăn nói, “Này, như thế không hợp lẽ.”.

“Ha ha” Tiêu Lâm cúi đầu cười, Lăng Thư Minh cảm thấy cổ tay áo nặng hơn, cúi đầu vừa thấy, ngón tay bạch ngọc của Tiêu Lâm cuốn tay áo hần lên nắm lấy cổ tay của hần, đầu ngón tay hồng nhạt lộ ra bên ngoài, Lăng Thư Minh không hiểu ý tứ của hần, đang muốn đặt câu hỏi, bỗng dưng có cái gì đó chạm vào miệng mình, mềm nhẹ như con bướm đảo qua.

Như là bị sét đánh trúng, hần kinh ngạc nhìn Tiêu Lâm vuốt ve khóe môi. Thanh âm gió thổi sà sạt qua lá cây, chầm chập mà rõ ràng rơi vào tay, vào đến trong đầu lại nghe như sấm rền, ở ngực, có tiếng vang rất nhẹ, có cái gì đó không cản lại được, cũng có vẻ như sắp tràn ra.

Tiêu Lâm đem bình rượu đặt lên trên bàn, hai tay cầm chặt cổ tay của Lăng Thư Minh, lôi kéo hần hướng vào trong lòng mình, nhẹ cúi đầu, hôn lên hai cánh hoa. Hần chính là lại tiếp tục hôn, thiếu niên trong lòng ngay ngô thờ, khuôn mặt phỉm hồng, kinh hãi đã quên hô hấp, ánh mắt thất thố nhìn tiêu lâm.

Cảm giác thật tốt.

Đây là nụ hôn đầu đi, Tiêu Lâm nghĩ nghĩ, lại cảm thấy vui không ít, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve lòng bàn tay Thư Minh, vuốt đến nơi đó cũng

phát nhiệt nóng lên.

Lăng Thư Minh là hoàn toàn ngây dại, trong đầu thoáng cái trống rỗng. Trong lòng có cảm giác mềm mại, lòng bàn tay ngứa, giống như loài mèo, hận không thể hung hăng cào cấu, lại không thể động đậy. Trong lúc đó khuôn mặt trắng nõn không tì vết của tiêu lâm thật gần, lông mi thật dài ái muội, đôi tay khẽ vuốt nhẹ má hắn.

Hắn dần dần cảm thấy hư nhược, tầm mắt mơ hồ, như lơ lửng trên không.

“Thư Minh? Thư Minh, uy!”.

Sao một hồi sự tình? Hắn đứng cũng đứng không yên?

Tiêu Lâm buông hắn ra, vỗ nhẹ nhẹ lên khuôn mặt hắn, người nọ như tỉnh mộng thở mạnh một hơi, tiếp theo kịch liệt ho khan không ngừng.

“Sao thế? Ta hôn nhẹ người, người còn nín thở, ha ha ha.” Tiêu Lâm vuốt lưng giúp hắn thuận khí, “Là ai đã nói, ta không phải non?” Tiêu Lâm giả vờ giống như đúc.

Khuôn mặt Lăng Thư Minh từ hồng chuyển sang trắng, lại từ trắng chuyển sang hồng, giống như bị thiếu máu, khó chịu nói, “Vương gia!”.

Tiêu Lâm không để ý hắn giãy dụa, đem hắn ôm vào trong lòng, “Ngoan ngoan, tên tự, ân?”.

Hắn thích người thiếu niên thuần khiết, yêu nhất vẻ mặt xấu hổ này, Lăng Thư Minh rất hợp khẩu vị hắn, tính tình đơn thuần như giấy trắng, đến nỗi này hắn....., hắn tuyệt không có lý do gì buông tha khối thịt béo đã đưa lên đến miệng này.

“Vương gia, không cần chọc gheo ta.” Lăng Thư Minhở trong lòng hần, lẩn qua lộn lại cũng là những lời này, Tiêu Lâm nghe liền cười,“Người gọi tên ta, ta liền thả ngươi ra.”.

Lăng Thư Minhquần bách vẻ mặt đỏ bừng, tả tránh hữu tránh, nề hà công phu của Tiêu Lâm thực sự cao, hần giãy sao cũng giãy không ra cái ôm ấp cực nóng như liệt hỏa này, còn chưa nói đến cỗ hương khí trên người Tiêu Lâm, đầu hần bắt đầu choáng váng.

Trên trán hần đã toát mồ hôi, lại cảm thấy giận bộ dáng vừa lòng của Tiêu Lâm, lại cũng không chịu thả hần ra. Lần đầu tiên là do hần giả say, Lăng Thư Minhcho hần sờ từ trên xuống dưới, hiện tại hần lại chiếm tiện nghi,Lăng Thư Minh loáng thoáng rõ ràng, lại không rõ trên người mình có chỗ nào để sờ, mà Tiêu Lâm lại sờ mãi không ngừng.

“Vương gia!” Hần hét lớn một tiếng, rốt cuộc nhịn không được, lập tức bất chấp mọi thứ, dùng một chưởng đẩy ngực Tiêu Lâm ra, tuy rằng chỉ có ba phần lực, nhưng hần là võ tướng dùng lực sẽ mạnh hơn người thường, Tiêu Lâm hoàn toàn không có phòng bị, bị hần đẩy một cái lão đảo, lui vài bước xa.

Tiêu Lâm vừa đứng ổn, liền ôm chặt ngực, chu miệng nói,“Người sao lại ra tay mạnh như vậy, ta làm đau ngươi sao? Ai yêu.....” Hần loan hạ thân hô đau.

Lăng Thư Minhtrong ngực kịch liệt phập phồng, run giọng biện giải,“Ta không dùng lực a.”.

Tiêu Lâm nói,“Người cũng không lại đây xem ta a?”.

Lăng Thư Minhdo dự trong chốc lát, Tiêu Lâm vẫn là cúi gập người, liền đi qua, chạm vào bả vai hần nói,“Ta xem xem.”.

Đây chính là bào đệ của đương kim Thánh Thượng, thân thể đáng giá, mặc dù có võ nghệ trong người, nhưng vừa rồi không hề đề phòng, nói không chừng chính mình đã làm hấn bị thương.

“Hắc.....” Tiêu Lâm nhanh chóng đứng dậy, trộm hôn Lăng Thư Minh, đắc ý dào dạt nhìn hấn nói, “Lăng đại tướng quân đôi môi đỏ mọng, tư vị bất phàm.”.

Lăng Thư Minh bị câu “đôi môi đỏ mọng” Liên đau đầu, thẹn quá tùy tay nắm một nắm lá dâu, ném lên đầu Tiêu Lâm. Tiêu Lâm lấy một mảnh lá xuống, đặt ở mũi người, nói “Ta yêu người thiếu niên đắc ý, yêu người tư chất bất phàm, còn yêu người phong thái mị nhân.”.

BẠCH VŨ MỘT THẠCH LĂNG

Arams
www.dtv-ebook.com

Chương 12

Hắn đứng bên cây thụ, bóng cây loang lổ lay động, đôi môi thủy sắc hé ra hợp lại, “Ta yêu người thiếu niên đặc ý, yêu người tư chất bất phàm, còn yêu người phong thái mị nhân.....” từng chữ nói ra, từng từ nói ra, khuôn mặt Lăng Thư Minh lại hồng thêm vài phần, tim cũng muốn nhảy ra khỏi ngực.

Cảnh vương Tiêu Lâm.....

Hắn từ nhỏ bị nghĩa phụ bắt tập võ, sư phụ lại rất kiệm lời, sư huynh đệ hẳn nhân tình cũng mỏng, hơn nữa hẳn một lòng làm cho nghĩa phụ vui, một lòng một dạ khổ luyện võ nghệ, càng thêm cô đơn chiếc bóng, không có người thân cận, tình yêu lại càng không có, mặc dù công thành danh toại, trở lại đô thành, cũng không có gì.

Cảnh Vương gia nói thương hẳn, hẳn có chút đầu cháng váng não trướng, còn có vài phần hưng phấn.

Tiêu Lâm còn cầm lấy phiến lá, ung dung chờ Lăng Thư Minh mở miệng.

Lăng Thư Minh ngập ngừng mở miệng, cuối cùng mới nói nói, “Tạ Vương gia nâng đỡ.”

Tiêu lâm niết phiến lá cây dờ khóc dờ cười, hung hăng trừng mắt nhìn Lăng Thư Minh một cái, mắng, “Ngốc tử!” hẳn bưng bưng khí thế tiến đến trước mặt Lăng Thư Minh, Lăng thư minh cũng không dám trốn, không biết hẳn muốn làm cái gì, “Vương gia.....”.

“Tên tự! Không gọi tên, sau này không cần tới gặp ta.” hấn cố ý dùng lực nắm lấy áo Lăng Thư Minh, đôi tay vuốt ve.

Lăng Thư Minh nhất thời trong lòng ấm áp, thay hấn tháo xuống phiến là dính trên tóc, nhẹ giọng nói, “Tiêu Lâm.”

Tiêu Lâm cười tủm tỉm sờ sờ đầu của hấn, nói, “Sau này đều kên như thế.” hấn kéo lấy tay Thư Minh, “Hôm nay gọi người đến, có người muốn gặp người.”

Lăng Thư Minh vừa mới bình tĩnh tâm lại lần nữa nhảy dựng lên, muốn nói cũng có chút không xong, hỏi, “Ai?”

Là Hoàng Thượng.

Tiêu Lâm dẫn trứ hấn đi vào bên trong, mở ra cơ quan, sau tường hiện ra một gian mật thất. Tiêu Diễn ngay tại bên trong.

Lăng Thư Minh lập tức phục, hô, “Hoàng Thượng vạn tuế.”

Tiêu Diễn không gọi hấn bình thân, cũng không nói, Tiêu Lâm biết đây là uy hiếp Lăng Thư Minh, làm cái lễ, thối lui đến một bên ngồi

Lăng Thư Minh không dự đoán được hôm nay đúng là hoàng đế triệu kiến, trong lúc nhất thời có chút bối rối, bất quá lập tức bình định xuống, quỳ trên mặt đất, chờ Hoàng Thượng nói chuyện.

Tiêu Diễn không bắt hấn quỳ lâu, một lát sau, nói, “Trẫm cần tàng bảo đồ cùng danh sách, người đi mang tới.”

Tiêu Lâm lông mi nhăn lại, trong lòng thất kinh, hoàng huynh cũng không nói với hấn quá a, trực tiếp thử Lăng Thư Minh? Bình đi hiểm chiêu a. Lăng Thư Minh cùng lão hồ li Lăng Huyền Tế kia là đồng bọn là việc rất rõ ràng, tương kế tựu kế, chẳng lẽ chính là biện pháp tương kế tựu kế? Có

điểm tiên phát chế nhân, hẳn biết hoàng huynh là người không muốn ai xô mũi dắt đi, tình nguyện đi trước một bước.

Cũng dự đoán được, Lăng Thư Minh cơ hồ lập tức dập đầu lĩnh chỉ, nói, “Vi thần tuân mệnh.”

Tiêu Diễn lại nói, “Lăng Huyền Tế mưu phản là tử tội, trăm sẽ không tha cho hẳn!”

Lăng Thư Minh trong lòng run lên, trầm thanh nói, “Nghĩa phụ hồ đồ đến giờ, không thể vãn hồi. Thần nguyện vì bệ hạ máu chảy đầu rơi.”

Tiêu Diễn tán dương gật gật đầu nói, “Người thiếu niên anh hùng tiền đồ vô lượng, đứng lên đi.”

Lăng Thư Minh đứng lên, Tiêu Diễn nhìn hẳn dài thân ngọc lập, mắt ngọc mào ngài, thần thái ôn hòa, lơ đãng hướng Tiêu Lâm liếc mắt một cái, Tiêu Lâm cả lơ phất phơ hồi phục cười.

Lăng Thư Minh không có ngẩng đầu, không biết bọn họ đang nháy mắt, chỉ cảm thấy Hoàng Thượng đang đánh giá hẳn, trong lòng bàn tay đều là mồ hôi.

Tiêu Diễn nói, “Có việc gì, trực tiếp gặp cảnh vương.”

Lăng Thư Minh mang đáp, “Dạ.”

Tiêu Diễn đối Tiêu Lâm nói, “Các người đi thôi.”

Tiêu Lâm cười hì hì chấp tay nói, “Hoàng huynh, ta mang Lăng tướng quân trước tiên lui rạ.”

Theo Tiêu Lâm đi ra ngoài, Lăng Thư Minh cau mày.

Tiêu Lâm hỏi, “Vật đó rất khó lấy đi? Hoàng huynh lần này cho người vấn đề nan giải.”.

Lăng thư minh không trả lời hẳn, nói, “Cảnh Vương gia chờ ta một tháng, một tháng ta nhất định lấy đến đây.”.

Tiêu Lâm mất hứng, nói, “Người sao vậy lại bảo ta Cảnh vương?”.

Nhìn thấy Hoàng Thượng, không khí biến đổi, Lăng Thư Minh liền quên chuyện Tiêu Lâm buộc hẳn gọi tên tự, hiện tại Tiêu Lâm lại hỏi, xem biểu tình nóng giận của hẳn Lăng Thư Minh trong lòng không tránh khỏi một trận mềm nhũn, trên mặt tràn ra nhu hòa tươi cười, cười nói, “Vâng, Cảnh Vương gia, Tiêu Lâm.”.

Tiêu Lâm hưởng thụ, nói, “Ta đây sẽ chờ tin tức tốt.”.

Ngày ấy từ biệt, Tiêu Lâm sẽ không tái quấy rầy. Qua vài ngày, truyền ra tin đại tướng quân Lăng Thư Minh chìm đắm sắc đẹp, độc sủng thị thiếp. Nháo rất lớn, thời điểm vào triều, triều đình đều nghị luận. Nghĩa phụ hẳn lăng huyền tế giận dữ, phạt hẳn cấm túc, vào triều cáo ốm.

Tiêu Lâm không biết xảy ra chuyện gì, quyết định buổi tối đi xem Lăng tướng quân đang chìm đắm trong sắc đẹp.

Tiêu lâm cẩn thận cẩn thận vào Tế tướng phủ, đến viện của Lăng Thư Minh, thấy cửa sổ phòng hẳn mở ra. Hẳn nhảy đến trên cây nhìn kỹ, trong phòng chỉ có một người, hẳn đang ngắm cây kiếm ngọc. Thanh kiếm này chính là Tiêu Lâm đưa cho hẳn, nhìn vẻ mặt hẳn, hẳn là phi thường yêu thích.

Tiêu lâm nhẹ nhàng nhảy, theo cửa sổ đi vào.

Lăng Thư Minh cầm lấy kiếm, để trước ngực Tiêu Lâm, thấy rõ người tới, vội vàng buông xuống, vừa mừng vừa sợ, nói “Vương gia!” Xem cửa

số còn mở, vôi vàng đóng lại.

Tiêu lâm nghe hẳn nói một tiếng Vương gia, biết rằng muốn hẳn gọi tên mình, không phải trong khoảng thời gian ngắn có thể sửa đúng. Dù sao cũng chính là một cái tình thú, không sao cả, lập tức cũng không vạch trần. Cười hỏi, “Khuya khoắt không ngủ được, đối kiếm tương tư, xem kiếm, tương ai? Không phải là tương nhớ đến chương môn Ngọc Thế Thanh đi? Lão nhân kia có cái gì hảo?”.

Lăng thư minh nghe hẳn hồn thuyết, cười một tiếng, nói “Vương gia không cần chọc ta.”.

Tiêu Lâm nói, “Không phải Ngọc Thế Thanh? Chẳng lẽ là người tặng kiếm?”.

Mấy ngày không thấy, như cách tam thu, Lăng Thư Minh gật gật đầu nói, “Là nhớ Vương gia.”.

Đến phiên Tiêu Lâm ngạc nhiên, không nghĩ tới hẳn thừa nhận không chút nào xấu hổ làm vẻ ta đây. Thấy hẳn ánh mắt si ngốc ở chính mình trên mặt dừng lại, ánh mắt đầy vẻ mê người?

Miệng hẳn giác nói, cả giận “Mĩ thiếp của người đâu?”, ngữ khí giận dữ, ba phần là thật.

Lăng Thư Minh ngẩn ra, tiện đà cười nói, “Không có mĩ thiếp.”.

Tiêu Lâm nói, “Triều đình đều nói.”.

Lăng Thư Minh ánh mắt buồn bã, nói, “Nghĩa phụ muốn nhốt ta, tùy tiện nói lý do.”.

Tiêu Lâm vội la lên, “Người sự tình bại lộ?”.

Lăng Thư Minh nghĩ đến hẳn lo lắng cho mình, an ủi nói, “Không cần lo lắng. Sau mấy ngày nữa ta ra ngoài rồi nói sao.” Hẳn dừng một chút, giống như suy nghĩ thật lâu mới hạ quyết định quyết tâm nói, “Cảnh Vương gia, ta có cái yêu cầu quá đáng.”

Tiêu Lâm hồ nghi nhìn hẳn, không biết hẳn muốn nói cái gì, “Người nói.”

Lăng Thư Minh nói, “Phủ đệ của ta còn đang xây, không chỗ ở. Quá vài ngày nữa nếu ta ra ngoài.....”

Thì ra là thế, Tiêu Lâm cười lạnh, trên mặt hẳn không hề có vẻ giận, gật đầu nói, “Thư Minh nguyện ý đến ở trong phủ ta sao?”

Lăng thư minh cười nói, “Đúng vậy, Vương gia.”

Đây không phải là kế hoạch của nghĩa phụ, giống như hẳn đối Cảnh vương động tâm, cũng không phải trong kế hoạch. Cảnh vương trêu chọc thiếu niên trong lòng, mỗi người giống nhau đều là mối tình đầu, hẳn cũng nhớ cùng Cảnh vương đối ẩm, phẩm rượu luận kiếm. Thế là hẳn tự cấp cho mình một cơ hội.

Thiếu niên đơn độc thuần phân không rõ đâu là hư đâu là thực, tình yêu đối với Lăng Thư Minh là bằng phẳng, nhưng đối với cảnh Vương gia, chính là liều thuốc tốt. Hẳn nghĩ đến lúc Cảnh vương nhiệt liệt theo đuổi, kỳ thật bất quá đã sớm thành thói quen. Thuận miệng nói, tùy tay làm, đều bị hẳn làm như thật. Huống hồ, da thịt thân cận độ ẩm hoàn toàn hòa tan trái tim đóng băng của thiếu niên

BẠCH VŨ MỘT THẠCH LĂNG

Arams
www.dtv-ebook.com

Chương 13

Tiêu Lâm quay đi vội vàng, Lăng Thư Minh đứng ở bên cửa sổ, nhìn bóng dáng hần mạnh mẽ xâm nhập bóng đêm biến mất vô tung, liền thở dài một hơi.

Tàng bảo đồ nghĩa phụ đã giao cho hần, chỉ còn chờ nghĩa phụ an bài. Nghĩa phụ quả thực liệu sự như thần, Hoàng Thượng nghĩ cái gì, muốn cái gì, hần đều nhất thanh nhị sở. Hần nếu thật sự muốn phản, làm sao là hoàng đế có thể ngăn cản. Nghĩa phụ đã hạ quyết tâm, hần chỉ có hết sức duy trì, không biết, sự thật nếu như tất cả được phơi bày, có phải hay không có thể đổi một mạng của nghĩa phụ, nghĩa phụ với hần thật sự là ân trọng như núi, dù là làm gì hần cũng mặc kệ, hần nguyện không thay lòng

Lại qua một đêm, Lăng Huyền Tế đột nhiên dâng tấu lên hoàng thượng, yêu cầu lấy lại hồ phù của Lăng Thư Minh, thu hồi binh quyền của hần. Trong lúc nhất thời cả triều đều ồ lên.

“Lăng Huyền Tế làm như thế không khác gì chặt đi một cánh tay.” Tiêu Lâm trầm mặt, cầm chén trà, dùng nắp nhẹ nhàng thổi khói.

“Trẫm không thể tưởng được vì lẽ gì lại không chuẩn tấu. Hần muốn đoạn, trẫm liền đoạn cho hần xem.” Tiêu Diễn cầm lấy ngọc tỷ, trên thánh chỉ hạ xuống con dấu đỏ thẫm.

Tiêu Lâm nói, “Ta là không nhìn thấy phụ tử kia đang diễn cái gì. nếu như tuyên xong thánh chỉ này, ta phải đi Tế tướng phủ đón Lăng Thư Minh đến phủ của ta. Trước kia đồn đãi hần chìm đắm trong sắc đẹp, hiện tại nếu có thêm lời đồn đãi, dù sao thanh danh của ta mọi người đều biết. Có ta bên

cạnh, cũng coi như hãn cũng giống ta. Kể từ đó, uy danh đại tướng quân của hãn cũng không còn.”.

Tiêu Diển cười nhìn hãn, nói, “Này hãn là thỏa mãn người đi. Vẫn là câu nói kia, chính người cần phải đúng mực.”.

Tiêu Lâm trả lời, “Ta tự nhiên biết.”.

Ngày hôm sau, thánh chỉ đã tuyên, Tiêu Lâm cho người mang đại kiệu tám người khiên, nghênh ngang rêu rao khắp nơi đi vào Tế tướng phủ. Hạ kiệu vừa thấy Lăng Thư Minh ngay tại cửa. Bên cạnh là một con ngựa, bên hông mang kiếm ngọc.

“Cảnh Vương gia.” Hãn gọi một tiếng, thanh âm không nhẹ không nặng, có điểm ngưng ngừng.

Tiêu Lâm bước tới nắm tay hãn hỏi “Sao vậy?”.

Lăng Thư Minh xấu hổ cười cười, nói, “Mượn phủ của vương gia mấy ngày.”.

Tiêu Lâm giơ tay lên, ôm hãn bả vai hãn nói, “Vậy đi thôi, chúng ta cùng cười một con ngựa, hay là dùng kiệu?”.

“Dùng kiệu đi.” Cổ kiệu so với lưng ngựa rộng hơn, Lăng Thư Minh suy nghĩ, hơn nữa vẫn đi chung với vương gia thì tốt hơn.

Vừa ra khỏi cửa, Lăng Thư Minh từ trong tay áo lấy ra một tấm da dê, “Cảnh Vương gia, đây là tàng bảo đồ.”.

Tiêu Lâm biến sắc, tiếp nhận nhìn kỹ. Nhìn trong thời gian một chén trà, sắc mặt ngưng trọng mới chậm rãi thả lỏng, “Người nghĩ xem, sao Lăng Huyền Tế không phát hiện tàng bảo đồ bị trộm.”.

Lăng Thư Minh an ủi nói, “Vương gia không cần lo lắng, này là ta trộm đi.”.

Tiêu Lâm nói, “Nga? Thư Minh còn có tuyệt kĩ này?”.

Lăng Thư Minh cười nhưng không nói.

Tiêu Lâm nắm tay hắn nói, “Người lập công lao này, Hoàng Thượng sẽ thưởng người.”.

Lăng Thư Minh né tránh ánh mắt hắn nói, “Ta không cần ban thưởng, chỉ muốn tận lực làm việc vì hoàng thượng.” Tiếp theo, hắn hít sâu một hơi, nhìn vào mắt Tiêu Lâm nói, “Cầu Hoàng Thượng ban thưởng ta chức thủ lĩnh cấm vệ quân.”.

Tiêu Lâm buông tay, lạnh nhạt nói, “Người tự mình đi cầu cùng hoàng thượng. Nói sau, người không phải vừa bị đoạt hõ phù, lý do gì lại cho người chức thủ lĩnh cấm vệ quân.”.

Khẩu khí rất lớn a, thời điểm Lăng Thư Minh nói, vẫn là một bộ dáng thành khẩn, bộ dáng một chút cũng không giống người đang mang kế hoạch nham hiểm. Nhưng theo hắn sở tác sở vi, dù có kế hoạch nham hiểm hay không hắn cũng không thể biết được.

Tiêu Lâm tiếp theo lại hừ lạnh một tiếng nói, “Thư Minh, người vẫn là nên an phận một thời gian.” Giống như khuyên giải an ủi lại giống như uy hiếp nói, “Hoàng Thượng sẽ không cho người cùng Lăng Huyền Tế thể diện đâu.”.

Lăng Thư Minh biến sắc.

Cảnh vương chưa bao giờ dùng loại này ngữ khí nói với hắn, trong lòng hắn nhất thời rầu rĩ, tuy nghĩ phụ tùng nói với hắn sẽ xảy ra loại tình huống này, nhưng mà hắn vẫn vì những lời của Tiêu Lâm mà cảm thấy

buồn bực. Ân ân thấy được, Cảnh Vương gia ôn nhu cũng sẽ đối Lăng Thư Minh hẳn trở mặt. Hẳn nhìn Tiêu Lâm không chớp mắt, trong lúc nhất thời ngây người. Kì lòng không do dự đứng lên, rốt cuộc hẳn có thể đi Cảnh vương phủ hay không?

Hẳn tuy rằng ngây ngô, nhưng là cũng biết quan sát. Có câu qua sông đoạn cầu, hẳn không thể không do dự. Kỳ thật, là hẳn không nghĩ Tiêu Lâm đến cuối cùng lại ghét hẳn.

Kỳ thật hẳn cũng không rõ ràng lắm, Cảnh Vương gia điên đảo chúng sinh là như thế nào phong lưu không kèm chế được?

Thẳng đến Cảnh vương phủ, Tiêu Lâm cũng không mở miệng. Hạ cổ kiệu, liền đem Lăng Thư Minh giao cho quản gia an bài.

Lăng Thư Minh cũng là thức thời, ngoan ngoãn theo quản gia, Tiêu Lâm nhìn bên hông hẳn quả chuỗi kiếm ngọc, trong lòng một trận phiến toái.

Chính sự quan trọng hơn, hẳn xoay người liền tiến cung

Lăng Thư Minh ở cảnh vương phủ ở một tháng có thừa, kỳ thật phải nói là bị giam lỏng một tháng có thừa. Hẳn vụn vụn không nghĩ tới Cảnh vương lại giam lỏng hẳn, hơn nữa hẳn ngay cả mặt Cảnh vương cũng không thấy được. Đương nhiên cũng không biết bên ngoài đồn đãi chuyện nhảm đầy trời, đều nói hẳn Lăng tướng quân cùng Cảnh Vương gia nhập mạc chi tân, trời sanh tính dâm dăng, ngày ngày tuyên dâm, sớm đem mọi chuyện quên sạch, cư trú ở Cảnh vương phủ vui đến quên cả trời đất.

Hẳn mỗi ngày chỉ có thể đi lại ở một khoảng sân nhỏ, một bước cũng không thể đi

Điểm chết người là, hẳn không có phòng bị, thế nhưng bị Cảnh vương ở trong cơm kê đơn. Ngày ấy hẳn xông vào thủ vệ, bị vài tên thị vệ chế ngự mới biết công lực giám sát, tái nghĩ lại, liền hiểu rõ.

Hắn vài lần nói muốn gặp Cảnh vương, đều bị cự tuyệt, hắn cũng không nói. Tận lực không thèm nghĩ đến Cảnh vương thay đổi thất thường, nếu không, hắn thật muốn tức chết.

Nhưng là, suy nghĩ là suy nghĩ, làm sao quản được?

Hắn liền hiểu trước trừu thư tình mật ý đều là dùng để che mắt, đáng tiếc chính hắn hoa mắt ù tai, tự đi vào, bị nhốt tại cảnh vương phủ này, coi như là báo ứng. Cũng vậy, chờ nghĩa phụ sự làm xong, Cảnh vương nhất định hiện thân, hắn sẽ chờ, làm xong mọi chuyện công đạo, liền hết dây dưa. Chính là công lực bị hãm, quá mức phiền toái.

BẠCH VŨ MỘT THẠCH LĂNG

Arams
www.dtv-ebook.com

Chương 14

“Vương gia, Lăng công tử vài lần tìm ngài, dựa theo ngài phân phó, ta dặn xuống dưới, hẳn sẽ không hỏi nữa. Phát giác công lực bị chế hậu, Lăng công tử từng hỏi quata trong đồ ăn có được, trùng hợp vào đúng ngày Vương gia cho đình được, ta liền thừa nhận, nói cho hẳn trong đồ ăn sau này sẽ không có được. Đã nhiều ngày Lăng công tử đều ngồi trong phòng vận công, người xem, người xem có hay không nên đổi phương thức hạ được hẳn?”.

Quản gia nhất nhất hồi bẩm chuyện tình củalăng thư minh, cuối cùng thật cẩn thận hỏi cảnh vương.

Tiêu lâm giương tay lên nói, “Không cần, được này không phải hẳn ngồi vài ngày là giải được. Hẳn một chút đều không có sinh khí?”.

Quản gia đáp, “Nô tài nhìn không ra. Lăng công tử lần bị thị vệ cản lại chỉ là đổi sắc mặt, thời điểmcòn lại, thủy chung thảo nhiên.”.

Tiêu lâm đốt thêm huân hương, miễn cưỡng nói, “Hẳn cũng là hiểu chuyện”.

Xem ra lăng thư minh là cái người thông minh, mấy ngày nay cũng đã hiểu ra. giam hẳn hồi lâu, hẳn là hẳn cũng hiểu được tình cảnh của mình. Ở cảnh vương phủ lâu như thế, lăng huyền tế đều không có tí xíu động tĩnh, hiển nhiên đã muốn buông tha cho nghĩa tử của hẳn. nghĩ đến người lăng thư minh dữa dẫm chỉ còn lại chính mình, tiêu lâm rất đặc ý.

Hẳn là cao thủtình trường, biết đủ mọi thủ đoạn, mê hoặc nhân tâm. Lăng thư minh ở mặt ngoài không sao, kỳ thật trong lòng nhất định mong

chờ chính mình đi gặp hãn, nếu gặp, sẽ sinh úy khuất, sinh úy khuất liền bị hạ ngục, đến lúc đó muốn hãn nói cái gì là hãn nói cái đó.

Lăng thư minh tuy là loạn đản, nhưng tiêu lâm còn muốn đem hãn giữ ở bên người, sẽ giữ hãn lại bên cạnh. Giam lỏng như vậy, một nửa là vì công, một nửa liền tất cả đều là vì chuyện riêng.

Hãn trong lòng tất cả đều bị phong hoa tuyết nguyệt tình trường loạn nhiễu, hoàn toàn chưa từng lo lắng rằng lăng thư minh chẳng qua là Lăng tiểu tử ngây ngô. Tiêu lâm chơi trò chơi này, cơ hồ làm cho Thư Minh đối với vị vương gia mình ái mộ nảy sinh sự thất vọng, nếu tiêu lâm biết hậu quả sau này, cho hãn một trăm lý do, hãn cũng sẽ không đối Lăng Thư Minh như thế.

“Buổi tối ta muốn đi đến chỗ hãn.”.

miệng hãn bất giác mỉm cười yếu ớt, dung mạo diễm lệ hiện lên một tia tàn nhẫn.

Quản gia vụng trộm nhìn thoáng qua cảnh vương, hiểu rõ cú đầu nói, “Nô tài liền đi chuẩn bị.”.

Cơm chiều xong, lăng thư minh liền ngồi ở bên cạnh bàn chờ tiêu lâm.

Sau khi vài lần bị từ chối, nguyên bản nghĩ đến hôm nay hảo uy hiệp một phen, khiến quản gia gọi Tiêu Lâm đến, không nghĩ tới chính mình vừa nói xong, quản gia đã nói, nói Vương gia đêm nay sẽ lại đây.

Không biết là thời gian trôi qua chậm, hay là hãn nóng lòng, lăng thư minh cảm thấy chính mình đợi thật lâu, tiêu lâm đều không có đến. Trăng tròn chuyển động trước cửa sổ, hãn nhớ tới ngày ấy ban đêm Tiêu lâm từ cửa sổ vào, chuyện tình hôm đó giống như vừa trải qua ngày hôm qua, ngay cả nếp nhăn trên mặt khi Tiêu lâm cười cũng nhớ rất rõ ràng.

Ai, hẳn thở dài.

Nhưng cũng không hề nghĩ nhiều, hung hăng nhéo đùi mình một cái, tỉnh tỉnh tâm thần.

Không biết tại sao, hẳn cảm thấy trước mắt càng ngày càng mơ hồ, tựa như ngồi cũng không yên, vậy không được. Cuối cùng, thế nhưng cả người bất lực, bổ nhào vào trên bàn, bất tỉnh nhân sự.

Tiêu lâm đẩy cửa tiến vào, liền thấy lẵng thư mình nằm ở trên bàn vẫn không nhúc nhích. Tư thế này làm cho thất lực của thiếu niên lồm xuống, phô bày ra thân thể, không chỗ nào là phòng bị, làm trái tim tiêu lâm một trận loạn khiêu.

Hẳn đi qua, khoát tay lên hông thiếu niên, bên cạnh hẳn nhẹ nhàng máng, “làm việc thật kém, hảo hảo chuẩn bị chính là kê đơn a?”.

Mảnh mặc dù mảnh, nhưng nhìn đến bộ dáng Lăng Thư Minh, vẫn là làm cho tiêu lâm thực hưởng thụ. Hẳn vỗ nhẹ lên mặt Lăng Thư Minh nói, “Đâu có gì lạ đâu, quản gia hiểu sai ý, cho người ăn phù xuân, ta nếu không động người, người lại càng khó chịu.”.

Dứt lời, lẵng thư mình giống như nghe được, khó chịu hừ hai tiếng.

Tiêu lâm cười nói, “Thật là dễ nghe, ta liền hảo hảo nghe một chút.”.

Hẳn xoay người ôm lấy Lăng thư Minh, nhẹ nhàng mang tới trên giường.

Lăng thư minh hai má diễm hồng, môi cũng nhiễm thượng diễm sắc, hơi hơi mở, giống như khát nước. Tiêu lâm vỗ về chơi đùa cánh hoa non mềm vài cái, chậm rãi cúi đầu hôn lên.

Ân, so với lần trước cảm giác còn hảo hơn, hấn tiếp tục hôn, tại hai cánh hoa mặc sức nghiền nát, xúc cảm không gì sánh bằng khiến hấn lưu luyến không thôi, càng muốn nhiều hơn.

Tiêu lâm thở hỗn hển dừng lại, nhìn đôi môi non mềm.

hấn đến cạnh Lăng Thư Minh, nâng lên đầu của hấn, vươn đầu lưỡi chơi đùa, làm Thư Minh rên rỉ không rõ, tiêu lâm giữ lấy đầu lưỡi non mềm, nhắm mắt thưởng thức.

“Nếu người tỉnh, hai hàng lông mày sẽ nhíu lại, ánh mắt khẳng định càng mê người.” Hấn thấp giọng cười cười, ngồi xuống cởi quần áo, chỉ chừa một cái trù khố, tiếp theo thoát quần áo lăng thư minh.

“Không biết bên trong là quang cảnh gì.” Hấn tà tà cười, cởi bỏ vạt áo Lăng Thư Minh, thoát đi áo hấn.

Dù là tiêu lâm nhìn quen nhìn tuyệt sắc, vẫn là trước thân thể của thiếu niên kinh ngạc than nhẹ.

Như là ngọc thạch được tinh tế mài dũa, thân thể lăng thư minh, mỗi một chỗ như là do người cố ý tạo ra. Lông trên người hấn phi thường ít, cốt cách tinh xảo, làn da tế hoạt. Lúc này vô lực nằm im, tay chạm đến da liền mềm mại co dãn. Tiêu lâm một tắc một tắc mơn trớn từ đầu đến chân, yêu thích không buông tay.

Hấn mở hai chân, giữa hai chân là tiểu thú phấn nộn đáng yêu đang ngủ đông, ẩn nấp, nhan sắc thể nhưng cùng thần sắc của người nọ giống nhau. Tiêu lâm cười nói, “May mắn không có bông tha người, bằng không ta hồi cũng không kịp?”.

Hấn cúi thân mình xuống, mở ra huyệt khẩu, chỉ trong nháy mắt, huyệt khẩu mạnh mẽ co lại, thế nhưng lại hút lấy ngón tay của Tiêu Lâm vào, tiêu lâm buồn cười vỗ vỗ đùi hấn, nói, “thật là khẩn cấp a?”.

Hắn biết lắng thư mình vẫn là không nghe được, yêu thương hôn lên hai má Thư mình, tay lại hơi dùng sức, đâm vào.

“Ân” Thư mình khó chịu hừ một tiếng.

“Ngô” Tiêu lâm là thoải mái hừ một tiếng, “Bên trong thật ôn nhuận a?” Hắn chỉ cảm thấy ngón tay bị bao vây trong một chỗ rất ấm áp, không thể khuấy động, bị chặt chẽ hấp thụ. Nếu là phân thân đi vào sẽ xảy ra chuyện gì?

bụng hắn căng thẳng, hạ thân đã muốn cứng rắn đến phát đau.

“Thư mình, người cái gì cũng không biết, ta sẽ không nhiều chuyện, trước giúp người giải phù xuân được rồi nói sau.” Hắn tự cấp cho mình một cái lý do, rút ngón tay ra, thay bằng cự vật của mình, giữ lấy hai chân của Thư Minh, nâng lên thắt lưng, liền đem chính mình đưa vào trong cơ thể thư mình.

“A” Dù là ở mê man, thư mình vẫn đau đến run lên, hét thảm một tiếng thở ra, tiêu lâm vội vàng đè lại bờ vai của hắn, không cho hắn động, đem chính mình lại đưa vào vai phần.

“Ngô..... Ân..... Ân.....” Thư mình thắt lưng đều run rẩy, khó nhịn loạn động, hai hàng lông mày nhíu lại, tựa hồ là sắp tỉnh lại, lại không mở được đôi mắt.

Tiêu lâm ôm chặt hắn, ghé vào lỗ tai hắn lầm bầm nói, “Ngoan, quá một lát sẽ không đau.”.

thanh âm thư mình dần dần nhỏ lại, tiêu lâm hơi hơi giật giật thắt lưng, cảm giác đã có thể làm, liền thí trí trừu sáp một chút.

“Ân.....” Rất là thoải mái, hắn nói không nên lời đây là cái gì cảm giác, trong dĩ vãng của hắn chưa từng có loại cảm giác này. Nơi đó của Thư

Minh, rất chặt, nhưng cũng thoải mái, rất dễ chịu. trước giờ chưa có người nào như vậy, Tiêu lâm liền từ từ hưởng dụng, lập tức không nhẫn nại, cứ xâm nhập Lăng thư minh không ngừng, hạ thân của Thư Minh cũng một chút một chút bị thảo phạt đứng lên.

“Ngô..... Ngô..... Ân.....” âm thanh rầu rĩ chậm rãi phát ra, không thể phân rõ là ai không ức chế được mà rên rỉ.

Tiêu lâm vong tình kích thích, tâm thần đều bị cảm giác mới mẻ quán lấy, trong đầu hẳn cái gì cũng không muốn, cũng không muốn nghĩ thêm gì, thậm chí phải trong cơ thể này tìm thêm nhiều kích thích.

ngọc quan đã sớm rơi ra một bên, tóc đen rơi xuống, dần dần bị mồ hôi của Thư Minh thấm ướt, phấm ra màu sắc ái muội. Tiêu lâm nâng lên chân của Thư Minh, lại mạnh mẽ xâm nhập.

Hắn hoảng hốt ngẩng cao đầu lên, trong lòng thỏa mãn nói không nên lời, tuy rằng thời gian hoan ái này ngắn hơn những lần lúc trước của hắn.

Tiêu lâm có chút buồn bực buông tay ra, tùy ý đặt Thư Minh lên giường, chính mình lui ra sau, rút ra phân thân.

Nhất thời máu tươi cũng với bạch trọc từ bên trong thư minh ào ạt chảy ra, đại phương kia còn không thể khép lại, nhẹ nhàng đỏ lên, ủy khuất nói không nên lời.

Tiêu lâm nhìn, hoảng hốt, đầu óc bỗng giật mình một cái, mồ hôi lạnh cứ nhiên chảy ròng ròng ra.

Hắn tùy tiện lấy quần áo mặt cho Thư Minh, kéo chặn đấp cho hắn, rồi mới lung tung mặc quần áo, thế nhưng chạy trốn chết.

Một đường gió lạnh thổi vào mặt, đợi hắn trở lại phòng mình, cả người đều run rẩy, miễn cưỡng uống mấy ngụm trà nóng, run rẩy mới giảm bớt.

Hắn đột nhiên ý thức được chuyện này đối với hắn cùng lăng thư mình mà nói, cũng không phải là sự tình gì buồn cười. Nhưng trước mắt lại hiện ra thiếu niên tươi cười mạnh mẽ tung trường kiếm, trong lòng đau xót, bát trà ngã trên mặt đất.

“Lưu ứng!”.

Quản gia nghe tiếng mà đến.

“Tìm đại phu cho Lăng công tử.”.

“Dạ.”.

“khoan.....” Tiêu lâm kêu quản gia lại, do dự nói, “Nếu có thể khuyên giải thì khuyên giải.”.

Quản gia khó hiểu, nghi hoặc nói, “Vương gia, này..... khuyên giải cái gì?” Xem ra, chủ tử nhà mình đã làm chuyện gì, hay là sợ Lăng công tử nháo? Đó là yếu “Khuyên” Lăng công tử không dám nháo, hay là muốn “Khuyên” Lăng công tử đối Vương gia khăng khăng một mực?

Tiêu lâm suy sụp ngã ngồi, xua tay nói, “Người đi trước đi, tìm đại phu hảo hảo nhìn xem, hắn muốn làm cái gì, thì cho hắn đi làm. thị vệ Trong viện, cũng đem đi.”.

“Ba!” Hắn tự tát chính mình, não không được, sao lại làm Thư Minh thành như vậy?

BẠCH VŨ MỘT THẠCH LĂNG

Arams
www.dtv-ebook.com

Chương 15

Tiêu Lâm vừa đi, Lăng Thư Minh liền tỉnh dậy. Cả người đau nhức, cổ họng khô cạn. Mọi mệt giống như vừa chạy mấy chục dặm đường. Trợn mắt nhìn thấy trướng màn màu xanh, hấn che trán khởi động thân mình, làm sao hấn lại ngủ ở trên giường? Trong nháy mắt, đồng tử của hấn bỗng dưng co rút, một cổ đau đớn, nơi khó có thể nói phía sau đau đớn khuếch tán đến toàn thân.

“Đau.....” Lăng Thư Minh hút một ngụm lãnh khí, nắm chặt giường ổn định thân thể, dùng tay hướng phía sau sờ.

Đây là cái gì? Hấn nhìn bạch trọc đầy trên tay, nhất thời mê mê hoặc hoặc, giây tiếp theo, nhất thời như nghe được tiếng kinh lôi nổ bên tai.

Hấn không thể tin nhìn chất lỏng trên tay, ngực giống như bị một khối đá nặng đè lấy, phía sau mạnh mẽ co rút đau đớn, làm cho hấn cảm không được một trận đầu óc choáng váng.

Là ai? Hấn nhắm mắt lại, nhưng hấn làm sao có thể hồi tưởng lại, chuyện tình trong khoảng thời gian từ khi hấn từ trên bàn lên đến trên giường là hoàn toàn trống rỗng. Phía sau còn nam khan đau đớn, làm cho hấn không thể tập trung tinh lực suy nghĩ, hé ra khuôn mặt nổi giận đờ bưng, nắm chặt tay thành nắm.

Chẳng lẽ lại là cơm canh có vấn đề? Khó trách hấn cảm thấy mệt mỏi. Nơi này là Cảnh vương phủ, trừ bỏ người nọ, còn có ai có lá gan động hấn?

Lăng Thư Minh bi phần nắm lấy thành giường, trong lòng đầy ủy khuất lẫn phần nộ. Cảnh vương có thể nào ti tiện đến vậy? Như thế tùy ý đùa bỡn

hắn!? Hắn cắn chặt răng, giãy dụa đứng lên.....

“Chi nha” Một tiếng, cửa bị đẩy ra.

Quản gia không có dự đoán được Lăng Thư Minh đã tỉnh, nhìn thấy một đôi mắt đầy chi trích đầy liệt hỏa, ánh mắt phẫn nộ, liền hạ mi nói, “Lăng công tử, Vương gia thỉnh đại phu, tới xem thương cho người.”.

Quả nhiên là hắn! Thế nhưng ngay cả mặt mũi cũng không lộ, Lăng Thư Minh trong lòng cười lạnh, khá lắm Cảnh vương gia phong lưu không kiềm chế được. Hắn liền gọi người đến xem, phía sau có thương, không thể không quản, huống hồ sau này còn một trận đại chiến, hắn phải dùng toàn lực ứng phó.

“Giải dược của ta đâu?” Hắn trầm thanh quát hỏi, quản gia sửng sốt, giống như chưa từng dự đoán được thiếu niên lại có vẻ mặt hung thần át sát.

“Lăng công tử, vẫn là để cho đại phu xem thương của ngài.” Giải dược ở trên tay vương gia, hắn không làm chủ được.

“Giải dược là không chịu cho ta?” Lăng Thư Minh hỏi ngược lại, cũng không chờ quản gia trả lời, liền nằm lên giường nói, “Người đi ra ngoài, chỉ chừa một mình đại phu.”.

Quản gia tuân mệnh, dặn dò đại phu, liền đi ra ngoài.

Lăng Thư Minh nằm ở trên giường, giống như đã chết.

Đại phu này là người của Cảnh vương phủ, xem qua nhiều thương thế, tay chân lạnh lẽo nhẹ nhàng, không lâu, liền vệ sinh xong miệng vết thương của Lăng Thư Minh.

“Công tử nghỉ ngơi nên ăn nhẹ, không bảy ngày liền khỏi.”.

Lăng Thư Minh xấu hổ cùng mắc cỡ chết được, tự làm cho đầu óc du ngoạn, nghe phân phó của đại phu, căn bản không để trong lòng. Đại phu thấy hắn dùng tay cản ánh mắt, nửa ngày cũng không nói, liền tự mở cửa ra ngoài.

Hắn vừa ra đi, quản gia liền đẩy cửa tiến vào, nói, “Vương gia nói, công tử muốn làm gì cứ phân phó, bọn thị vệ cũng triệt hạ.”

Lăng Thư Minh vẫn là không để ý tới, quản gia đợi trong chốc lát cũng không có động tĩnh gì, liền ra ngoài đóng cửa lại.

Chỉ trong vài canh giờ ngắn ngủi, lại có biến cố long trời lở đất.

Một ngụm oán khí tích tụ ở ngực, Lăng Thư Minh chỉ cảm thấy càng nghĩ càng giận, càng giận càng khó chịu. từ khi hắn quen biết Cảnh vương, từng nghĩ ngợi rất nhiều, thế nhưng dù được Cảnh vương phong lưu tán tỉnh. Hắn lại nghĩ Tiêu Lâm cũng giống như hắn? Tiêu Lâm nói yêu hãnh thiếu niên đặc ý, yêu hắn tư chất bất phàm, còn yêu hắn phong thái mỉa mai, rõ ràng chính là thiên đại chê cười. Buồn cười nhất là hắn lại có tâm tư, cho là thật.

Nằm trên giường một khắc cũng không ngủ được, hắn nhịn đau chống đỡ đứng lên, đi đến bên cạnh bàn, cầm lấy kiếm ngọc ném đi.

Tan nát, ngọc thạch thủy sắc phân tán chung quanh, giống như nước tràn ra ngoài, ngoài cửa sổ ánh trăng vẫn tròn. Thư Minh mặc quần áo, ngón tay run run, chỉ mặc vài cái áo. Nhấc chân đá văng cửa, cũng không quay đầu lại tiêu sái đi.

Có thị vệ thấy hắn đi ra ngoài, nhưng quản gia đã nói qua, không được quản chuyện của công tử này, liền làm như không thấy. Có mấy người thông minh, nhìn hắn một đường hướng cửa đi, liền muốn ngăn lại hỏi xem hắn muốn đi đâu, kết quả không ngoại lệ, bị hắn đá cho một cước. Thế này mới có người thấy không ổn, vội vàng đi nói cho quản gia.

Tiêu Lâm đang ở đại sảnh, quản gia bồi bên cạnh hẳn. Hẳn tinh tế hỏi đại phu tình huống của Lăng Thư Minh, từ mạch án đến thương thế, đều nhất nhất hỏi, toàn diện vô mỹ, đại phu cũng đáp cẩn thận.

Nghe được đại phu nói chỉ có thương vụn vặt, hẳn cau mày căng thẳng, thầm mắng chính mình càn rỡ, lần đầu của Thư Minh, chính mình lại một chút cũng không thương hương tiếc ngọc.

Chính là, có người chạy vội đến báo tin.

Nghe được Lăng Thư Minh xông ra phủ, Tiêu Lâm tự mình dẫn theo người đi.

“Có động thủ không?” Hẳn quát hỏi nói.

Tiểu tốt kia nói, “Hẳn động thủ trước, đá bị thương vài huynh đệ của chúng ta!”.

Tiêu Lâm trừng mắt, mắng, “Ai hỏi các người, các người có cùng hẳn động thủ không? Hẳn có bị thương không?”.

Tiểu tốt sững sốt, thế này mới hiểu ý của vương gia, liền biết người kia không thể động, vội vàng nói, “Không có, không có, chúng ta ai cũng không chạm vào một góc áo của Lăng công tử.”.

Tiêu Lâm thế này mới an tâm, cước bộ càng thêm nóng nảy. Nhưng liền thả chậm lại, Thư Minh chạy trốn bóng dáng cũng không thấy, muốn tìm cũng không thể.

Ai, hẳn hối hận muốn chết. Sớm biết Thư Minh sẽ bỏ chạy, hẳn, lại để cho Thư Minh chạy. Lần chạy này, thế nhưng lại phá hỏng đường đi, lần sau gặp, muốn trấn an giải thích, chỉ sợ cũng sẽ không nghe.

Hắn biết chuyện này chính mình làm không đúng, có thể nói là ti bỉ, nhưng hối hận thì đã muộn, làm cũng làm, sâu phải chết, không biết vẫn hồi như thế nào.

Tiêu Lâm trở lại viện Thư Minh ở, muốn nhìn một chút xem Thư Minh có lưu lại thư hay gì không. Thật ra có đôi câu vài lời cũng tốt. Không ngờ đẩy cửa ra, phòng bừa bãi. Chuôi kiếm ngọc hắn yêu thích khôngỡ buông tay tan thành mấy khối, màn cũng kéo uốn lượn ở bên giường.

Tiêu Lâm âm thầm tát lười, tưởng tượng không ra thiếu niên ôn nhu kia giận đến bộ dạng gì, mới có thể nổi giận như vậy, thậm chí cái này thực tế. Hắn lúc này cuối cùng cũng nghĩ đến, chính mình đối lạng thư mình cùng người khác bất đồng, Cảnh vương hắn khi nào lại nghĩ đến hậu quả như thế? Nghĩ như thế, trong lòng lại có chút không thông, cư nhiên lại mang một tội danh. Hắn hung hăng liếc mắt một cái đảo qua, hận không thể ở trên người quản gia làm thùng hai lỗ.

“Người làm hảo kém, kê đơn vô dụng!”.

Phù xuân được tính kỳ lạ, nếu vô nam tử ái ân, lấy tinh khí giải được tính, thuốc Đông y người tất nhiên hôn mê bất tỉnh.

Tiêu Lâm trước muốn quản gia kê thuốc để hoàn thành tâm nguyện của chính mình, hiện tại liền cảm thấy quản gia là đầu sỏ gây nên mọi chuyện! đá một cước đi qua.

Quản gia cho hắn đá một cái lăn vài vòng, ai yêu ai yêu muốn vương gia bớt giận.

Tiêu Lâm tay áo vung, hàm hừ tiêu sái.

BẠCH VŨ MỘT THẠCH LĂNG

Arams
www.dtv-ebook.com

Chương 16

Đêm đã khuya, hoàng đế Tiêu Diễn còn không có nghỉ ngơi. trong kim điện chỉ có ai người hăn và tiểu Lý Tử. Tiểu Lý Tử đứng ở bên cạnh hăn, nhìn không chuyển mắt vào một khối đá cẩm thạch. Ngoài cửa điện bỗng vang lên tiếng binh loạn, tiểu Lý Tử lỗ tai vừa động, thấy hoàng đế sững sốt, thẳng tắp nhìn ra cửa điện, vội kêu, “Bệ hạ.....”.

Tiêu Diễn buông bút lông xuống, thản nhiên cười nói, “Thủy chung ta cũng không bằng Thái Tông hoàng đế thấy lôi đình khởi vu mà không sợ hãi, Thái Sơn băng vu tiền mà bất động a!”.

Tiểu Lý Tử quỳ xuống nói, “Bệ hạ, bệ hạ vẫn là nên vào trong tránh né đi. Đao kiếm không có mắt a!”.

Tiêu Diễn nói, “Trẫm không đi, trẫm muốn ở đây một phen, xem đến tột cùng ai mới là thiên tử quân lâm thiên hạ!”.

“Oanh!”.

Cửa điện bị phá khai, “Hoàng huynh!” Tiêu Lâm mang hơn mười người thị vệ xông tới, “Hoàng huynh, Lăng Huyền Tế đã tự đền tội. Hiện tại ngoài điện hỗn loạn không chịu nổi, vì phòng vạn nhất, hoàng huynh vẫn là tạm lánh một chút đi.”.

“Cái gì!”.

Tiêu Diễn quá sợ hãi, giống như nghe được một chuyện long trời liền nhìn Tiêu Lâm hỏi.

“Cái gì!?”.

Bên ngoài điện cũng truyền đến tiếng quát, trước mắt thanh quang chợt lóe, Lăng Thư Minh mang theo một thanh huyết kiếm, hiên liệt đứng ngoài cửa, phía sau hẳn là vài trăm binh sĩ.

Tiêu Lâm tìm hẳn mấy ngày, lại biến mất không tìm thấy bóng dáng, giờ phút này thấy hẳn nhưng trang trong người, diện mạo hiên ngang, trong lòng vui vẻ..... Ân? Không đúng, Lăng Thư Minh sao lại vào cung? Còn mang theo binh? Tiêu Lâm lui về sau từng bước,.

“Nghĩa phụ ta hẳn xảy ra chuyện gì?!” Lăng Thư Minh lại quát hỏi một tiếng, hẳn vừa rồi nghe được một câu “Đền tội “, kinh hồn phi phách tán, trong lòng ngực như có vụn xà găm nhăm, “Nghĩa phụ ta xảy ra chuyện gì?” Hẳn lại hỏi một lần, đã dẫn theo khóc âm.

Tiêu Lâm quát, “Lăng Thư Minh, Lăng Huyền Tế đã bị ta giao sát, người tới cứu giá, mau ra ngoài điện trấn thủ!”.

Hẳn sợ Lăng Thư Minh tiến đến là không có hảo ý, nay thắng bại đã định, hẳn không thể để Thư Minh cũng bị liên lụy, muốn tạo cho Thư Minh lối thoát!

Lăng Thư Minh cũng không thèm nhìn tới hẳn, đột nhiên, hẳn hai mắt nhất ngưng, kiếm trong tay liền ném tới, hướng Tiêu Diễm đâm tới. Tiêu Lâm hoảng hốt, không chút nghĩ ngợi một chưởng đánh ra, vào vai trái Lăng Thư Minh.

“A!” đao trong tay áo của tiểu Lý Tử rơi xuống mặt đất, không thể tin nhìn Lăng Thư Minh, lại nhìn kiếm đang xuyên thấu trong ngực mình, “Người..... Người vì sao giết..... Ta?”.

Một chưởng kia của Tiêu Lâm cơ hồ dùng toàn lực, Lăng Thư Minh quỳ rạp xuống đất, nôn ra vài ngụm máu tươi, hẳn ổn định lại khí huyết đang cuồn cuộn, lạnh nhạt nói, “Loạn thần tặc tử, phải tru chi.”.

Trong miệng tiểu Lý Tử xuất huyết, hai chân đá đạp lung tung trong chốc lát, bất động.

Tiêu Lâm biết chính mình là hiểu lầm Lăng Thư Minh, cũng biết chương kia của mình quá mạnh, nâng Lăng Thư Minh dậy thay hẳn chữa thương. Lăng Thư Minh đẩy hẳn ra, thản nhiên nói, “Đa tạ Vương gia, không cần.”

Những lời này giống như kim đâm trong lòng Tiêu Lâm, thấy Lăng Thư Minh khẳng định hận chết hẳn, hòa nhã nói, “Để cho ta xem thương được không?”

Lăng Thư Minh thản nhiên liếc mắt một cái đảo qua đi, nhưng lại giống như gió thánng chạp, lạnh như băng đến xương, hẳn giãy dựa quỳ xuống, đối Tiêu Diễn nói, “Hoàng Thượng, trong cung không còn loạn đản, thỉnh Hoàng Thượng cho lui binh, thần có chuyện muốn nói.”

Thế này mọi người mới nhìn ra ngoài, tiếng đánh nhau bên ngoài đã ngưng.

Tiêu Lâm nói, “Không thể!”

Nói không thể, đến tột cùng là lo lắng cho hoàng huynh hay là lo lắng Lăng Thư Minh hẳn nhưng thật ra phân không rõ ràng lắm. Trực giác nói cho hẳn, Lăng Thư Minh này tất cả từ trước tới nay đều là cố ý, rốt cuộc là ai đúng ai sai, hẳn mơ hồ có điểm không thể nhận thức rõ ràng cho lắm

“Thỉnh hoàng huynh lưu lại.”

Lăng Thư Minh cười lạnh nói, “Vương gia lo lắng sao? Ta nay không phải đối thủ của hoàng thượng.” Hẳn đối Hoàng Thượng ôm quyền nói, “Thỉnh Hoàng Thượng lui binh.”

Tiêu Diễn từ đầu tới cuối không nói một lời bỗng khôi phục tinh thần lại, mắt nhìn thi thể tiểu Lý Tử, lại nhìn Tiêu Lâm, Lăng Thư Minh, còn có

binh sĩ ngoài điện, giơ tay lên nói, “Đều lui ra.”

Tiêu Lâm còn muốn nói cái gì, Tiêu Diễn hướng hẳn cũng khoát tay nói, “Người cũng lui ra.”

Xác chết tiểu Lý Tử bị đem đi, chỉ lưu lại một đạo vết máu trên sàn, không khí tràn ngập huyết tinh.

Lăng Thư Minh nhìn hoàng đế thần sắc hoảng hốt trên long tọa, cúi xuống thân mình lễ bái, “Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.” Hắn từ trong áo lấy ra một quyển sổ, “Bệ hạ, đây là danh sách. Nghĩa phụ bảo ta đưa lại cho ngài. Hắn nói, trong danh sách này, có người có thể lưu lại, nhưng có người phải trảm không tha, hoàng đế bệ hạ đều có định đoạt.”

Tiêu Diễn cười khờ nói, “Trẫm vẫn là thua, ngay từ đầu, trẫm đã sai lầm rồi, phải không?”

Lăng Thư Minh nói, “Hoàng Thượng, nghĩa phụ nói bệ hạ thiếu niên đăng cơ, hẳn lại là công cao chấn chủ, trong triều lòng người không nhất, có người mưu đồ. Hắn làm như vậy, kỳ thật là muốn lấy thân dụ sói. Tồi nay cung biến, là kế điệu hồ ly sơn, nghĩa phụ sớm biết, bảo ta mai phục trong cung giả làm loạn đản tùy thời cứu giá, hẳn thì ngồi chờ tại phủ, chờ cảnh Vương gia tới bắt. Nghĩa phụ nói, hẳn vì bệ hạ tế cờ, chết cũng không tiếc, chỉ mong vương triều Tiêu thị, thiên thu muôn đời.”

Ánh mắt Tiêu Diễn mờ mịt, tựa hồ như nghe nhưng lại như không nghe, ngoài cửa sổ phương đông trắng xóa, nắng sớm hanh hanh, hắn lẩm bẫm nói, “Vì trẫm tế cờ? Khá lắm Lăng Huyền Tế, tình nguyện chết! Trẫm làm sao muốn hắn chết!”

“Bệ hạ, nghĩa phụ đã chết, thần thỉnh bệ hạ xử lý.”

Tiêu Diễn lặng im sau một lúc lâu mới nói, “Trẫm nên xử lý người cái gì?”

Lăng Thư Minh đập đầu nói, “Diệt cỏ phải diệt tận gốc. Thần tự xông vào cấm cung, tự điều cận vệ doanh, luận tội cách chức sung quân.”.

Tiêu Diễm nói, “Này cũng là ý của Lăng Huyền Tế?”.

Lăng Thư Minh trả lời, “Dạ.”.

Tiêu Diễm cười lạnh, hỏi, “Người cam tâm tình nguyện?”.

Lăng Thư Minh nói, “Nghĩa phụ là phụ mẫu tái sinh của ta, ân nghĩa đền báo.”.

Tiêu Diễm nói, “Còn có cái gì muốn nói sao?”.

Lăng Thư Minh lắc đầu.

Tiêu Diễm nói, “Tạm thời bắt giữ, sau này tái thẩm.”.

“Người tới!”.

Thị vệ chờ ngoài điện nghe tuyên liền nhập điện.

“Đem Lăng Thư Minh hạ ngục.”.

“Dạ!” Hai gã thị vệ mang Lăng Thư Minh bước đi, Tiêu Lâm ngăn bọn họ lại, vội la lên, “Hoàng huynh!”.

Tiêu Diễm nói, “Trước giải xuống.”.

Tiêu Lâm giữ chặt Lăng Thư Minh hỏi, “Sao lại vậy?” Lăng Thư Minh nhìn mặt, cũng không ngẩng đầu lên.

Tiêu Lâm không thể làm gì, phải buông tay, “Ta sẽ thay người cầu tình. Còn có.....” Hắn nhẹ nhàng lau vết máu bên khóe miệng Lăng Thư Minh, “Chuyện đó là ta hồ đồ, thực xin lỗi.”.

Lăng Thử Minh cả người run lên, mặt mày trắng bệch bỗng nhiễm đỏ ửng, hung hăng trừng mắt nhìn Tiêu Lâm một cái.

Tiêu Diễm nói, “giải đi!”.

BẠCH VŨ MỘT THẠCH LĂNG

Arams
www.dtv-ebook.com

Chương 17+1

“Hoàng huynh.....” Tiêu Lâm cuối cùng nhin không được, lo lắng kêu lên một tiếng.

Một khắc sau khi áp giải Lăng Thư Minh đi, Tiêu Diễn liền lảng lảng nhìn long ỷ, không nói một câu. Sự sâu kín ẩn hiện trên khuôn mặt đế vương, giống như mộng giống như thực, chỉ có ánh mắt u sầu không tản. Chuyện cũ rõ ràng hiện lên, buộc hẳn nhớ lại rất nhiều chuyện mà hẳn cố tình quên. Tỷ như, một người đứng bên cạnh phụ hoàng cười yếu ớt, tỷ như khi phụ hoàng băng hà người ở ngoài điện dập đầu đến đầy máu tươi, tỷ như khi hẳn đăng cơ người dìu hẳn bước lên ngôi vị hoàng đế, tỷ như người luôn ở trên triều đưa ra những ý kiến luôn đúng, tỷ như người luôn bình tĩnh lại ngạo mạn phản bác người của chính mình..... Kỳ thật đều là một người, một người cho tới bây giờ là không gì không biết, nhưng vẫn nhìn lên, vẫn tưởng siêu việt, vẫn thuần phục người giúp hẳn.

Lăng tướng..... Tướng phụ..... Lăng Huyền Tế a!

Hắn che ánh mắt, nước mắt theo khe hở mãnh liệt trào ra.

“Hoàng huynh!” Tiêu Lâm hoảng hốt, bất chấp tôn ti lễ pháp, một bước dài tiến lên, “Hoàng huynh, đây là xảy ra chuyện gì?”.

“Lăng Huyền Tế! Lăng Huyền Tế hẳn..... lúc trước hẳn bắt ta tự mình chấp chính, hẳn ngay từ đầu đã tồn tại tâm tư này, hẳn..... Hẳn..... Hẳn dùng mạng của hẳn cho trăm lập uy, phụ hoàng băng thệ mười ba năm! Hẳn mỗi một ngày đều tính đến kết cục hôm này, hẳn quyết định đi theo phụ hoàng, nếu không phải..... không phải di chiếu nói hẳn phải phụ chính sao, hẳn.....” Tiêu Diễn nói không được, nghẹn ngào khóc không thành tiếng,

hai mắt hấn dẫm lệ nhìn huynh đệ mình, dù là đế vương kiên cường, cũng bị đả kích thành những mảnh nhỏ vụn vặt yếu ớt.

Tiêu Lâm nghe xong mấy câu nói đó, mặc dù không quá hiểu được cụ thể nguyên do sự việc, nhưng là cũng hiểu được cái đại khái, “Hoàng huynh, người cũng đã chết……”.

Nước mắt Tiêu Diển càng rơi nhiều hơn, hé ra mặt ướt sũng, hoàn toàn không còn uy nghi thiên tử, hấn lão đảo vài bước, cầm lấy danh sách kia, “Trẫm, trẫm tình nguyện hấn thật sự phản!”.

“Hoàng Thượng!” Tiêu Lâm quá sợ hãi, “Hoàng Thượng không cần vậy, nếu Lăng tướng phụ đã như vậy, không thể cô phụ nỗi khổ tâm của hấn a.”.

Tiêu Diển hai tay không ngừng nắm lấy bàn. Tiêu Lâm nhìn bóng dáng đau khổ áp lực của hấn, cảm thấy một mảnh lộ vẻ sầu thảm, bất tri bất giác hoàng huynh đã nặng tình như thế? Thật giận thế giannày, khổ lụy mới hiểu nhân tình. Hấn đi đến bên người Tiêu Diển, nhẹ nhàng nắm bả vai cứng nhắc nói, “Nhị ca, đó là tâm nguyện của tướng phụ, sớm giải thoát thôi.”.

Hấn buông tha tôn xưng, gọi Tiêu Diển là nhị ca.

Tiêu Diển ngửa đầu, thở dài một hơi, hốc mắt còn lưu lại lệ quang trong suốt, cũng không tái rơi xuống

“Xác của tướng phụ ở đâu?”.

Tiêu Lâm nói, “Còn tại phủ, ta tự mình thay hấn liệm, bảo vệ binh thân tín của ta trông coi.”.

Tiêu Diển gật gật đầu, nói, “Người tự mình đi, đi hóa. Tro cốt thu hảo, trẫm cho hấn nhập vào lăng tẩm của tiên hoàng, làm cho hấn cùng với tiên hoàng một chỗ.”.

“Này.....” Tiêu Lâm muốn nói điều này không hợp, nhưng nhìn hai mắt sừng đỏ của Tiêu Diễn, vẫn là gật đầu nói, “Thần đệ tự mình đi làm.”.

“Lăng Thư Minh, còn phải sung quân, cứ dựa theo tội danh tướng phụ cấp cho hắn, nhưng, trăm cho người một mật chỉ, người có thể lên đi cứu hắn, có người ngăn trở, cứ tuyên chỉ.”.

Tiêu Lâm mừng rỡ, tạ hoàng huynh xong liền cáo từ.

“Lâm đệ, hiểu lầm vẫn là sớm nên giải trừ đi. Đòi người mặc dù dài lâu, nhưng vạn thứ biến đổi bất thường.”.

Tiêu Lâm quay đầu, chỉ nhìn thấy bóng dáng thốn thức của hoàng huynh, trên vai như có ngàn cân gánh nặng, khiến mỗi bước chân của hắn đều luôn phải vững vàng

Tướng phụ, đều hắn muốn giúp là Tiêu thị vương triều hay là thiếu niên ngây thơ này? Mặc kệ hắn mong đợi là thế nào, Tiêu Lâm tin tưởng hoàng huynh cũng không cô phụ sự tín nhiệm của hắn.

Lăng Thư Minh bị đưa vào ngục, còn có đại phu vào thay hắn xem thương. May mà không có thương tổn đến gân cốt trọng yếu, tuy rằng nặng, nhưng là nghỉ ngơi mấy ngày sẽ từ từ kháng phục. Nay hắn là khâm phạm triều đình, không thể để xảy ra sơ xuất, một ngày uống bao nhiêu dược. Qua bốn năm ngày, thương cũng tốt một nửa. Hắn biết hoàng thượng còn mất nhiều thời gian chấn chỉnh lại triều đình, còn chưa có thời gian thăm vấn hắn, liền an tâm ở lao lý chờ.

Một ngày, hắn đột nhiên cảm thấy dưới đùi căng lợi hại, thoát quần đến gần ánh lửa liền thấy, ở bắp đùi thế nhưng lại xuất hiện một bứu thịt nhỏ như hạt châu, hồng hồng như giọt máu.

“Như châu thai ám kết, bắp đùi sẽ xuất hiện một huyết lự, trên ngón tay sẽ xuất hiện ba đạo huyết sắc.” lời nói của Di tộc vu y trong bỗng nhiên hiện

lên trong lòng lảng thờ mình, hấn vội vàng xem ngón tay chính mình, quả nhiên hiện ra ba đạo hoành tuyến huyết sắc, giống như tơ máu

Châu thai ám kết.....

Chuyện đêm hôm đó hấn không có ấn tượng, nhưng mà quả thực là phát sinh. Vu y từng nói qua nam tử nếu xâm nhập cơ thể hấn, hấn sẽ có đứa nhỏ..... hấn còn nhớ rõ cảm giác khi đó tỉnh dậy, đầu óc trong nháy mắt trống rỗng, không thể tin được điều đó cứ nhiên là thật.

Huyết lự, huyết văn, anh ngọc, đứa nhỏ.....

Lãng Thư Minh đáng thương bản thân vẫn còn là một đứa nhỏ, đột nhiên bị sự thật này dọa. Hấn chậm rãi xoa bụng, đầu ngón tay không ức chế được run rẩy.

Hấn là nam tử, có đứa nhỏ.....

Người khác sẽ nhìn hấn như thế nào? Hấn còn muốn sung quân.....
Đứa nhỏ là Cảnh vương

Không, hấn đột nhiên nắm chặt quyền, không thể để cho bất luận kẻ nào biết, càng không thể để cho Cảnh vương biết. Hấn thủy chung không thể đổi mặt khi Cảnh vương xem thường hấn, tự nhiên cũng vô pháp đối hấn nói ra chính mình đứa nhỏ của hấn

Hấn ủy khuất cuộn mình đến một góc tù, lần đầu tiên cảm thấy không biết nương tựa ai. Nhớ tới nghĩa phụ đã chết, lại cảm thấy cô độc vô cùng, trong lòng bối rối không biết làm sao, móng tay bấu chặt xuất vài đạo vết máu, còn có bắp đùi truyền đến từng trận tê liệt, đều làm cho hấn lòng nóng như lửa đốt. Như thế qua hai ngày, nhân thể thế nhưng gầy đi một vòng.

BẠCH VŨ MỘT THẠCH LĂNG

Arams
www.dtv-ebook.com

Chương 17+2: Phiên Ngoại: Vong Xuyên Nguyệt

Xuyên qua mười hai tầng cấm thạch, lăng tẩm sạch sẽ đứng sừng sững, yên lặng hiên ngang. Giống như chuyện cũ xa xưa, hoặc giống như ước hẹn thật lâu trước kia, đế vương tuổi trẻ, búi tóc cũng rối loạn, cước bộ rải rác, lão đảo bước đi. Cửa đại môn bị hấn làm náo động, “Tướng phụ, tướng phụ!”.

Trong thanh âm đầy bi thương không nói nên lời, cuối cùng nghe thấy một tiếng thờ dài ai oán, “Ai.....”, dù không thể nghe thấy, cũng cảm thấy chứa nhiều điều bất đắc dĩ.

“Hoàng Thượng.....” Dung nhan tuấn tú xuất hiện trước mắt.

Cách một cánh cửa cao cao, một bên là chân mệnh thiên tử Tiêu Diễn, một bên là tướng phụ lăng huyền tế.

Hai người bọn họ, tựa hồ chưa bao giờ nhìn nhau như vậy. Trong trí nhớ không còn nhớ bộ dáng của nhau, suy nghĩ trong lòng hai người là mong muốn không phải như vậy.

Giống nhau.

“Thần tạ đại ân Hoàng Thượng.”.

Tiêu Diễn nhìn lăng huyền tế loan hạ thắt lưng, hoa râu trên đỉnh đầu đâm vào ánh mắt hấn.

“Tướng phụ, người là muốn đi tìm phụ hoàng sao?” Hấn hỏi.

“Dạ.” Trả lời không chút do dự, chém đinh chặt sắt. Lăng Huyền Tế bình tĩnh nhìn hoàng đế muốn nói lại thôi.

Cuối cùng, hoàng đế nhìn hẳn chăm chú hạ thấp đầu, mang theo vô hạn ủy khuất cùng nghẹn ngào nói một câu, “Người đã sớm muốn đi tìm phụ thân, phải không?”.

“Ai.....” Lại là một câu thờ dài như gió thoảng, “Hoàng Thượng, ngài trưởng thành, có thể một mình đảm đương một phía”.

Tiêu Diễn lộ vẻ sâu thâm cười nói, “Ta cũng không phải muốn giết người, ta.....”.

“Thần biết, Hoàng Thượng là hoàng đếtốt.” Lăng Huyền Tế đánh gãy lời hẳn, “Thần mệt mỏi”.

“Tướng phụ, ta.....” Tiêu Diễn chưa nói, nhân trước mắt, tâm tâm niệm niệm đều chỉ có phụ thân mà thôi, chưa từng đem hẳn để ở trong lòng. Như thế nào hẳn có thể thổ lộ tâm tình, hẳn cũng có thể sống lại để hai người gần nhau cả đời đâu? Hẳn tự giễu cười cười, thờ dài, “Trẫm đã biết, tướng phụ yên tâm.”.

“Hoàng Thượng không cần tự trách, trợ Hoàng Thượng củng cố giang sơn, lăng huyền tế chết cũng không tiếc. Lại Hoàng Thượng ban ân, cùng tiên hoàng đồng huyết, thật sự thần rất vinh hạnh.”.

Tiêu diễn nhíu mi nói, “Tướng phụ, hoàng nhi tiền tướng phụ đoạn đường”. Hẳn thật sâu cúi người, thành kính cầu khẩn. Tất cả tâm tư đều chặt đứt, từ nay về sau đoạn tình cảm này, chỉ có thể dừng lại tại đây.

Lăng Huyền Tế còn thi lễ, tay áo trong gió đung đưa, Tiêu Diễn cố gắng mở to hai mắt, cũng không thể lưu lại bóng dáng người.

Nếu lúc trước liễu lĩnh đi tới gần, có phải hay không vẫn còn hy vọng?

Tiêu Diển không thể giả thiết, bởi vì không thể nữa. Bọn họ đều có lựa chọn của chính mình, cho nên dù bước chung bước thứ nhất, đến bước thứ hai vẫn là không chung đường.

Phụ hoàng, người thật may mắn.....

Mạch nước ngầm róc rách, hai bờ sông bóng cây loang lổ, chỉ chừa lại một khoảng không mờ nhạt, ánh trăng hồ phách chiếu bầu trời, quý mị yêu dị.

Lăng Huyền Tế đi được tới nơi này, liền biết đây là vong xuyên hà không thể nghi ngờ.

Dưới này là vong xuyên thủy, lạnh lẽo đến xương, giống như mang theo vô số oan hồn ai oán. Hãn nhu nhu thái dương, nhìn nhìn lại y bào, bước vào một biển hoa

Gió lạnh sắc bén, là cô hồn rít gào, bước đi gian nan, hãn chỉ cảm thấy da thịt quanh thân đều bị gió thổi tan. Hưởng bờ sông mà đi, hãn biết phía trước là cầu nề hà, cầu nề hà có một khối thạch, không biết người đó có ở đó chờ hãn hay không.....

“Tuân Chi, Tuân Chi.....” Hãn đột nhiên lớn tiếng hô lên tên này, nhiều năm đau khổ áp lực, tại đây một khắc không có cấm kị trói buộc, tái không cố kị mà phát tiết, “Tuân Chi!”.

Nước mắt, không ngăn cản thuận theo mà chảy xuống, “Tuân hữu tình hề, mà vô vọng hề.” Câu này năm đó, hãn đã từng chữ từng chữ ghi nhớ trong lòng.

Hãn đột nhiên nao núng, sợ hãi cuối cùng lại nhận lấy vô vọng. Hãn không muốn như vậy, không thể tại đây vẫn chia lìa, vẫn như lúc trước tự mình tương tư.

Gió dần dần nhỏ, hần thấy được trên cầu một hình hài mơ hồ, không để ý vết thương trên người, càng chạy càng nhanh, cuối cùng chạy qua biển hoa, đứng ở đầu cầu nề hà.

Tam sinh thạch nguyên lai là một khối cực đại hắc tinh một tảng đá bình thường, hần đi vào, trên tảng đá chiếu ra khuôn mặt tái nhợt của hần. Gió bỗng nhiên nổi lên, tạo nên gợn sóng.

Tiên y thiếu niên, ngoái đầu nhìn lại, đó là tư thái đặc ý hơn người.

Một khoảng thời gian, đó là cảm giác động tâm lúc ban đầu.

Bỗng nhiên, cánh cửa ngăn cản dòng nước cuồn cuộn như được mở ra, quân thần quỳ rạp dưới chân, từ kim điện nhìn xuống, hần vì giang sơn lo lắng hết lòng.

Vẫn là ngày ấy mưa to giàn giụa, nghịch thiên cũng vô pháp sửa mệnh, hần nắm chặt trán, gọi hần thế nào hần cũng không chịu tỉnh dậy thu hồi di chiếu.

Mười ba năm chờ đợi, vào ngay lúc này, ngay cả tâm đều cao hứng run run.....

“Tiểu Lăng.....”.

Hần không dám quay đầu, hoài nghi đây là ảo giác của tam sinh thạch, tâm đều đau, muốn tái nghe lại một lần.....

“Tiểu Lăng.....” Lại là một tiếng gọi, lúc này đây, ngay cả trên vai đều có độ ấm, đồng thời xuất hiện bàn tay trong trí nhớ, nắm lấy bờ vai của hần.

“Tiểu Lăng a.....” Hần bị người cứng rắn xoay lại, vẻ mặt đau khổ hàm chứa lệ mím cười nhìn hần, bạc thần khép mở, bật ra hai chữ, “Tiểu Lăng”

“Người là ai?” Hãn nghe thấy chính mình nghi hoặc đặt câu hỏi, bỗng nhiên không thể nhớ ra người này. Hãn cuống quýt nắm chặt tay người nọ, mười ngón gắt gao lần lượt thay đổi, “Ta sao lại không nhớ rõ người?”.

Không nhớ rõ, hoàn toàn không nhớ rõ, tuy rằng ngữ khí hãn, tay hãn, đều là quen thuộc tự nhiên như vậy, nhưng hãn lại không nghĩ ra ai.

“Tiểu Lăng, nhắm mắt lại.”.

Hãn nghe lời nhắm mắt lại, ngón tay lại càng dùng sức nắm chặt đôi tay kia.

Hai má in lại nụ hôn ấm áp, hốc mắt nhát mắt ngấn nước, Tuân Chi, là Tuân Chi!

Hãn mở mắt ra, đầu ngón tay run run vuốt nhẹ bạc thần.....

“Tiểu Lăng, thật lâu, lâu đến người đều quên ta?” Nam nhân ôn nhu lau đi nước mắt bên má hãn.

“Ngày tư đêm tưởng, đến cuối cùng ta đã không còn nhớ bộ dáng của người, mười ba năm, ta không biết qua bao nhiêu ngày.....” Hãn thì thào giải thích, “Tuân Chi, người đang đợi ta.....”.

“Ta đang đợi người, chỗ nào cũng không đi.”

“Tuân Chi, ta thay người chiếu cố Diển nhi lớn lên, nay hãn đã có thể chiếu cố chính mình, ta không phải.....”.

“Tiểu Lăng, ta sẽ không trách người, ta tự trách mình, vì sao lúc trước như vậy nhẫn tâm lưu người lại.....” Nam nhân đau lòng vội vàng biện giải, “Biện pháp này của người, sẽ bị vạn thế bêu danh, ta khó chịu”.

“Hư danh ta không cần. Người nói, ta cuối cùng cũng thay người làm được” Người hãn để ý chỉ có một người, nay hãn thế nhưng thật sự gặp lại,

còn có cái gì chưa đủ.

Hắn ngẩng đầu lên, “Sau này, người không thể tái bỏ ta....”

Nam nhân hôn lên bạc thần hãn, trịnh trọng hứa hẹn, “Sau này, sẽ không.”

Giữa sông vong xuyên, ánh trăngvong xuyên, dây tơ hồng, sánh vai dắt tay.

BẠCH VŨ MỘT THẠCH LĂNG

Arams
www.dtv-ebook.com

Chương 18

Lăng Thư Minh bị đem ra khỏi nhà lao, trực tiếp đưa đến một gian phòng treo đầy hình cụ. giữa phòng có một lò lửa hừng hực thiêu đốt, tứ chi của hắn bị trói bốn góc.

Lao tốt khóa hắn kỹ lưỡng, không nói một lời liền xoay người rời đi. Hắn giương mắt nhìn mọi nơi đánh giá một phen, hình cụ cổ xưa còn mang theo vài vết máu đen như mực không khỏi làm cho da đầu hắn run lên.

Là ai sẽ thẩm vấn hắn?

Chẳng lẽ là Hoàng Thượng vì muốn che dấu chuyện đó trước người khác? Hay là vì muốn giữ bí mật mà giết người diệt khẩu? Hai vấn đề này đều có khả năng. Lúc trước khi nghĩa phụ lập ra kế hoạch này từng nói, Hoàng Thượng trọng tín, tất sẽ không làm hắn khó xử, nay xem ra, nghĩa phụ đúng là sai lầm rồi. Từ xưa đến nay, chưa từng nghe nói người trong hoàng tộc trọng tín?

Trong thời gian này, thể xác và tinh thần của Lăng Thư Minh đều mệt mỏi. Ngoại thương nội thương tuy rằng tốt lên, nhưng thân thể mang thai không giống như thân thể bình thường mau hồi phục, hắn luôn cả người vô lực đau nhức khó nhin, miệng khô lưỡi khô tim đập hoảng hốt. Hơn nữa hắn lại có khúc mắc khó giải, thường thường vào đêm không thể ngủ say.

Lúc này tay chân đều bị xiềng xích, nhưng vô khí lực nên thân thể hắn không thể chống đỡ nên nhũng xuống, sức mạnh toàn thân đều tập trung ở cổ tay và mắt cá chân, sinh đau, mồ hôi lạnh cũng phát ra, thấm ướt phân nửa bộ áo tù nhân của hắn.

Hắn hấp hấp mũi, không biết nên đối mặt với tra tấn như thế nào.

“Người gọi tên ta một tiếng.” tiếng nói trầm thấp động lòng người của tiêu lâm vang lên bên tai, Lăng Thư Minh lắc lắc đầu, đem thanh âm phiền lòng này đuổi đi.

Đều là giả mà thôi. Trên lưng từng chịu một chưởng của hắn liền ần ần đau, hắn bất quá là cảnh Vương gia tùy thời có thể giết người, có thể không chút do dự thương tổn, đêm hôm đó cũng là.

Hắn cũng không phải không có ý chí nam nhi, ý muốn giết người cũng không phải không có. Muốn giết thì giết, tâm hắn đang nghĩ, một đạo âm thanh bỗng dừng cất lên:

“Người tới! Làm cái gì đem ta khóa ở nơi này! Người tới!” hắn kéo theo xiềng xích tạo ra âm thanh vang dội, thanh âm rơi ra ngoài cửa, quanh quẩn bên ngoài con đường nhỏ.

“Lăng tướng quân, giữ khí lực a!” Thành linh truyền đến thanh âm một người, Lăng Thư Minh nheo mắt lại nhìn lên cẩn thận nhìn lên, thế này mới phát hiện ngoài cửa đã có một người, bởi vì bên ngoài tối đen, hắn thế nhưng vẫn không có phát giá.

Người này lén lút, hắn tâm sinh cảnh giác, trầm thanh nói, “Người là ai? Không dám hiện thân a?”.

Người nọ ở chỗ tối liền thông thả chậm rãi đi ra, nhẹ nhàng hỏi, “Lăng tướng quân, có nhận thức mặt tướng?” Hắn dáng người cường tráng, hai mắt gian xảo.

“Khâu tướng quân.”.

Người này Lăng Thư Minh nhận thức, là một gã võ tướng trong triều, Khâu Vinh Hạc. “Khâu tướng quân là muốn thăm vấn ta sao?”.

Khâu Vinh Hạc không có trả lời hẳn, trở lại đóng cửa, ngồi trên ghế ở một góc sáng sủa, tầm mắt âm thầm đặt trên người Lăng Thư Minh, không nói một lời, chính là nhìn, từ trên xuống dưới, từ trái sang phải, một tấc một tấc nhìn đánh giá.

Lăng Thư Minh làm cho hẳn lúng túng, khó chịu nói không nên lời, ho khan một tiếng hỏi, “Khâu tướng quân nếu là thăm vấn, có thánh chỉ hay không.”.

Thấy hẳn sắc mặt vốn trắng bệch lại phím hồng, Khâu Vinh Hạc khô cổ, hung hăng nuốt một ngụm nước miếng, nói “Ta không phải đến thăm vấn người.”.

Hẳn trong mắt dấy lên dục hỏa, cùng bồn lửa đỏ rực đang cháy trong phòng giống nhau, giống như muốn thiêu đốt làn da Lăng Thư Minh. Lăng Thư Minh giật mình một cái, đáy lòng run lên, quát hỏi, “Người muốn làm gì?”.

Khâu Vinh Hạc này không bình thường, rốt cuộc không bình thường như thế nào, hẳn nói không nên lời, trực giác cho hẳn biết ánh mắt người này thâm loạn đến cực điểm. Hẳn dùng lực tránh tránh, chỉ làm cho xiềng xích va chạm tạo tiếng vang lớn hơn.

Lăng Thư Minh đoán đúng, Khâu Vinh Hạc xác thực có tâm tư khác. Hẳn yêu thích nam tử trẻ tuổi tuấn tú, tự nhiên vừa gặp, liền đối với Lăng Thư Minh nhớ mãi không quên. Sau này Lăng Thư Minh bị hạ ngục, hẳn liền mua chuộc ngục tốt, Lăng Thư Minh phạm là tội lớn, giam ở phòng riêng, ngục tốt này thiếu hẳn một cái ân tình, tối nay liền an bài cho hẳn một cơ hội.

“Ha ha” Hẳn thấp giọng cười, đứng lên, từ trong tay áo lấy ra một cái roi nhỏ đặt ở một bên, nói “Đêm nay, người là của ta.” Nói xong, nắm lấy hai má Lăng Thư Minh, buột hẳn hé miệng, đem khăn nhét vào sâu trong

miệng của hắn, thẳng đến khi nhét vào sâu bên trong hắn mới ngừng tay. Khăn nhét sâu vào trong miệng Lăng Thư Minh, mặc hắn liều mạng buồn nôn, nôn cũng nôn không được, chỉ phát ra tiếng nước nở giống thú bị thương.

“Ngô……. Ngô…….”.

“Đừng nóng vội, đừng nóng vội.” Vì phòng ngừa Lăng Thư Minh làm khó dễ, Khâu Vinh Hạc ở trên lưng hắn điểm huyết đạo, chế trụ nội lực hắn, rồi mới cầm roi, nhắc cằm của hắn lên, nhe răng cười nói, “Người nói, nên bắt đầu từ nơi nào trước?”.

Hắn kỳ thật thân có bệnh không tiện nói ra, cũng không thể thực sự đối Lăng Thư Minh làm cái gì, nhưng hắn cũng biến thái đến cực điểm, thủ đoạn tàn nhẫn vô sỉ, không biết từng có bao nhiêu nam tử tuấn tú bị tổn hại dưới tay cả hắn. Lăng Thư Minh với hắn nguyên bản mà nói là mong muốn không thể thành, nay lại ở trước mặt hắn mặc hắn cố tình làm vậy, cực phẩm như vậy, sao lại có thể không hảo hảo hưởng thụ?

Hắn một phen vuốt tóc rối của Lăng Thư Minh, bàn tay vuốt vài vòng, liền bức Lăng Thư Minh ngẩng đầu lên. Đưa mặt qua, ở trước mặt Lăng Thư Minh hít một hơi, thở dài, “Tư vị của người rất hảo.”.

Lăng Thư Minh hận không thể nói được, hai mắt giống như muốn phun hỏa, hung hăng trừng mắt nhìn Khâu Vinh Hạc. Hắn hiểu được Khâu Vinh Hạc muốn làm cái gì, trong lòng vừa vội vừa tức lại sợ. Bất đắc dĩ cả người một điểm khí lực cũng không có.

“Ha ha, ánh mắt này của người, thật tốt. Người có biết hay không, người này đuôi lông mày khóe mắt nhất ngậm hờn, liền sinh ra phong tình vạn chủng.” Khâu Vinh Hạc tay kia đưa vào trong vạt áo tù nhân của hắn, ở trên lưng Lăng Thư Minh vuốt. Nếu không phải miệng bị nhét khăn, Lăng Thư Minh chỉ sợ toàn bộ trong bụng đều phải nôn ra.

“Ngô!”.

Hắn cố gắng muốn thoát khỏi bàn tay làm cho tóc gáy hắn dựng thẳng, cảm giác ghê tởm không thôi, nhưng mà biên độ tránh đi của hắn một chút cũng không giống có ý cự tuyệt, ngược lại như là mời.

“Cốt nhục quân đình, làn da bạch ngọc, đáng tiếc lại bị Cảnh vương éo là đó chiếm đi. Hắn cho người cái gì? Vì sao có thể đem người giữ lại?”.

Giống như một tiếng kinh sấm vang ở bên tai, Lăng Thư Minh mở to hai mắt nhìn, không biết làm sao nhìn Khâu Vinh Hạc, ngay cả bàn tay kia vuốt ve đến ngực cũng không có cảm giác.

Hắn..... Hắn như thế nào biết?

Khâu Vinh Hạc nhìn sắc mặt Lăng Thư Minh từ hồng chuyển sang trắng, cảm thấy buồn cười, “Sao vậy, chuyện này truyền khắp trong ngoài, người nghĩ rằng ta không biết sao?”.

Cái gì chuyện tình truyền khắp trong ngoài? Lăng Thư Minh trong đầu trống rỗng. Chẳng lẽ chuyện tình đêm đó, Cảnh vương tạo thành truyền thuyết truyền bá xung quanh sao?

“Hừ, ta đây mất nhiều công phu đến đây như vậy, đợi mấy ngày nữa, không biết có bao nhiêu người đến tìm người!”.

Cái ý tứ gì? Lăng Thư Minh nghe hồ đồ, trước mắt tối dần đi.

“Ba!”.

Dây roi kia vừa hạ xuống, phát ra một tiếng vang, “Cái roi này, lực đạo cực mạnh. đánh ở trên người, da không thấy tổn hại, chỉ lưu lại hồng ngân.” Khâu Vinh Hạc giơ tay lên, từng roi chạm vào cổ Lăng Thư Minh, trên làn

da, lập tức hiện ra một đạo hồng ngân, nồng đậm giống như chảy máu, nhìn kỹ làn da một chút cũng không rách.

Lăng Thư Minh chỉ cảm thấy giống như có chùy thủ đâm qua, dấu vết trên da lan tràn, một lát sau, bên cổ đều nóng nóng.

BẠCH VŨ MỘT THẠCH LĂNG

Arams
www.dtv-ebook.com

Chương 19

Canh hai a.

“Đây là đang làm cái gì?”.

“Oanh” một tiếng, cửa lao bị phá, roi Khâu Vinh Hạc giơ lên liền bị đoạt được. Phía sau, đương triều nhất phẩm tể tướng La Hi Cầm vung tay áo đứng ở cửa. Hãn trong mắt tinh quang chợt lóe, đảo qua Khâu Vinh Hạc sau đó đảo qua Lăng Thư Minh, tay áo vung, liền có hai người đến cời dây trời trên người Lăng Thư Minh xuống, đem khăn trong miệng hãn lấy ra. Lăng Thư Minh cuối đầu, khuôn mặt xanh một mảnh, không biết là vô lực hay là phẫn nộ, hai cánh tay đau lợi hại, ngay cả bả vai cũng run rẩy không ngừng.

Khâu Vinh Hạc sắc mặt thay đổi, vẫn là trấn định ôm tay hành lễ, “Tể tướng đại nhân.”.

“Khâu tướng quân đêm khuya đến thay Hoàng Thượng phân ưu, vất vả.” La Hi Cầm trời sinh một đôi mắt đào hoa, theo lý thuyết cho dù không cười, khóe mắt cũng ẩn tình, nhưng lúc này nhìn về phía Khâu Vinh Hạc liếc mắt một cái, lại như hàn sương lãnh liệt vô tình. Khâu Vinh Hạc rùng mình, cúi đầu nói, “Mặt tướng không dám.”.

La Hi Cầm hừ lạnh một tiếng, “Việc hôm nay, bốn tướng coi như không thấy được, người đi đi, không cần lại có lần sau.” Hãn phụng mệnh tiến đến thăm hỏi Lăng Thư Minh, không ngờ lao thủ ấp a ấp úng, hỏi ra tình hình thực tế, hãn lập tức tới, cũng không nghĩ là đã muộn một bước, xem ra Lăng Thư Minh là bị ủy khuất. Hãn lại không muốn đem chuyện này làm lớn, liền kiềm chế tức giận, thả Khâu Vinh Hạc trở về, đợi lần sau tìm một sai lầm rồi xử trí hãn.

Khâu Vinh Hạc chỉ nói là phụng mệnh thăm vấn, cũng đối Lăng Thư Minh loạn thần tặc tử này hận thấu xương, cổ mới không làm chuyện riêng với hắn, vội vàng khấu đầu nói, “Mặt tướng cáo lui, tạ ơn tướng gia.”.

Khâu Vinh Hạc vừa đi, La Hi Cầm liền tiến lên vài bước, tự mình nâng Lăng Thư Minh dậy, chỉ cảm thấy cánh tay hắn chạm vào mềm mại vô lực, Lăng Thư Minh lung lay sắp đổ, hỏi, “Lăng tướng quân thế nhưng là bị điểm huyết?”.

Lăng Thư Minh gật gật đầu, liền có một cái thị vệ tiến lên, giải khai huyết đạo. Nhất thời một cỗ dòng nước ấm chảy về kinh mạch, thân mình dần dần có khí lực.

Hắn nhìn nhìn quan bào La Hi Cầm, biết hắn đã làm tới Tế tướng, bất quá hắn lúc này chán nản, lại chịu nhục mà cảm giận bất bình, hai tay nâng lên, chấp tay nói, “Tội thần tham kiến tướng gia.”.

La Hi Cầm đưa ánh mắt, thị vệ liền lui ra ngoài cửa, chỉ còn lại có hai người bọn họ. Hắn nâng Lăng Thư Minh ngồi xuống, cúi đầu nói, “Lăng tướng quân, Hoàng Thượng có nói mấy câu nhờ ta chuyển đến người.”, gặp Lăng Thư Minh không nói, hắn cũng không để ý, tiếp tục nói, “Hoàng Thượng nói, ngày mai sẽ hạ chỉ sung quân người, hai năm sau sẽ thay đổi thân phận của người, tái một lần nữa cho người cơ hội tái lập chiến công. Bắc cương đường xá xa xôi, Hoàng Thượng dặn người trăm ngàn bảo trọng.” Hắn xuất ra một khối ngọc bội long văn nói, “Đây là tín vật của hoàng thượng, hắn có truyền mật chỉ đến Lưu tướng quân ở Bắc cương, nếu người có việc muốn nhờ, chỉ cần đưa ra ngọc bội long văn này, Lưu tướng quân liền hiểu được thân phận của người, sẽ hết sức giúp người.”.

Lăng Thư Minh kinh ngạc nhìn ngọc bội trong tay, coi trọng mà nhìn kỹ từng chữ, ghi tạc trong lòng. Một lát, hắn đem ngọc bội trả lại cho La Hi Cầm, hỏi, “Hoàng Thượng quả thực nói qua sẽ cho ta cơ hội tái lập chiến công?”.

Hắn trên mặt hiện lên hi vọng, La Hi Cầm ôn nhu cười nói, “Hoàng Thượng nói qua.” Trên cổ hắn còn có vết máu, La Hi Cầm thu liễm tươi cười nói, “Việc hôm nay, không ngờ lại phát sinh. Khâu Vinh Hạc kia to gan lớn mật, dám đối với người dùng hình phạt riêng.”

Lăng Thư Minh nghe vậy cả người run lên, không thể tưởng được trong thời gian ngắn ngủi hắn đã hai lần chịu nhục, hắn thế nhưng hai lần chịu nhục. Một lần là Cảnh vương, một lần là căn bản không có ấn tượng Khâu Vinh Hạc. Loại cảm xúc ghê tởm trên người vẫn còn, hắn nhìn không được nô khan một ngụm, nghiêng đầu ói ra một ngụm nước trên mặt đất.

La Hi Cầm an ủi nói, “Là ta lo lắng không chu toàn.”

Lăng Thư Minh cười lạnh một tiếng, làm như tự giễu nói, “Tội thần hiện tại có thể trở về?”

La Hi Cầm hỏi, “Người thân mình còn có chỗ nào bị thương, muốn hay không thỉnh đại phu lại đây nhìn xem?”

Lăng Thư Minh đứng lên nói, “Không cần. Hắn chỉ kịp đánh ta vài roi.” Đến nỗi này, hắn không nghĩ còn muốn gì. Nói ra, chỉ càng làm trò cười thôi. Mới vừa rồi Khâu Vinh Hạc nói, việc hắn cùng với Cảnh vương đã truyền khắp trong ngoài, vị La thừa tướng này không biết nghĩ gì. Hắn khách khí như thế, đại khái là vì Hoàng Thượng chiếu cố. Hắn quản không được, liền trở về lao, nếu không liền bị chuyện loạn thất bát tao này làm phiền phức.

La Hi Cầm phát giác hắn cự tuyệt, liền gọi người đưa hắn trở về, lại dặn cai ngục cẩn thận chiếu cố, thế này mới rời đi trở về phục mệnh.

La Hi Cầm chân trước đi, Cảnh vương chân sau đi vào. Lao thủ không dám tùy tiện tái cho người đi vào, sau đó nhận ra người tới là Cảnh vương gia. Thế này mới cho đi.

Cánh vương không dẫn người theo, rón ra rón rén đến gần, cách cửa lao nhìn Lăng Thư Minh đang ngủ. Ánh nến hôn ám, chỉ nhìn thấy một cái bóng dáng, nhưng hẳn nhìn thật kỹ, cuối cùng cũng thấy rõ Lăng Thư Minh.

Trăm cầu ngàn cầu, hoàng huynh cuối cùng ban lệnh, cho phép hẳn trước khi Lăng Thư Minh xung quân đến nhìn hẳn. Vốn nói đợi hẳn sung quân, lập tức đưa xuống một đạo mật chỉ cho hẳn đi cứu Thư Minh, nhưng không biết tại sao, hoàng huynh cải biến chủ ý, nhất định phải cho Thư Minh sung quân hai năm. Nói không được hoàng huynh, hẳn liền chuẩn bị treo đầu dê bán thịt chó. Tìm người thay Thư Minh đi sung quân, hẳn muốn đem Thư Minh đổi trở về, háo hảo đặt ở trong vương phủ, tuyệt đối không cần Thư Minh chịu một chút khổ.

Thời gian không nhiều, hẳn cũng không thể mãi đứng trong này nhìn Thư Minh, tuy rằng hẳn rất muốn nhìn Thư Minh lâu một chút, bởi vì hẳn biết, Thư Minh nếu nhìn thấy hẳn, nhất định sẽ không cho hẳn ánh mắt hòa nhã, ai kêu hẳn làm chuyện hạ lưu?!

Hẳn mở cửa lao, vừa đi vào, vừa lúc ngăn ánh sáng, Lăng Thư Minh nghe được tiếng vang xoay người, nhưng chỉ nhìn thấy bóng dáng, nhưng là hẳn đã nhận ra, thất thanh quát, “Tiêu Lâm, người tới làm cái gì?!”.

Hẳn giờ phút này đã là chim sợ cành cong, trước có Khâu Vinh Hạc, sau lại là Tiêu Lâm, bọn hẳn chỉ có một chủ ý, bởi vì chính mình nay là tù nhân, vừa vặn có thể mặc cho bọn hẳn muốn làm gì thì làm, huống hồ chính mình khi còn là tướng quân Tiêu Lâm cũng chưa từng cố kỵ? Hẳn khó khăn chống đỡ thân mình đứng lên, thở hồng hộc, hai chân đều phát run, “Người một cái hoàng hoàng thân quốc thích, lễ nghĩa liêm sỉ còn không cần?!”.

Tiêu Lâm cho hẳn trách móc, mắng cầu huyết lâm đầu, hỗn độn khó hiểu, nhưng nghe thanh âm hẳn hữu khí vô lực, lại suyễn, làm sao còn muốn cùng hẳn so đo, vội vàng ôn nhu cười hỏi, “Thư Minh, người đây là xảy ra chuyện gì? Hảo người cứ mắng.” Nói xong liền qua dìu hẳn.

Ai ngờ lời nói ôn nhu nhỏ nhẹ này nghe vào lỗ tai Thư Minh thật giống như ác ý trên đùa, hần liên tục lui về sau vài bước, kêu lên, “Người nếu còn gặp ta, bất quá ta với người liền ngọc thạch câu phần.”

Tiêu Lâm ở trong tối, sắc mặt nhìn không thấy là tốt hay xấu, sau một lúc lâu mới thở dài một hơi nói, “Chuyện đó là ta hồ đồ, ta cũng xin lỗi người.” Mặc hần nhanh mồm nhanh miệng, suy nghĩ nửa ngày, cũng chỉ nghĩ ra một câu như thế. Chỉ vì đối phương không phải ai khác, là Lăng Thư Minh. Không thể lừa gạt, không thể đe dọa lợi dụ, phải thiệt tình, chỉ có thể nói thiệt tình, Tiêu Lâm hần không phải người ngu dốt, hiểu được đạo lý này.

“Thư Minh, ta không phải đến bỏ đá xuống giếng. Ta là có chuyện quan trọng hơn muốn nói với người.”

Lăng Thư Minh một mực thối lui đến góc sáng sủa, mới dùng thanh âm lạnh lùng nói, “Người nói.” Trong bụng bỗng dựng truyền đến một trận quận đau, hần trong lòng hoảng hốt, thiếu chút nữa trự không được. Đứa nhỏ trong bụng, muốn hay không nói với Tiêu Lâm? Hần tất nhiên là một trăm lần không muốn, nhưng là sung quân hai năm, họa phúc chưa biết, nếu nói cho Tiêu Lâm, tốt xấu có thể chiếu ứng lẫn nhau. Nghĩ đến đây, hần biến sắc, cái gì chiếu ứng, đứa nhỏ này đều không phải là hần mong muốn, lai lịch lại không chịu nổi, chính mình suy nghĩ cái gì, cứ nhiên lại có tâm tư của nữ tử bình thường.

“Hoàng huynh cố ý muốn người sung quân, ta không muốn người chịu khổ, tìm người đến thay người, người theo ta hồi Vương phủ, ta hảo hảo đối đãi người.”

Tiêu Lâm suy nghĩ nửa ngày, quyết định gợn gàng dứt khoát, nói đơn giản dễ hiểu.

Lăng Thư Minh không có lập tức trả lời, Tiêu Lâm nghĩ hần lo lắng, cũng không thúc giục hần, lẳng lặng nhìn hần. Ánh mắt hần, hiện tại cũng là có thể thấy rõ. Thư Minh dựa vào trong tường, cau mày, biểu tình thống khổ, hần hận không thể đem người nọ kéo vào trong lòng, hảo hảo khuyên giải an ủi. Nhưng chỉ sợ lỗ mãng, chỉ có nắm chặt quyền, cường tự nhẫn nại.

“Xin hỏi cảnh Vương gia, mọi người trong triều, sao lại nói Lăng Thư Minh ta cùng Cảnh Vương gia?” Hần còn nghi ngờ lời nói của Khâu Vinh Hạc, trước quyết định hỏi rõ ràng chuyện này.

Xem ra hần đã biết, Tiêu Lâm cũng không giấu diếm nữa, nói, “Lúc trước vì để tổn hại uy danh Lăng tướng, sau khi người nhập phủ, liền đối với người ngoài tuyên bố Lăng Thư Minh người tự nguyện làm nam sủng của ta.”

“Phải không? Chính là như vậy?” Chính là như vậy, cũng không có đem chuyện đêm hôm đó nơi nơi truyền báo sao?

“Việc này cũng là ta lo lắng không chu toàn, Thư Minh người cho ta một cơ hội đền bù.” Tiêu Lâm vội vàng nói thêm, tự nói lúc truyền có trăm ngàn biện pháp vậy mà hần lại chọn biện pháp làm nhục Lăng Thư Minh thế này, thật sự là giống như ném đá xuống chân mình.

“Ta đây theo người hồi Vương phủ, chính là làm nam sủng người dưỡng trong phủ sao?”

“Này bất quá là tình huống ép buộc, chẳng lẽ Thư Minh người nguyện ý đi sung quân sao?”

“Ta nguyện ý sung quân!”

Lăng Thư Minh dứt khoát trả lời, Tiêu Lâm nổi trận lôi đình. Hần không rõ, Lăng Thư Minh vì cái gì cố chấp như vậy, này bất quá là tình huống ép

buột, hẳn cũng không phải thật muốn đem Thư Minh thành nam sủng, cùng hẳn hồi phủ, chẳng lẽ phải làm nam sủng sao?

Nhưng trong lòng Lăng Thư Minh chính là nghĩ như vậy, hẳn đã từng thương một lần, ngại gì đến thương lần thứ hai.

“Không cần Vương gia bận tâm!”.

Hắn dựa tường chậm rãi ngồi xuống, “Tội thần không dám nhận.”.

Tiêu Lâm ủ rũ nói, “Thư Minh, là ta hồ đồ, người đừng sinh khí với ta.”.

Đây là sinh khí sao? Lăng Thư Minh lười cùng hắn giải thích. Hắn nghĩ đến mọi chuyện, chỉ cần một câu thực xin lỗi là có thể bù lại sao?

Tiêu Lâm chỉ cảm thấy Lăng Thư Minh trở nên có chút vội vàng xao động, bén nhọn. Hắn cũng không rõ là do chính mình không hiểu người này, hay là do chuyện kia khó có thể chấp nhận. Nột nột nói, “Thư Minh, ta..... Ta là Cảnh vương a. Rất nhiều chuyện ta.....”.

“Vậy thỉnh Cảnh Vương gia không cần nhiều lời, ta Lăng Thư Minh tình nguyện chết ở trên đường sung quân, cũng không nguyện ý trở lại Cảnh vương phủ hư tình giả ý dơ bẩn xấu xa kia.”.

Những lời này giống như đưa hết ác khí trong lòng Thư Minh, hẳn khiêu khích nhìn Tiêu Lâm, nghe được hẳn rõ ràng khí hô hấp dồn dập đứng lên, lại vẫn là kiềm chế một chữ cũng không nói.

“Cảnh Vương gia nếu muốn trị tội, thỉnh mau chóng.”.

Tiêu Lâm xem như lĩnh giáo, nguyên lai Lăng Thư Minh chất phác cũng không phải không giương thương múa kiếm.

Kỳ thật, chẳng qua là hắn mềm lòng mà thôi, nếu không vài câu của Lăng Thư Minh kia sao lại kích thích hắn? Hắn chỉ cần đem chuyện đem đó

nói ra, liền cũng làm Lăng Thư Minh xấu hổ tự sát, làm sao còn nghĩ đến võ mồm hăn như thế nào? Nếu không, cái gì cũng không nói, trực tiếp trói người đem về là được rồi.

Thôi, hăn là Cảnh vương, tuy rằng xin lỗi Lăng Thư Minh, nhưng mặt mũi cũng không phải không cần. Hăn nghiêm nghị nói, “Cứ như vậy đi! Chỉ cần người không hối hận.” Hăn nghĩ khuyên nhủ Lăng Thư Minh hảo hảo ngẫm lại, nhưng không biết tại sao, lời nói ra lại thay đổi.

Lăng Thư Minh ngẩn ra, trong lòng cười lạnh.

Chỉ là một Lăng Thư Minh, làm sao có thể làm cho đường đường Cảnh Vương gia để ở trong lòng, mất đi cao quý? Hăn thản nhiên nói, “Ta chỉ nghe lệnh của Hoàng Thượng, Hoàng Thượng muốn ta sung quân, ta liền sung quân, sống hay chết, mặc cho số phận.”

Tiêu Lâm quả thật sinh khí không nhẹ, cuộc đời hăn lần đầu tiên ăn nói khép nép còn bị người khinh thường. Lập tức phẩy tay áo bỏ đi.

Lăng Thư Minh nhìn cửa sổ trên bức tường đất cao, ngực đau nhức.

BẠCH VŨ MỘT THẠCH LĂNG

Arams
www.dtv-ebook.com

Chương 20

Chỉ còn lại một người, cô độc, nghĩ lòng người.

Nghĩa phụ từng nói qua, an bài việc này, sẽ khó xử hẳn, tuy không có tổn thương đến tánh mạng hẳn, nhưng tránh không được ủy khuất. Khi đó hẳn làm sao trả lời nghĩa phụ? Nói là “Bất quá ủy khuất mà thôi, nam tử hán đĩnh thiên lập địa, co được dân được.” Vân vân.

Hiện tại ngẫm lại có chút buồn cười.

Nghé mới sinh không sợ hổ, thiếu niên không nhìn được tư vị sầu.

Hai chữ ủy khuất này, nghĩa phụ xem so với hẳn thấu triệt, khi đó nhìn trong ánh mắt hẳn, rõ ràng đều là thương hại cùng không đành lòng. Hiện tại ngẫm lại, nghĩa phụ đều là biết hết đi?! Đối với tâm tư của Tiêu Lâm, đến chuyện nhảm đồn đãi trong ngoài, nghĩa phụ sẽ đoán được, sẽ biết. Nhưng là nghĩa phụ cái gì cũng chưa nói. Mặc hẳn bị cuốn vào lốc xoáy này, mất đi một tầng da.

Còn có sung quân, không biết tại sao, Lăng Thư Minh trong lòng nghĩ đến liền thấy lạnh cả người, sung quân này, chính là đơn giản sung quân sao? Hẳn nhịn không được hướng cửa lao nhìn ra, tối đen một mảnh, im lặng không tiếng động. Giống như một khắc trước không có ai từ trong tối bước ra, đi đến trước mặt hẳn nói, “Không cần đi sung quân, theo ta hồi vương phủ.”

Hẳn ần ần có chút hối hận, lại lập tức khuyên nhủ chính mình một phen.

Đau đớn truyền đến, cũng thanh tịnh không ít. Chính mình cũng quá nhát gan, có cái gì phải sợ? Chinh phạt Bích tây cừ tử nhất sinh đều không có sợ, hiện tại lại bị hai chữ ủy khuất này làm cho chùng bước, thật mất thân phận! Cùng lắm thì chết! Ủy khuất lẳng nhục đều không phải chịu qua sao! Dễ dàng đã bị Tiêu Lâm mê hoặc, còn mang theo tâm tư của nữ nhân.

Bỗng dừng ánh mắt xẹt qua đầu ngón tay, trên móng tay cái kia, mang theo tơ máu nhìn thấy ghê người, hồng thậm chí có chút yêu diễm.

Lăng Thư Minh đầu óc ong một tiếng, lại quên chuyện này, trong bụng hẳn còn có đứa nhỏ.

Hắn chậm rãi đưa tay đặt lên trên bụng, cẩn thận sờ sờ, cũng không cảm thấy dị thường, cố thuyết phục chính mình Di tộc vu y kia bất quá là ăn nói bừa bãi nói chuyện giật gân, nhưng là trong lòng lại dị thường chắc chắn, trong bụng có một sinh mệnh. Hắn không có biện pháp nói rõ nguyên do chắc chắn này, chính là cũng biết là không phải ảo giác, cảm thấy trái tim đang đập, bên cạnh đó còn có sinh mạng cùng nhau phập phồng, còn nhỏ ỷ lại, làm cho hắn cảm thấy không hề cô đơn, thậm chí là an tâm, ngẫu nhiên còn sinh ra chút sức lực duy trì hẳn.

“Mẫu tử liền tâm”? Nghĩ đến từ đó, Lăng Thư Minh liền đỏ mặt. Làm sao là mẫu tử, rõ ràng là phụ tử.

Hắn đột nhiên cảm thấy có chút ngọt, còn có chút an ủi.

Nếu trong bụng là có đứa nhỏ thật, tựa hồ cũng không làm hắn không vui. Ít nhất, Lăng Thư Minh hẳn không hề cô đơn, đây chính là đứa nhỏ ruột thịt của hắn.

Cảm xúc bi thương rồi rầm trở thành hư không, Lăng Thư Minh cuộn mình lại, trong lòng bàn tay còn đang vuốt bụng, chậm rãi miên mang suy nghĩ, thế nhưng ngủ rất ngon.

Tiêu Lâm vừa ngồi xuống liền nghĩ. Hoàng huynh ít ngày nữa sẽ ban hạ thánh chỉ, Lăng Thư Minh sẽ sung quân, chút tình cảm bọn họ trong lúc đó liền đoạn sạch sẽ.

Hắn dưới một người, trên vạn người, thân là Cảnh vương, tuyệt không lập đi lập lại nhiều lần hạ mình như vậy. Thật giận Lăng Thư Minh kia tính tình bất hảo như thế, đã đến như thế, tốt xấu đều phân không rõ, đi đến vùng Bắc cương khi ho cò gáy kia để làm cái gì?

Hắn ra ngoài cũng không muốn, ở nhà giả bệnh, bọn hạ nhân nghe thấy chủ tử nhà mình than thở, đều trốn rất xa, sợ chủ tử tức giận. Đặc biệt quản gia, cách xa ngàn dặm, nhìn đến Cảnh vương một mảnh giác bào, đều phải té chạy trốn, không dám hiện thân. Đêm hôm đó xuân tình kiều diễm, hắn một chút cũng không được gì, ngược lại trở thành cái gai trong thịt cái đinh trong mắt của Cảnh vương gia, có nói ra cũng không hay ho chút nào, chính là uất ức bị đá một cước. Ai, đúng là nô tài, tâm ý chủ tử khó có thể hiểu được.

Tiêu Lâm đi tới đi lui trước khoảng sân Thư Minh từng ngụ, trên nhánh cây có hai con chim khách, không coi ai ra gì chút chút động động, cảnh tượng thật là ái muội. Tiêu Lâm buồn bực, hừ lạnh một tiếng. Hai con chim nhất tề quay đầu nhìn hắn liếc mắt một cái, rồi mới tiếp tục tình chàng ý thiếp, hoàn toàn không đem Cảnh Vương gia để vào mắt. Tiêu Lâm nộ khí, nhặt lên một tảng đá ném qua, thế nào cũng phải bắt bọn nó sợ quá chạy mất.

Cửa sổ đóng chặt, biết rõ bên trong không người, Tiêu Lâm đứng ở trước cửa vẫn là nhịn không được cảm thấy một mảnh không yên. Một đêm kia đẩy cửa phòng ra, thiếu niên dáng người thon gầy liền nằm ở cạnh bàn, không chút nào bố trí phòng vệ. Hắn trong ngực còn nhớ rõ thiếu niên tứ chi mềm mại, hiện tại ôm ấp của hắn lại trống trải. Kiếm ngọc của người nọ, đặt ở trên bàn, làm sao còn nhìn ra được kia từng là một thanh ngọc kiếm trơn bóng. Tiêu Lâm dùng tay sờ sờ, thanh ngọc kiếm sắc bén liền

mang theo một đạo vết máu, máu đỏ tươi mang theo một tia đau đớn từ đầu ngón tay truyền đến ngực, hấn nhíu mi dùng ngón tay hung hăng đè ép miệng vết thương, tự làm cho mình đau đớn, nhìn máu chảy ra, hơi hơi dễ chịu chút.

Trên giường vẫn là áo ngủ bằng gấm, Tiêu Lâm nhìn đến chói mắt.

Hấn ở trong phòng thông thả đi vài vòng, trong chốc lát tâm tư khó nhin, trong chốc lát tức giận thật mạnh, biểu tình cũng thiên biến vạn hóa, không biết là suy nghĩ cái gì. Đá ngã cái ghế, cuối cùng rời đi.

Ba ngày sau, hoàng đế Tiêu Diễn ban hạ thánh chỉ.

Tiêu Lâm không biết hoàng huynh có chủ ý gì, phải nghe mệnh tự mình đi tuyên chỉ. Hấn cố ý nhìn không chớp mắt, cứng rắn đọc xong thánh chỉ, cũng không thèm nhìn tới Lăng Thư Minh đang quỳ trước mặt.

“Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế. Tội thần lĩnh chỉ tạ ơn.” Lăng Thư Minh lễ bái.

Tiêu Lâm lỗ tai vừa động, ân? Nghe thanh âm tựa hồ so với mấy ngày hôm trước khỏe rất nhiều, hấn vẫn là nhin không được phiêu liếc mắt một cái, sắc mặt quả nhiên cũng tốt rất nhiều.

Hấn không có biện pháp trang lạnh lùng, không cần, nhìn thoáng qua liền nhin không được nhìn lần thứ hai, lần thứ ba, hận không thể đem người ôm vào trong ngực tỉ mỉ hảo hảo xem.

Nội thương có phải hay không khôi phục? Ngoại thương còn có đau hay không?

Hấn đậy mắt ôn nhu tựa hồ muốn chảy nước, Lăng Thư Minh quỳ nửa ngày còn không có nhận được thánh chỉ vừa nhắc đầu, liền nhìn thấy hai mắt ẩn tình của Cảnh vương.

Tình trạng như vậy, đối diện như vậy thực quý dị, Lăng Thư Minh cố ý xem nhẹ nội tâm rung động, cứng rắn cất cao giọng nói, “Ngô hoàng vạn tuế, vạn vạn tuế, tội thần tiếp chi!”.

Hắn lập tức lại giơ cao hai tay, cơ hồ muốn đụng tới thánh chỉ.

Suy nghĩ của Tiêu Lâm bị thanh âm của hắn đánh gãy, thở dài đem thánh chỉ đặt vào trong tay hắn, hòa nhã nói, “Thư Minh, ta còn có mấy câu muốn cùng người nói.”.

Còn nói chuyện gì? Hắn chính là không bỏ xuống được. người này, hắn động tâm, hắn luyến tiếc. Nếu có thể, hắn nhất định sẽ nói ra.

Ai ngờ, Lăng Thư Minh nghe hắn mở miệng, sắc mặt đột biến, hướng hắn phía sau nhìn vài lần nói, “Tội thần tội không thể thứ.”.

Tiêu Lâm thế này mới nhớ tới còn vài người phải tuyên chỉ, mà vài người này đều là quan to trong triều, Lăng Thư Minh sợ bọn họ trong lòng cười nhạo chính mình là nam sủng của hắn, mà hắn vừa rồi nói những lời ái muội, khó tránh khỏi chọc người mơ màng.

Hắn nóng nảy, vội vàng đối kia mấy người nói, “Các người tự mình đi phục chỉ!” Nói xong vừa hận không thể tát mình, này không phải càng nói càng không rõ sao?

Lăng Thư Minh sắc mặt thay đổi, ngẩng đầu nhìn Tiêu Lâm nói, “Cảnh Vương gia ngay cả thể diện cũng không cần sao?” Những lời này nói ngoan, giống như đang mắng hắn. Hắn nguyên bản cũng không phải ý tứ này, nhưng không biết tại sao, khi thấy Tiêu Lâm, trong lồng ngực sẽ có cỗ ác khí mãi không tiêu tan, nói chuyện khó có kính ý, thế nào cũng phải làm cho Tiêu Lâm nam khan

Tiêu Lâm cũng thực sinh khí, trước mặt nhiều người như thế, Thư Minh nói một câu, mặt mũi Cảnh vương gia của hắn cũng không còn, không thể

mất quy củ, lập tức lạnh nhạt nói, “Làm càn! Bốn vương như thế nào lại để cho người chất vấn?”.

Lăng Thư Minh cười lạnh nói, “Kia tội thần linh chỉ tạ ơn, cung tiền Cảnh Vương gia!”.

Tiêu Lâm nhìn hãn phủ phục dưới thân, thật sâu quỳ lạy, biết hãn là không muốn cảm kích, chỉ có thể tái tìm phương pháp. Hãn phất tay nói, “Hồi phủ”

Gông xiềng nặng mấy chục cân, đặt trên vai, dù là Lăng Thư Minh không sợ nặng, nhưng mặt lại nghẹn đỏ, hãn chưa bao giờ nghĩ tới, ngày nào đó chính mình lại mang trọng gia trên người. quan sai áp giải đã được chuẩn bị, cầm lấy thánh chỉ trên tay hãn, lôi kéo xiềng xích, phải đi.

Tiêu Lâm ngăn cản.

Lăng Thư Minh đứng ở bên người hãn, hai mắt nhìn về phía trước bất vi sở động.

“Người quả thực muốn ăn đau khổ này?” Tiêu Lâm hỏi. Hãn nhìn một bộ gông xiềng, tựa như đau lòng, cái gì cũng không quản, thầm nghĩ phải hỏi lại một câu.

Lăng Thư Minh không nói một câu.

Hãn lui từng bước, xoay người sang chỗ khác.

Tiếng bước chân dần dần xa, hãn đang muốn quay đầu lại liếc nhìn bóng dáng Lăng Thư Minh, tiếng bước chân bỗng dừng dừng lại, thanh âm Lăng Thư Minh nhẹ nhàng truyền đến một câu, “Vương gia, bảo trọng.”.

Hư hư thực thực, hãn quay đầu, mặt trời như máu, thân ảnh người nọ cao ngất càng lúc càng xa.

BẠCH VŨ MỘT THẠCH LĂNG

Arams
www.dtv-ebook.com

Chương 21

Đông Phương ký bạch, Tiêu Lâm cầm lấy đèn, thổi tắt ngọn nến. Y quan nhẹ nhàng gõ cửa phòng, cầm hai chén dược tiến vào.

“Vương gia, thừa lúc còn nóng thình cho công tử uống dược.”.

Người trên giường vẫn không hề hay biết, vẫn đang nhắm chặt mắt, chỉ có ngực hơi hơi phập phồng. Tiêu Lâm cảm thấy khác thường, vỗ nhẹ hai má Lăng Thư Minh, kêu, “Thư Minh? Thư Minh?”.

Tại sao gọi không tỉnh?

Y quan lúc này cũng đứng ở bên giường, thấy tình hình vậy vội hỏi, “Vương gia, để cho tiểu nhân xem.”.

Tiêu Lâm nhường chỗ, y quan hạ người, Lăng Thư Minh hai mắt nhắm chặt, chỉ thấy hắt thật dài phun ra một hơi, lông mi khẽ run, tựa hồ muốn mở to mắt.

Tiêu Lâm thế này mới ý thức được, nguyên lai Thư Minh hôn mê bất tỉnh, hắt canh giữ ở một bên cũng không biết, trong lúc nhất thời hận không thể tát mình hai cái.

“Vương gia, công tử thể hư, ngắt đi liền có thể thanh tỉnh, cần phải châm cứu.”.

Tiêu Lâm gật đầu nói, “Cứ châm.”.

Kim khâu trát nhập huyết vị, Thư Minh gian nan tỉnh dậy, chỉ cảm thấy đầu vầng mắt hoa, hai mắt thế nhưng đều mơ hồ, hắt hô một tiếng, thân thể

lập tức liền rơi vào cái ôm ấp ấm áp, thanh âm lo lắng của Tiêu Lâm ôn nhu truyền đến,.

“Thư Minh, đến, ta uy người uống được.”.

Hơi lạnh từ bát truyền đến môi, Thư Minh thuận theo hé miệng, một ngụm một ngụm nuốt được màu đen, miệng hẳn vốn chua sót khô cằn, chỉ xem được như nước bình thường uống xong, cũng là không khổ sở lắm. Hai chén đều uống xong, vẫn còn chút khát.

Y quan ở một bên nói, “Công tử mất máu quá nhiều, cảm thấy khát nước cũng là bình thường. Uống nước uống trà cũng không hảo, tiểu nhân lại đi phân phó nấu chút canh.”.

Là người lanh lợi a, Tiêu Lâm cười nói, “Hảo chiếu cố, ta sẽ thưởng.”.

Đợi y quan kia lui ra, Tiêu Lâm đập chặn kĩ lưỡng rồi để Thư Minh tựa vào người hẳn, chỉnh lại tóc hỗn độn bên má, hòa nhã nói, “Có chỗ nào không thoải mái?”.

Lăng Thư Minh ở trong lòng hẳn, không tránh bất động, thản nhiên nói, “Thỉnh Vương gia ban thuốc.”.

“Thuốc gì?” Tiêu Lâm bật thốt lên hỏi lại, đã thấy Lăng Thư Minh lộ ra một tia cười khờ, bất đắc dĩ lòng lại chua xót, hẳn bỗng dừng nghĩ đến đáp án, thật cẩn thận hỏi, “Là giải được ức chế công lực của người?”.

Lăng Thư Minh nhắm hai mắt lại, gật gật đầu.

“Này.....” Tiêu Lâm khó xử, hẳn vội vã tới rồi hoàn toàn quên chuyện này, cho nên bên người không có giải được, hẳn nột nột nói “Thư Minh, ta đến vội vàng, không có mang giải được.”.

Lăng Thư Minh chính là khéo mắt nhẹ nhàng nhảy lên một chút, cái gì cũng chưa nói, tái không có phản ứng, tựa hồ lại trầm trầm ngủ.

Tiêu Lâm lại hoảng thần, nghĩ đến hấn lại ngất xỉu đi, ôm hấn lưng lay hoảng hốt, hô, “Thư Minh, Thư Minh!”.

Thư Minh vốn nhắm mắt, đang chuẩn bị ngủ, lại giống như đang ngồi trên thuyền, trời đất run chuyển, bản năng đưa tay ra, bắt được cánh tay Tiêu Lâm, quát khê nói, “Không cần hoảng ta.”.

Tiêu Lâm cả kinh, động cũng không dám động, cả người lâm vào tư thế không được tự nhiên, lại vẫn là vững vàng đỡ lấy Thư Minh. Thư Minh cảm thấy tốt hơn một ít, liền buông tay ra, Tiêu Lâm nhìn cái tay kia rời đi tay áo mình, liền cảm thấy một trận giật mình.

Thư Minh mơ màng trầm trầm, nằm mơ lung tung, trong chốc lát là trúng độc ở Bích tây, độc phát chạy toàn thân khổ không nói nổi, trong chốc lát là khi còn bé bị sư phó trách phạt dùng trúc đánh vào tay, còn có nghĩa phụ đã mất, Tiêu Lâm, Khâu Vinh Hạc, Hồ An bừa bãi làm nhục, thế nhưng tất cả đều ùn ùn kéo đến, giống như chặt chẽ bao vây lấy hấn, giãy không được, hấn cũng không cảm thấy sợ hãi, chỉ cảm thấy trong lòng khó chịu đến cực điểm. Đang lúc hấn bị nhốt trong đó, vô kế thoát ra, bỗng thanh âm từ đâu truyền đến, nói cái gì hấn nghe không rõ, nhưng sau đó dần dần sáng, hấn theo thanh âm nhìn lại, lơ mơ có hai thân ảnh một lớn một nhỏ bước ra, ước chừng là nhận thấy được ánh mắt hấn, nhất tề xoay người, vuốt cằm cười yếu ớt. Hai người này tươi cười vô cùng quen thuộc, bất đắc dĩ Thư Minh chính là nghĩ không ra này hai người đến tột cùng là người phương nào.

Tiêu Lâm cúi đầu nhìn người trong lòng, nhìn hấn biểu tình biến hóa, khi thì sâu khổ, khi thì mê hoặc, ép buộc cuối cùng cuối cùng về bình tĩnh, tâm hấn đang treo cao cuối cùng cũng hạ xuống.

Người đang mộng thấy gì? Thư Minh..... Trong mộng có thể có ta?

Hắn nhin không được cười khỗ, khóe miệng nhếch lên, khẳng định có hẳn, nói không chừng chính là hung thần ác sát đại ác nhân. Thư Minh gầy rất nhiều, màu da cũng trắng nhiều, ánh mắt Tiêu Lâm chậm rãi chuyển qua cái bụng đã khôi phục bằng phẳng của hắn, lại một lần nữa vì Lâm nhi đã mất đau lòng không thôi. Hộp gấm đã được hắn chuyển đi nơi khác, hắn không muốn Thư Minh thấy cảnh thương tình, chính mình cũng không dám nhìn. Hắn muốn chạm vào Thư Minh, lại sợ hắn nghĩ đến chính mình vẫn là bụng dạ khó lường, chỉ có thể tự nhẫn nại, quy củ ôm chặt người trong lòng, chỉ dùng ánh mắt một lần một lần vuốt ve người yêu.

Khi y quan mang canh đến, là đã qua một canh giờ. Đẩy cửa ra, liền thấy Cảnh vương chỉ có nửa người ngồi trên giường, cánh tay vẫn ôm chặt lấy công tử. Tư thế này phải dùng sức, cánh tay không thể cử động không cần phải nói, nửa người hắn ở mép giường khẳng định đã tê rần, hơn nữa xoay thắt lưng như vậy Không mỗi sao?

Hắn vụng trộm đánh giá Cảnh vương một chút, Cảnh vương một chút cũng không thêm để ý, ngược lại dùng ánh mắt ý bảo hắn nhẹ giọng chút.

Hoàn hảo hắn dự đoán được công tử này đang ngủ, cho nên tìm một tiểu bếp lò đến để giữ ấm, vừa lúc dùng được. Hắn dùng vài tư thế diễn đạt với Cảnh vương, Tiêu Lâm gật gật đầu, tỏ vẻ đã biết, hắn liền lặng lẽ lui ra. Trước khi đi hắn lại nhìn thoáng qua tư thế khó chịu không được tự nhiên của Cảnh vương, nhìn Cảnh vương ôn nhu như nước, lắc lắc đầu.

Những chuyện này, làm hảo, nhất định tiền đồ vô lượng a!

BẠCH VŨ MỘT THẠCH LĂNG

Arams
www.dtv-ebook.com

Chương 22

Lăng Thư Minh luôn ngủ đến thần trí không rõ, khó phân biệt sớm tối, cơ hồ luôn luôn mê man. Bất quá, vô luận khi nào hấn mở to mắt, đều thấy khuôn mặt lo lắng của Tiêu Lâm. Khuôn mặt diễm sắc, gương mặt bạch ngọc dường như mang theo một tầng bụi, đôi mắt cũng là xanh tím một mảnh, cảm nhận lại cơ hồ làm cho hấn thoát nhìn tiêu tụy không chống đỡ nổi, tựa hồ bệnh nhân là Cảnh vương gia chứ không phải hấn.

Mới vừa rồi, Tiêu Lâm uy hấn uống xong một chén gà hầm táo đỏ, hấn vừa mới nằm xuống, chợt nghe bên tai truyền ra tiếng thở dài đều đều.

Nghe kĩ, như là Cảnh vương đang ngủ.

Hôm nay, tinh thần hấn tựa hồ khỏe hơn, tò mò nheo lại ánh mắt, theo khước mắt lén nhìn, quả nhiên gặp người nọ ngã vào giường, xem ra, thật sự ngủ thực sâu.

Trách không được Tiêu Lâm! Đã nhiều ngày, hấn là cực nhọc cả ngày cả đêm hầu hạ Thư Minh, mệt nhọc, ngay tại giường chỉ nghĩ trong chốc lát, nay xác thực đã đến cực hạn.

Lăng Thư Minh ánh mắt dừng ở vạt áo Tiêu Lâm, trên vạt áo đều là dấu nhọt nhạt, hấn là dính lại khi uy hấn uống canh hay uống thuốc.

Thế nhưng ngay cả quần áo cũng chưa đi đổi sao?

Lông mi thật dài nhắm chặt, che lấy đôi mắt của Lăng Thư Minh, thần sắc kia đúng là mờ mịt cùng bất đắc dĩ.

Cảnh Vương gia vì cái gì lại xuất hiện tại nơi biên thù hoang vắng này, chỉ cần ngẫm lại trước khi hấn sung quân Cảnh Vương gia vài lần ám chỉ muốn cứu giúp mình là có thể đoán được. Bất quá hấn hiện tại cố ý tránh khỏi đáp án rõ ràng này, căn bản không đi phỏng đoán tâm ý của Cảnh Vương gia.

Lại thêm một phen khổ nhục kế này, không biết vì cái gì.

Lăng Thư Minh bỗng nhiên cảm thấy mỗi một đến cực điểm, nhìn Cảnh vương ngủ liền cảm thấy chán ghét.

“Đông!” Tay phải nâng lên đến, hung hăng ở trên giường đánh một quyền.

“Thư Minh!”.

Tiêu Lâm bình tĩnh, bất chấp trái tim đập thùm thùm như trống, liền vọt tới bên cạnh nhìn Thư Minh, “Người xảy ra chuyện gì? Đau ở đâu, chỗ nào không thoải mái?”.

Lăng Thư Minh cũng không nhìn hấn, nhìn đỉnh giường thản nhiên nói, “Cảnh Vương gia đi nơi khác nghỉ ngơi đi.”.

Tiêu Lâm thầm mắng chính mình một câu, sao lại nằm ngủ!

“Ta ngay tại nơi này chăm sóc người, người khác ta lo lắng. Có khỏe hơn không? Xem mặt sắc tốt hơn rất nhiều.” Hấn dùng tay sờ trán Lăng Thư Minh, “Ba” một tiếng, mu bàn tay bị đẩy ra.

Thư Minh nghiêng đầu nói “Ta đã tốt lắm.”.

Ân, khí lực còn lớn! Tiêu Lâm cười khổ một chút, ôn nhu nói, “Người vẫn sốt nhẹ, ta xem xem có sao không?” Dứt lời, cũng không quản có thể bị

đánh hay không, mu bàn tay liền nhanh chóng hướng đến cái trán Thư Minh.

Thư Minh cũng không dự đoán được hãn thế nhưng lại tiếp tục sờ đến, chưa kịp phản ứng, tay hãn đã muốn thu trở về.

“Cuối cùng hạ sốt. Muốn hay không ngồi dậy a?”.

Hãn vừa nói như thế, Thư Minh thật đúng là muốn ngồi, chính là còn không đợi hai tay hãn dùng sức, cả người liền rơi vào ôm ấp của Tiêu Lâm. Tiêu Lâm ở phía sau hãn khoát thêm một áo ngủ bằng gấm, ôm lấy hãn làm cho hãn ngồi xuống, ôn nhu hỏi, “Như vậy được không? Có hay không không thoải mái?”.

Thư Minh vốn tức giận việc hãn ôm mình, kết quả còn không đợi hãn phát tác, người ta sớm quy củ làm xong hết thảy. Hãn nghẹn một hơi, chỉ gật gật đầu.

Tiêu Lâm nhìn sắc mặt hãn, đã sớm biết trong lòng hãn nghĩ gì.

Mà nếu chính mình chính là bởi vì sợ Thư Minh hiểu lầm liền cái gì cũng không làm, hãn không muốn. Hãn sẽ hiểu lầm, vậy đừng làm cho hãn hiểu lầm là được.

“Muốn hay không lại uống canh?”.

“Hay là ăn một chén chúc?”.

“Có chỗ nào không thoải mái? Ta giúp người xoa bóp?”.

Thư Minh không để ý hãn, không thềm nhìn. Tiêu Lâm liên tục hỏi vài câu nhưng không được trả lời liền yên lặng. Vừa lúc Thư Minh không nhìn hãn, hãn không kiêng nể gì đánh giá.

Ân, sắc mặt quả thật tốt hơn rất nhiều, bất quá vẫn là gây lợi hại. Vừa rồi thời điểm ôm hãn, xương sườn cách một lớp áo đều có thể chạm tới.

“Thư Minh, ta đã gọi người đưa giải dượt tới đây. Ra roi thúc ngựa, nếu không sai chắc còn mười ngày nữa sẽ tới.”

Mi mắt xốc lên, con người đen bình tĩnh, Tiêu Lâm một trận vụng huyên.

Lăng Thư Minh nhìn hãn như vậy, chỉ càng làm cho hãn muốn hung hăng ôm người vào lòng hôn một phen. Hãn ở lòng bàn tay nhéo thật mạnh, cười nói, “Sao nhìn ta?”

Nhìn thấy trên mặt Thư Minh đã muốn tức giận, hãn lại nói, “Ta lo lăng người, đến gấp, không mang ở trên người. Người chớ có trách ta.”

Thư Minh thở dài, thùy hạ đôi mắt, “Đa tạ Vương gia ban thuốc.”

Tiêu Lâm nhíu mày, “Thư Minh, người đây là còn ngờ gì ta sao? Ta đã làm sai, hại người bị thương, người cho ta sửa đổi có được không?”

Sửa đổi?

Thư Minh nhớ tới mấy tháng này, nội lực mất đi một nửa, thể xác và tinh thần đều tổn hại, không phải Cảnh vương hãn muốn vậy sao? Kỳ thật hãn làm như thế cũng không có gì đáng trách, nếu muốn tính, không bằng tính chính mình không hay ho.

Bỗng dưng nghĩ đến công lực bị ức chế ở Vương phủ, cũng nhớ đến chuyện bị hãn kê đơn vũ nhục.

Một đêm hoang đường, nhưng lại hoài thai Lâm nhi, lại vô duyên bỏ lỡ.

Giống như đùa cợt hãn [hoa trong gương, trăng trong nước], không thể làm khác. Hãn nhin xuống bị thương nói, “Vương gia không cần cùng ta đây

dưa, Vương gia không có làm sai chuyện gì.”.

Tiêu Lâm biết hẳn nhớ tới chuyện kia, lập tức cũng không dám bắt buộc hẳn, chỉ phải nột nột nói, “Sau này, người sẽ tốt thôi. Hiện tại, cứ đem thân thể mình dưỡng hảo.”.

Hắn hận không thể quỳ gối bên ngoài cửa, nói một ngàn một vạn lần thực xin lỗi, hận không thể làm cho thời gian lưu chuyển, tuyệt không làm chuyện dâm loạn kia, nhưng mà giờ hẳn chỉ có thể âm thầm nhẫn nại, đem xin lỗi hối ý đều giấu ở trong lòng, chờ người nọ thấy rõ thiệt ý cùng thành ý của hẳn lần này.

“Thư Minh, ta thiếu người cái gì, đều nói với ta. Cũng nguyện người tái tin tưởng ta một lần.”.

BẠCH VŨ MỘT THẠCH LĂNG

Arams
www.dtv-ebook.com

Chương 23

Giải dược ngàn dặm xa xôi đưa đến, Tiêu Lâm chỉ vì Thư Minh đang bệnh nên không dám lập tức cho hẳn, đầu tiên là gọi y quan một lần nữa chẩn đoán một phen, tin tưởng lúc này uống thuốc sẽ không ảnh hưởng tới bệnh, thế này mới dùng nước pha dược, uy Thư Minh uống.

Lăng Thư Minh thủy chung không nói lời nào, vẻ mặt đăm đăm, mặc Cảnh vương một phen ép buộc, thẳng đến cuối cùng ăn giải dược vào, cảm giác được tứ chi bách hải dần dần có một cỗ dòng nước ấm quay lại, người bên cạnh đang nắm chặt quyền thủ thế lúc này mới chậm rãi buông ra, ánh mắt giãn ra giống như thoải mái không ít.

“Thư Minh người thử vận khí, nhìn xem có chỗ nào không thích hợp?” Tiêu Lâm nâng hẳn ngồi dậy, bàn tay đặt lên người Lăng Thư Minh. Lòng bàn tay đặt lên cột sống khô gầy của hẳn, đáy mắt Tiêu Lâm nổi lên đau lòng, đang muốn chậm rãi truyền nội lực vào, không ngờ Thư Minh hơi hơi cúi người thoát đi khỏi bàn tay tiêu lâm, thản nhiên nói, “Không nhọc Vương gia lo lắng.”

Tiêu Lâm bị kiềm hãm, khó nhọc cười nói, “Ta trợ người vận khí, như vậy sẽ mau hơn, huống hồ người thể nhược.....”

Hẳn nói không được nữa, bởi vì Thư Minh gục đầu xuống, đôi môi cơ hồ không có huyết sắc gắt gao mím chặt vào nhau.

Tiêu Lâm ngượng ngùng cười nói, “Là ta nhiều chuyện, ta ở một bên nhìn.” Hẳn thu tay, xuống giường ngồi ở một bên.

Thư Minh thở dài nhẹ nhõm một hơi, ngưng thần nhắm mắt vận khí.

Đã nhiều ngày, Lăng Thư Minh nói ít đến đáng thương, trừ phi bất đắc dĩ phải nói, nếu không tuyệt không mở miệng. Đối đụng chạm của hăn, cùng với nói là nhận, không bằng nói là coi thường. Một bộ dáng tùy tiện người.

Tiêu Lâm lòng nóng như lửa đốt, lại không thể nề hà.

Công lực sau khi lấy lại, không biết Thư Minh sẽ đối với ta như thế nào.

Là lập tức né tránh mình thật xa? Hay là rõ ràng thừa dịp chính mình không chú ý biến mất vô tung vô ảnh? Lòng hăn tựa như kiến bò trên chảo nóng không thể định tâm, tâm niệm suy nghĩ vòng vo không biết đến mấy ngàn lần.

Ngực đau xót, Tiêu Lâm không chút suy nghĩ đi ra ngoài, lặng lẽ cầm y bào của Lăng Thư Minh nắm chặt trong lòng bàn tay.

Vô luận như thế nào, Thư Minh, ta cũng không buông tay. Ta tuyệt đối sẽ không cho người cơ hội rời khỏi ta.

Ước chừng qua một canh giờ, Thư Minh hơi thu thế, một đôi con mắt sáng chậm rãi mở ra, sắc mặt tái nhợt khôi phục chút chút hồng nhuận, cũng không có mang theo tử khí như trước.

Tiêu Lâm lấy lòng nói, “Có phải hay không tốt hơn nhiều? Còn có chỗ nào không ổn? Có khát nước hay không?”.

Lăng Thư Minh liếc mắt đảo qua, ánh mắt sắc bén khiến Tiêu Lâm thoái lui từng bước.

“Ta đi rót nước cho người.....” Tiêu Lâm không dám cùng hăn đối diện, xoay người muốn đi rót nước. Thư Minh bước lên từng bước, thân hình nhoáng lên một cái dang tay ngăn trước người hăn, hờ hững nói, “Ta không khát.”.

“Kia hẳn là đỏi bụng, ta mang chúc đến.” Tiêu Lâm vẫn như cũ cúi đầu không nhìn hẳn, chỉ lo hướng cửa phóng đi. Không ngờ Lăng Thư Minh theo sát từng bước, lại ngăn ở trước người hẳn.

“Ta đi kêu y quan bắt mạch cho người.”

Lăng Thư Minh rõ ràng cả người chắn trước mặt hẳn.

Tiêu Lâm giấu tay trong áo, đầu ngón tay khẽ run, chậm rãi ngẩng đầu, lộ ra biểu tình không biết là muốn khóc hay là muốn cười, cổ họng như nghẹn gằm nhẹ nói, “Ta sẽ không đi, cũng sẽ không cho người đi.”

Hẳn tiến lên từng bước, cơ hồ chạm Thư Minh, người nọ hơi thở không chút hỗn loạn phun trên khuôn mặt hẳn, giống như gió mùa đông khắc nghiệt lạnh đến tận xương.

“Ta thề với người, từ nay về sau ta nếu có chút nửa điểm hư tình giả ý, liền khiến cho Tiêu Lâm ta không chết tử tế được.”

Thư Minh thoáng sửng sốt một ít, Tiêu Lâm liếc mắt nhìn qua qua, tựa hồ khoe miệng như mang theo ý cười, hẳn trong lòng vui vẻ, đang muốn bước đến nắm tay Thư Minh, ai ngờ bên tai truyền đến một câu của Thư Minh, liền đem hẳn đóng đinh ở tại chỗ không thể động đậy.

Thư Minh là nở nụ cười, hẳn nhớ tới Tiêu Lâm từng nói một câu, thế là hẳn hỏi ngược lại “Cảnh vương yêu ta điểm nào nhất?”

Không đợi Tiêu Lâm trả lời, hẳn tự đáp, “Người yêu tathiếu niên đặc ý, yêu ta tư chất bất phàm, còn yêu ta phong thái mị nhân.”

Không hề lên tiếng thờ dài một cái, Tiêu Lâm giật mình, “Những lời này xác thực không phải gạt người.”

“Đối với ta hiện tại không thể a, không có nổi bật bất phàm, càng không có chỉ có phong thái mị nhân. Vương gia muốn yêu, cũng yêu sai người rồi.”.

“Thư Minh, ta.....”.

“Vương gia, mới vừa rồi ta vận công, đột nhiên thanh minh, cảm thấy chính mình thật thật buồn cười.”.

Tiêu Lâm không dám nghe tiếp, “Thư Minh, người không cần nói. Người hiện tại thân mình còn yếu, hảo hảo điều trị nghỉ ngơi. Chờ tốt lên, chúng ta mới hảo hảo phân trần, vậy đi?”.

“Không cần, khúc mắc đã giải, bệnh thể tự nhiên không ngại. Còn thỉnh cảnh Vương gia hãy nghe ta nói xong.”.

Ánh mắt kia tựa hồ thật sự khôi phục thanh minh, tràn ngập sinh cơ, Tiêu Lâm tự biết rốt cuộc ngăn cản không được, thối lui từng bước, dựa vào vách tường nói, “Người nói, ta nghe.”.

“Tình yêu, thật có thể loạn lòng người. Cảnh Vương gia, ta Lăng Thư Minh xác thật đối với người động tâm. Bất quá phân tâm này cũng không có bao nhiêu là thực, ta cũng trả giá lớn. Hoang đường gây nên, tựa như mơ một giấc mộng. Nay tỉnh mộng, Vương gia cần gì phải dây dưa không ngớt. Ta nếu lại vô tâm tiếp tục dây dưa, nếu còn không thanh tỉnh, tương lai vô pháp gặp nghĩa phụ ta.”.

Tiêu Lâm nghe hết hồn, những lời này không hề cho hãn đường sống, đúng là ý muốn tuyệt tình tuyệt yêu. Hãn nén xuống kinh hãi, thật cẩn thận hỏi: “Kia..... Người có tính toán gì không?”.

“Ta muốn tìm Lưu tướng quân báo cáo thân phận, ở bên cạnh quan kiến công lập nghiệp. Vương gia vẫn là mời trở về đi. Thiên hạ vừa định, bên người hoàng thượng không thể thiếu ngài.”.

Tiêu Lâm cuối đầu không nói, Lăng Thư Minh lẳng lặng chờ ở một bên, cũng không thúc giục.

Sau một lúc lâu, nghe được Tiêu Lâm sâu kín hỏi một câu, “Thư Minh, người thế nhưng là không hận ta?”.

“Không hận.” Lăng Thư Minh đáp rõ ràng.

Tiêu Lâm cười khở một tiếng, “Không hận, không hận. Cũng tốt, là ta xứng đáng.”.

Hắn nhìn kỹ Thư Minh, từ khuôn mặt đến khóe miệng, một tắc một tắc cũng không buông tha, “Thư Minh, người theo ta cùng nhau táng con?”.

Lăng Thư Minh cuối cùng nhú mày, Tiêu Lâm nhìn trong lòng căng thẳng, quả nhiên, con là một cây châm đâm vào lòng hắn, tuyệt không thể.

“Vương gia cứ làm chủ. Ta..... Không muốn gặp.”.

Tiêu lâm gật gật đầu, “Tốt lắm. Người muốn nói đều nói xong rồi, ta đều nhớ kỹ. Người mau quay về giường đi. Con ta mang về kinh thành, thỉnh chỉ hoàng thượng phong hào, bài vị để vào từ đường. Ta không quấy rầy người nghỉ ngơi, ta gọi y quan đến xem người. Người cũng cần phải nghe ta, điều dưỡng tốt lên rồi mới Lưu tướng quân. Chuyện đó, ta cũng sẽ thay người nói rõ ràng, người không cần lo lắng. Ta nhất định giúp người đem mọi việc làm hảo, một chút bại lộ cũng không.”.

Lời hắn nói hợp tình hợp lí, cũng thỏa đáng, Lăng Thư Minh không có lý do gì cự tuyệt, đáy lòng cũng mang theo chút tâm, liền gật đầu nói, “Làm phiền Vương gia.”.

Dứt lời, trở lại giường ngồi xuống.

Tiêu Lâm không dám nhìn hần, ra cửa phòng, liều chết chổng đờ ra tới sân, một búng máu nôn ra, dính vào vạt áo.

Hần không dự đoán được Thư Minh đột nhiên buông tay, ân oán không nói, tình yêu không nói, ngay cả cốt nhục cũng không nói, nếu có một tia yêu hận, nếu Thư Minh chất vấn hần lúc trước vì cái gì, hần cũng có thể lại mặt dày theo hần không buông tha, nhưng hôm nay, Lãng Thư Minh chính là đã dựng lên một vách đá, hần không thể nào dựa vào, không thể nào gắng sức. Buộc hần càng phải trốn xa hơn, cho nên chỉ có thể bức chính mình, bức chính mình rời khỏi hần, làm như vậy, ít nhất hần còn biết Thư Minh ở đâu.

“Ta yêu người thiếu niên đặc ý, yêu người tư chất bất phàm, còn yêu người phong thái mị nhân”..... xác thực lúc đó hần đã có tâm tư khó nhịn, làm cho hần đến nay đã yêu nam nhân, đáng tiếc nam nhân này chẳng những không tin hần yêu, còn muốn tuyệt tình.

Phía chân trời xẹt qua một cánh nhọn cô đơn chiếu bóng, cảnh Vương gia nhìn ngậy ngốc.

BẠCH VŨ MỘT THẠCH LĂNG

Arams
www.dtv-ebook.com

Chương 24

Những ngày sau đó, tiểu viện này trừ bỏ y quan mỗi ngày đưa thuốc cùng đưa cơm sẽ không có người nào khác đặt chân.

Lăng Thư Minh thanh thần ổn định tu dưỡng, khôi phục nhanh chóng, hiển nhiên là đã buông lỏng, tâm không khúc mắc.

Hắn ở trong viện thi triển quyền cước, hoạt động hoạt động gân cốt, tập xong một bộ quyền cước, mồ hôi lạnh ẩm ướt chảy ra, người cũng có chút mệt mỏi, không khỏi ngã người lên một thân cây.

“Công tử vẫn là chậm rãi, lần này tập mệt như vậy, gấp quá cũng không tốt. Nếu không hảo điều dưỡng, lỡ đâu lại mang bệnh, lại ảnh hưởng đến chuyện cả đời.”.

Y quan đứng ở trước, tay cầm thực hạp, lời nói dịu dàng.

Lăng Thư Minh cười yếu ớt, nâng tay lau đi mồ hôi trên trán, gật đầu nói, “Là ta nóng vội. Hạ đại phu chớ trách.”.

Người này so với trước kia, hơn một phần thông dong rộng rãi, khóe mắt không còn mang theo bi phẫn, tựa hồ như buông mọi ràng buộc, như niết bàn trọng sinh vào một sinh mệnh mới.

Hạ đại phu mang thực hạp vào phòng, “Bên ngoài gió lớn, công tử vẫn là mau vào.”.

Như trước là một chén được, một chén được thiện, cùng điểm tâm tinh xảo.

“Làm phiền Hạ đại phu.”

“Công tử không cần khách khí như thế.” Hạ đại phu như thường lệ hai ngón tay đặt lên cổ tay thay Lăng Thư Minh bắt mạch, cuối cùng khí lực từng ngày càng mạnh, hẳn cứ như thế làm theo lời dặn, liền canh giữ ở một bên nhìn Lăng Thư Minh đem dược uống hết, sau đó từng ngụm từng ngụm đem dược thiện ăn hết.

Lăng Thư Minh thủy chung không thể quen với hương vị thuốc này, uống xong ăn xong trong miệng đều là một vị lạ, sau đó hẳn thông dong, vẫn là vội vàng đem điểm tâm nhét vào miệng.

Hạ đại phu mỉm cười nhìn, nói, “Thuốc đắng dã tật.”

Lăng Thư Minh nghe vậy cũng cười, hỏi, “Ta còn phải như vậy bao lâu?”

“Y tình hình trước mắt của công tử, chỉ cần qua nửa con trăng, liền có thể ngừng thuốc. Chẳng qua dược thiện còn phải ăn nửa năm.”

Lăng Thư Minh cười khở nói, “Thuốc cùng với thiện này đâu có khác nhau nhiều lắm. Ta ăn vào miệng đều là một hương vị.”

Hạ đại phu cười nhưng không nói.

Khác nhau lớn, thuốc cùng thiện này là người nào đó đặc biệt cầm mạch án của người cho đại phu ngự y viện đại phu nghiên cứu, không cần nói đến công hiệu của nó, tâm tư của người này, cũng thật lớn a.

Hắn tự nhiên không thể nhiều lời, thu thập chén bát nói, “Ta buổi tối lại đến bắt mạch cho công tử.”

Lăng Thư Minh muốn tiễn hắn đi ra ngoài, bị hắn ngăn ở trong phòng, “Công tử nên nghe ta, không cần trúng gió. Bằng không uống công,

được thiện cũng ăn không phải trả tiền. Nếu khôi phục mau, sẽ làm đại phu ta không có việc làm a. Không có việc gì thì liền nằm nghỉ, không còn gì tốt hơn.”.

Mới vừa rồi vừa luyện quyền, Lăng Thư Minh cũng biết Hạ đại phu không có hù dọa hấn, gật gật đầu, quay lên giường nằm.

Mảnh sân này thực yên lặng, giống như ngăn cách bên ngoài. Lăng Thư Minh nhìn cây cối xanh tươi bên ngoài đến gần người, trong đầu trống rỗng một mảnh, cái gì cũng không nghĩ, dần dần buồn ngủ.

Vừa mới bắt đầu bỗng nhiên cảm thấy cả người rét run, người như rơi vào mộng, sao cũng không tỉnh lại, tự nhiên cũng không có biện pháp đập chân, tâm đột nhiên lạnh, chính là khó chịu, hoảng hốt nhưng liền bị người ôm vào trong lòng, hàn ý một chút một chút bị lo lắng thay thế, cảm giác thoải mái làm cho hấn một chút một chút cũng không muốn xa rời.

Hấn thì thào nói,“Nghĩa phụ.....”.

Trong trí nhớ, nghĩa phụ lần đầu tiên gặp hấn. Lăng Thư Minh nhỏ ở trên núi tập võ, mùa đông khắc nghiệt, phủ áo đậm mật. Khi đó cũng đông lạnh cả người lạnh như băng, đợi cho đến giờ, hấn từ trên cọc nhảy xuống, nghĩa phụ liền một phen đem hấn kéo vào trong lòng, áo choàng thật dày phủ lấy hấn, từ bên ngoài truyền đến cảm giác ấm áp.

“Nghĩa phụ..... Nghĩa phụ.....”.

Nước mắt trong suốt từ khóe mắt rơi xuống, bị người nhẹ nhàng lau đi, ôm càng chặt, Lăng Thư Minh tưởng nhớ, nghĩa phụ, hồn phách người cuối cùng cũng đến gặp ta.

Lần này hấn ngủ thật sâu, chờ Lăng Thư Minh mở to mắt, ngoài cửa sổ chỉ còn lại có Lạc Nhật ánh chiều tà.

Hắn rời giường châm nến, dưới ánh nến, hắn giống như nhớ rõ mới vừa rồi mộng cái gì, lại nghĩ không ra, tỉnh tỉnh mê mê sững sờ.

“Công tử.”

Cửa chi nha một tiếng bị đẩy ra, Lăng Thư Minh hoàn hồn đang muốn tiếp đón Hạ đại phu, liếc mắt một cái thoáng nhìn người theo phía sau hắn, sắc mặt nghiêm túc, ôm quyền cúi đầu nói, “Quân nô Lăng Thư Minh kiến quá Lưu tướng quân.”

Theo Hạ đại phu cùng nhau đến, chính là Vệ quốc tướng quân Lưu mạnh trấn giữ Bắc cương Vệ quốc.

Lưu Mạnh nào dám để hắn bái, hắn tâm tư thấu đạt, không giống võ tướng bình thường, vội vàng tiến lên từng bước nâng cánh tay Lăng Thư Minh nói, “Chớ đa lễ. Ta nơi này có một đạo mật chỉ.....”.

Lăng Thư Minh nghe vậy, lập tức muốn quỳ lạy tiếp chỉ, lại bị Lưu Mạnh đỡ lấy, chỉ nghe hắn nói, “Hoàng Thượng đặc biệt ban lệnh, Lăng Thư Minh không cần quỳ tiếp thánh chỉ, nghe là được rồi.”

Thư Minh đứng ở một bên, cúi đầu nghe chỉ.

“Cấp Lăng Thư Minh lãnh binh năm vạn, đóng quân Ngạc Ngươi hồ. Phong đại tướng quân, ban thưởng danh Lăng Xa.” Lưu Mạnh tuyên xong, gặp Lăng Thư Minh không có phản ứng, cúi người nói, “Lăng tướng quân, có nghi vấn?”

Thư Minh lặng im một lát, quỳ lạy dập đầu, “Thần Lăng Xa tiếp chỉ.”

Lưu Mạnh nâng hắn dậy, ha ha cười nói, “Chúc mừng Lăng tướng quân. Chính là Hoàng Thượng biết được tướng quân trước đó vài ngày nhiễm bệnh, thân mình gần đây không hảo, lệnh ta hảo hảo chăm sóc, cần phải làm cho tướng quân khỏi hẳn sau đó mới đi nhậm chức. Ta sợ tướng quân có

điều cố kỵ, nên liền tuyên mật chỉ. Tướng quân nên hảo hảo dưỡng bệnh đi.”.

Hắn tả một câu nhiễm bệnh, hữu một câu dưỡng bệnh, giống như châm chọc, Thư Minh nghe tới vẫn cảm thấy xấu hổ không chịu nổi.

Lưu Mạnh đó thật sự là vô tâm, Hạ đại phu khớp hàm cứng lại, hắn không thể tưởng tượng được chuyện mà hắn chưa từng lộ ra một câu, Lưu Mạnh chính là một mặt thiệt tình thành ý lấy lòng Lăng Thư Minh.

Lăng Thư Minh này, chẳng những có Cảnh vương chống đỡ, còn có Hoàng Thượng!

Tròng mắt hắn vừa chuyển, lại tự cho là đúng thêm một câu, “Cảnh Vương gia hôm nay đi rồi, trước khi đi cố ý dặn không thể quấy nhiễu Lăng tướng quân dưỡng bệnh, Vương gia đối Lăng tướng quân thật sự là hữu ý a.”.

Lăng Thư Minh cười nhẹ, “Lưu tướng quân nghiêm trọng. Đó là Vương gia nhân hậu.”.

Không mặn không nhạt, Lưu Mạnh lạnh mặt, lại nhìn Lăng Thư Minh tươi cười, đạm mạc bất hòa nói không nên lời, cũng hiểu được không có ý nghĩa. Sờ sờ cái mũi, ho khan một tiếng nói, “Hạ đại phu bắt mạch cho Lăng tướng quân, ta sẽ không làm phiền, Lăng tướng quân hảo hảo nghỉ ngơi.”.

Hắn một chân vừa ra khỏi phòng, nhớ tới một chút việc, lại quay đầu hỏi, “Cảnh Vương gia nói Lăng tướng quân không thích nhiều người, nói chỉ lưu Hạ đại phu hầu hạ, nhưng ta thấy Lăng tướng quân chỉ có một mình Hạ đại phu hầu hạ chỉ sợ không đủ, nếu không ta tìm vài tiểu tư có khả năng đến đây?”.

Lăng Thư Minh sửng sốt, lập tức cười nhạt trả lời, “Không cần, Hạ đại phu chiếu cố tốt lắm. Ta là không thích nhiều người.”.

Lưu Mạnh cũng không nói thêm, hẳn vẫn là phân biệt được thời điểm nào không cần nói, vừa chấp tay, cuối cùng đi ra.

Lăng Thư Minh lắc đầu ngồi vào bên cạnh bàn, nhìn Hạ đại phu từ trong thực hộp lấy ra chén thuốc, thở dài nói, “Hạ đại phu đến chỗ ta làm gã sai vặt, thật sự là ủy khuất.”.

Hạ đại phu thật ra là người không quan tâm hơn thua, trả lời “Sao vậy, Lăng tướng quân nói đùa. Bất quá ta có cái yêu cầu quá đáng.”.

Lăng Thư Minh nói, “Hạ đại phu mời nói.”.

“Tướng quân đi nhận binh, không bằng mang ta đi. Ta tùy thị người, ở cạnh người này ta khó có thể nổi bậc.”.

Hắn nói trắng ra, Lăng Thư Minh liền nở nụ cười.

“Này ta có thể làm chủ được. Hạ đại phu sau này sẽ theo ta đến quân doanh.”.

Trong lòng một như có tảng đá hạ xuống, lí tưởng của nam nhi tràn đầy trong ngực. Một ngày rồi một ngày, Lăng Thư Minh hồi phục cực nhanh, mười ngày sau, Hạ đại phu cẩn thận chần mịch tượng, cuối cùng cho phép hắn có thể bắt đầu luyện quyền cước.

BẠCH VŨ MỘT THẠCH LĂNG

Arams
www.dtv-ebook.com

Chương 25

Nửa tháng sau, Lưu Mạnh tự mình chọn hai trăm binh sĩ hộ tống Lăng Thư Minh đến Ngạc Ngươi hồ, còn tặng Lăng Thư Minh một bảo mã.

Đây là một tuần mã màu đen, phiêu phì thể trắng, tứ chi to lớn hữu lực. Thấy Lăng Thư Minh, vang dội đánh cái phát ra tiếng phì phì trong mũi, nhưng lại bả đầu tựa vào vai trái Lăng Thư Minh cọ cọ, cực thông nhân tính.

Thư Minh yêu thích đến cực điểm, vuốt lông mao của hắc mã nói, “Hảo mã, ta gọi ngươi Càng Ảnh được không?” Dứt lời xoay người lên ngựa, đối Lưu Mạnh chấp tay nói, “Đa tạ đại tướng quân tặng mã!”.

Lưu Mạnh thái độ khác thường không có hi hi ha ha, đáp lễ nói, “Lăng tướng quân thuận buồm xuôi gió!”.

Ngạc Ngươi hồ cách nơi của Lưu Mạnh không xa, khoái mã hành quân không quá ba ngày liền đến. Cũng là binh gia trọng yếu, chỉ vì phía Bắc Ngạc Ngươi hồ là của người Đột Quyết, mà Đột Quyết mỗi khi xâm phạm biên giới, chính là theo Ngạc Ngươi hồ xâm nhập.

Nơi này cần phải thủ, Lăng Thư Minh đối với chuyện lần này mà nói, xem như khó giải quyết.

Đoàn người Lăng Thư Minh đi ba ngày, buổi tối ngày thứ ba liền đến. thảo nguyên an bình yên tĩnh, ánh mặt trời chiếu khắp nơi, chói lọi chói mắt.

Càng Ảnh bỗng nhiên dừng lại không bước, tứ chi phiến toái bất an loạn đạp, Lăng Thư Minh híp mắt lại hết mức trông về phía xa.

Gió nổi lên từng cuộn sóng, trong không khí ầm ầm có thứ gì không kiên nề di chuyển.

Lăng Thư Minh lập tức giương cung, sừ, sừ, sừ, ba phát tên, lần lượt hướng phía trước bắn tới.

Quả nhiên, tên bắn tới chỗ, một người nhảy ra, mũi chân ở trên cỏ điểm nhẹ, như bay thuận gió đi về phía trước.

Hảo công phu!

Lăng Thư Minh tự đáy lòng tán thưởng.

Mọi người gặp có người đến tập kích, cuống quít bày trận đem Thư Minh vây ở giữa, chỉ đợi ra lệnh.

Người nọ cuối cùng đứng ở cách Lăng Thư Minh mấy trượng xa, khoe miệng mỉm cười, lặng im không nói.

Hắn một thân trang phục người Đột Quyết, hồ bào hoa lệ, dáng người thon dài cân xứng, tuổi không lớn, lại cứ để râu cá trê, trái ngược với ngũ quang tuấn lãng xinh đẹp, chỉ làm cho người buồn cười, tâm sinh vui vẻ..

Lăng Thư Minh đáy lòng phỏng đoán một phen, đã có so đo, giục ngựa đi trước vài bước, đứng ở trước trận của binh lính, cùng hắn giăng co.

“Người chính là đại tướng quân Vệ quốc hoàng đế phái tới trấn thủ Ngạc Người hồ, Lăng Xa?” Người nọ mở miệng, lưỡi biếng giống như đang cười đùa, ngay cả như thế, từng lời lại rõ ràng rơi vào bên tai Lăng Thư Minh, mang theo một cỗ nội lực hùng hậu khiến người hô hấp khó khăn.

Lăng Thư Minh lục phủ ngũ tạng chỉ cảm thấy bị chèn ép, sắc mặt không thay đổi, ngầm bực đối phương lai giả bất thiện.

Xem ra một hồi đại chiến khó tránh khỏi, chỉ hận chính mình công lực không bằng hẳn. Hẳn thua thì không sao, bất quá ngại thân phận của người này, nếu hẳn thua, sẽ ảnh hưởng mặt mũi của Vệ quốc!

Hắn nắm chặt bội kiếm, cất cao giọng nói, “Các hạ xâm nhập quốc gia chúng ta, ý muốn như thế nào?”.

Người nọ sờ sờ râu, trả lời, “Người trước tiên nói người phải hay không là Lăng Xa!”.

Lăng Thư Minh không muốn cùng hắn dây dưa, đáp, “Đúng vậy!”.

“Tốt lắm!” Vừa dứt lời, người nọ hạ người, bỗng nhiên làm khó dễ, nhoáng lên một cái liền ở bên người Lăng Thư Minh, mọi người còn không kịp phản ứng, hẳn dùng mấy chiêu liền làm cho Lăng Thư Minh xuống ngựa ứng đối.

Hắn chiêu chiêu phong kín đường của Lăng Thư Minh, dù chưa toàn lực, nhưng chiêu thức mèo vờn chuột này rõ ràng chọc giận Lăng Thư Minh. Thư Minh buồn bực, nhưng trận tuyến cũng không loạn, chỉ là trầm mặc chiêu đối chiêu. Hẳn bản lĩnh vững chắc, trong lúc nhất thời người nọ cũng chiếm không được tiện nghi.

Binh sĩ đem hai người vây quanh ở giữa, địch nhiều ta ít, người nọ vẫn như cũ một bộ dáng hihi cười, không chút nào để ý.

Hai người đấu một lát, bỗng nhiên một tiếng kèn vang lên.

Người nọ lông mi nhú lại, chiêu thức biến hóa, hóa chường thành quyền, hướng Lăng Thư Minh đánh tới.

Lăng Thư Minh chỉ cảm thấy quyền phong sắc bén, quyền này khó đỡ, liền cầm trong tay đưa tới, đúng là chuẩn bị nhận một quyền cũng đâm trúng hãn.

Cũng không ngờ người nọ dưới góc độ bất khả tư nghị lách mình tránh ra, quyền liền đánh trúng thân mình Lăng Thư Minh.

Lúc này, có tiếng huýt sáo bén nhọn từ phía sau truyền đến, một ám khí bắn thẳng đến cổ hãn, hãn bất đắc dĩ né về phía sau, ám khí vẫn là cắt qua hai má hãn, lưu lại một vết máu. Đang nhìn rơi ám khí rơi trên mặt đất, dĩ nhiên là nhất tiệt thảo hiệp.

“Hừ, ám toán!”.

“Đừng Hách Liên, cô này là mộc hiệp hương, nếu rửa sạch miệng vết thương trẻ, miệng vết thương sẽ thối rửa không ngừng, đến lúc đó trên mặt người là một khối huyết nhục mơ hồ.”.

“Là người! Sở Dự!”.

Một người từ trong binh sĩ đi ra, mày rậm mắt to, dáng người to lớn, lời nói nghiêm trang khiến Đùng Hách Liên nghiêng rằng, hãn yêu quý chính là dung mạo mình, hừ lạnh một tiếng, xoay người bay vút đi.

Sở Dự?

Lăng Thư Minh nghe qua tên này, là một gã mãnh tướng ở biên thù, là người làm cho người Đột Quyết đau đầu nhất. Hãn thế nhưng là thuộc hạ của mình? Hãn cần thận đánh giá kĩ người này, đột nhiên trước mắt tối đen, cả người mềm nhũn ngã xuống.

Sở Dự đang muốn cùng đại tướng quân hành lễ, thành linh thấy hãn té xỉu, vội vàng tiến lên đưa hãn ôm lấy, ở môn mạch hãn xem xét, sắc mặt đột biến,.

“Cừu phó tướng, ta trước mang đại tướng quân khoái mã chạy về Ngạc Người hồ, Hạ đại phu ở đâu?”.

Hạ Tiểng Thông cuống quýt chạy đến.

“Người theo ta cùng trở về.”.

“Dạ.”.

Trời cao xanh thẫm, mây trắng biến đổi, hai người mang Lăng Thư Minh như bay mà đi

BẠCH VŨ MỘT THẠCH LĂNG

Arams
www.dtv-ebook.com

Chương 26

Ban đêm, trăng thanh gió mát. Gió nhẹ nhàng làm cho Ngạc Người hồ tầng tầng gợn sóng, dưới ánh trăng ẩn hiện. Ven hồ một người, cô đơn chiếc bóng, chỉ nhìn bóng dáng, rất nặng nề, bầu không khí chung quanh tựa hồ cũng trở nên nặng nề.

Cũng không biết trải qua bao lâu, chỉ nghe một tiếng thở dài thật mạnh.

Người nọ xoay người, mũi chân vừa động, đá một hòn đá nhỏ vào nước. Hòn đá ở trên nước nhấp nhô vài lần, sau đó rơi xuống đáy hồ.

“Sở tướng quân, Lăng tướng quân tỉnh.”

Sở Dự hơi hơi vuốt cằm, hướng doanh trại đi đến.

Lăng Xa chính là đang uống chúc, trong phòng nồng đậm dược hương, Hạ Tiếng Thông đứng ở đầu giường hầu hạ.

“Đại tướng quân, hiện tại cảm thấy như thế nào?”

Lăng Xa cười nói, “Còn muốn đa tạ Sở tướng quân, Sở tướng quân chê cười.”

Sở Dự khoát tay, cũng không thấy ngại, chính mình đến cái ghế gần giường ngồi xuống.

“Đại tướng quân gọi ta Sở Dự. Tướng quân bệnh nặng mới khỏi, không nên dùng sức, thân thể còn hảo hảo điều trị, còn nhiều thời gian, còn sợ không có cơ hội giáo huấn đám mọi rợ này?”

Lời nói này cũng là Sở Dự sợ Lăng Xa xấu hổ cố ý nói ra trấn an hẳn.

Lăng Xa làm sao lại không biết, lại cười nói, “Sở Dự nói phải, lần sau sẽ không phiền.” Hẳn một hơi uống được cùng với chúc, tát lưỡi nói “Mấy ngày này, uống thuốc đến sợ, nguyên tưởng rằng không cần uống, hiện tại lại, Tiến Thông lại nói cần phải tiếp tục, hơn nữa trong chúc cũng có được.”.

Hẳn một bộ ủy khuất, ngữ khí ần ần mang chút đáng thương hề hề cầu xin tha thứ, Sở Dự trong lòng nóng lên, khẽ nghiêng đầu, hỏi Hạ Tiến Thông nói “Sao lại bỏ được vào chúc?”.

Hạ Tiến Thông tiếp nhận bát không, trả lời, “Tướng quân, Lăng tướng quân thân thể suy yếu, được chúc tối có thể dưỡng nhân, dưỡng thân dưỡng thần.”.

Sở Dự bất đắc dĩ, hai tay phát lên, “Nói như chưa nói, được rồi, đại tướng quân hiện tại chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời, chúng ta ai cũng không bằng y quan a!”.

Lăng Xa cùng Hạ Tiến Thông cùng nhau nở nụ cười, Hạ Tiến Thông hành lễ, “Thuộc hạ trước cáo từ.”.

Chỉ còn lại có hai người, Lăng Xa cũng không câu nệ, cầm cái gối đầu gối lên thắt lưng tựa người vào tường, “Sở Dự không lấy làm phiền lòng, ta trên người mệt mỏi, ta phải dựa vào. Ta sớm nghe nói về đại danh của ngươi, biết ngươi ở bên cạnh quan uy như gió lớn, đêm nay ta hưởng ngươi hảo hảo học hỏi kinh nghiệm.”.

Sở Dự tựa hồ không có nghe câu sau của hẳn, chỉ nghe câu đầu liền hỏi, “Tướng quân trên người chỗ nào đau nhức? Ta đi kêu Hạ đại phu lại đây.”.

Lăng Xa đưa tay đè hấn lại, “Không cần không cần, là do ta cả ngày mệt mỏi tạo thành. Chờ ngày mai ta ở giáo trường luyện võ, cả người liền thư sướng.”.

Hấn vỗ nhẹ lên mu bàn tay của Sở Dự, Sở Dự chỉ lo cúi đầu, miệng lẩm bẩm nói, “Nếu đau nhức, dù sao cũng phải chữa, ta cấp tướng quân ấn huyệt.”.

“Cái gì?” Lăng Xa không có nghe rõ.

“Ta thay tướng quân ấn huyệt.” Hấn nói lại một lần, lúc này Lăng Xa nghe rõ rồi, bất quá có điểm giật mình.

Nói Sở Dự này là người nịnh nọt, cũng không giống, Lăng Xa muốn cự tuyệt, không ngờ đối diện ánh mắt Sở Dự, ma xui quỷ khiến thế nhưng lạ gật đầu đáp ứng.

Sở Dự đỡ hấn nằm hảo trên giường, hấn mở thắt lưng Thư Minh, hai tay từ đầu vai một đường vừa ấn vừa niết thẳng đến phần eo, tiện đà lại theo phần eo xoa bóp ấn đến đầu vai. Một đôi tay bạch ngọc hiện rõ dưới ánh đèn, tốt đẹp nói không nên lời. Không nghĩ nam tử mười phần này, lại có một đôi diêu thủ như thế.

Vốn ngay từ đầu, Lăng Xa còn cảm thấy được có chút xấu hổ không khoẻ, nhưng được một lát, cơ thể hấn bủn rủn thoải mái nói không nên lời, liền dần dần thả lỏng thân mình, tùy Sở Dự thi triển.

Ước chừng qua một khắc, Sở Dự cái trán đã thấm ra một tần mồ hôi, hấn dùng mu bàn tay lau một chút, liền mặc kệ, tiếp tục thay Lăng Xa mát xa, vẻ mặt chuyên chú mà còn thật sự, mảy rậm hấn lại tạo thành một cảm giác bướng bỉnh.

Lăng Xa vốn đang chống đỡ thần muốn tìm chuyện gì để nói, ai biết sau khi thả lỏng, trong kinh mạch khi Sở Dự chạm đến tựa hồ như có dòng

nước ấm chậm rãi chảy qua, mí mắt hần càng ngày càng nặng, cuối cùng cuối cùng hợp cùng một chỗ, bình yên đi vào giấc ngủ.

Hô hấp dày đặc đều đều vang lên ở trong phòng, Sở Dự thấy hần ngủ say, liền ngừng tay, kéo chăn, thay hần dịch chăn, lại tái đắp thêm cho hần một tầng chăn trên người.

Hần cẩn thận xem xét một phen, nhìn đến thỏa mãn, liền dập tắt ánh nến, khinh thủ khinh cước thật cẩn thận rời khỏi phòng Lăng Xa.

Hạ Tiến Thông còn chờ ở bên ngoài, Sở Dự vẫy tay, cho hần cùng chính mình trở về phòng.

Sở Dự châm ánh nến, Hạ Tiến Thông đầu gối hạ xuống, quỳ trên mặt đất, “Thuộc hạ thỉnh an Vương gia.”

Sở Dự thản nhiên nói, “Người làm sao nhận ra ta?”

Hạ Tiến Thông không nói, Sở Dự cũng không truy vấn, nói, “Đừng cho hần biết rõ. Thân mình hần người hảo hảo điều trị, những gì lúc chiều người nói, ta sẽ nghĩ biện pháp mang tới.”

Hạ Tiến Thông dập đầu, nói “Thuộc hạ có câu muốn nói cho Vương gia, còn thỉnh Vương gia cân nhắc. Vương gia thật sự không cần tận lực, Vương gia vạn kim thân thể, thật sự không cần.....”

“Hừ!” Sở Dự hừ lạnh một tiếng, đánh gãy lời nói của hần, quát, “Bốn vương muốn sao làm vậy, ta dịch dung sao có thể cho người nghi ngờ?”

Hạ Tiến Thông không dám nói, Vương gia đã thật sự đa tình.

Sở Dự nói, “Người chỉ cần làm hảo bốn phận của người! Nếu như phá hư đại sự của ta, ta nhất định phạt nặng!”

Hạ Tiến Thông cuống quít đáp, “Dạ, Vương gia.”

BẠCH VŨ MỘT THẠCH LĂNG

Arams
www.dtv-ebook.com

Chương 27

Hạ Tiến Thông từ phòng Sở Dự đi ra, bên ngoài gió lạnh lẽo thổi qua, làm cái giật mình. Hẳn cả người đều là mồ hôi lạnh, mới vừa rồi mạo hiểm giờ vẫn còn sợ hãi.

Hẳn nhận ra Sở Dự cũng là Cảnh Vương gia, kỳ thật cũng không phải dựa vào bộ dạng sơ hở, mà là một mảnh thâm tình của Cảnh vương gia.

Lúc trước Lăng Thư Minh dưỡng bệnh, hẳn ngày ngày đi theo bọn họ tả hữu hầu hạ, Cảnh Vương gia như thế nào cẩn thận chăm sóc, hẳn nhìn đến từng chi tiết. Những việc đó từng tạo nhiều áp lực, một chút chi tiết hẳn cũng ghi tạc trong lòng.

Hôm nay, lúc Lăng Thư Minh té xỉu, đến khi Sở Dự khinh thủ khinh cước rời khỏi phòng, hẳn thấy rõ, sao lại có thể không nhận ra?

Trên đường trên lưng ngựa là ai chặt chẽ đem người cố định vào trong ngực không để một chút xóc nảy?

Biết được bệnh của hẳn tái phát, là ai mặt co mày cau, hồi hận không thôi?

Lại càng không nói đến sau khi Lăng Thư Minh tỉnh lại, ánh mắt đó cho dù nhìn đi nơi khác, nhưng dư quang vẫn là vẫn như cũ chặt chẽ khóa ở trên người nào đó.

Lại còn có ai lại để Vương gia chịu mệt nhọc thay người ẩn huyết?

Chính là [trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường].

Cảnh Vương gia giật mình bất giác biết ánh mắt chính mình có bao nhiêu nóng, mà Lăng đại tướng quân cũng nghĩ không ra Cảnh vương gia vốn nên ở kinh thành hô phong uồng vũ thế nhưng lại xông vào bên trong đám người biến thành tướng quân Sở Dự.

Hắn từng bước một đi thong thả đến phòng mình, cẩn thận ghi lại mạch án của Lăng Thư Minh.

Chuyện khác không nói, chăm sóc phải hảo a.

Sở Dự qua một ngày cũng mệt mỏi, rửa mặt xong liền muốn lên giường ngủ, “Phanh” một tiếng, một hòn đá nhỏ xuyên qua cửa sổ giấy lọt vào trong phòng.

Hắn hơi hơi sửng sốt, không thể nề hà lắc lắc đầu, chỉ phải đem quần áo vừa cởi ra một lần nữa mặc hảo, cũng không mở cửa, xoay người nhảy ra của sổ mượn lực một bước đi lên nóc nhà.

Một vòng xoay người liền biến mất, người nọ đang nhìn trời, nghe tiếng quay đầu, chiết phiến trong tay đã thành hai mảnh, còn không đợi hắn mở miệng, Sở Dự liền tức giận nói, “Học người phong nhã cần phải nhìn giờ a, lúc này nửa đêm, hàn khí thấu xương, sương lạnh, người cầm cây quạt như vậy là muốn hấp thụ hàn khí sao?”.

“Hừ, một hiệp hương ta còn chưa tính sổ với ngươi.....” Người này đúng là Đùng Hác, trên gương mặt hắn còn một đạo dấu vết đỏ sẫm khi hắn trừng mắt hung tợn lại càng trở nên sắc bén.

“Chính mình ngốc thì đừng trách người khác lừa ngươi.” Sở Dự lơ đãng, ngồi xuống cạnh hắn, cầm lấy bầu rượu hắn để một bên, uống một ngụm, “Không sai, hảo tửu, đủ ấm, hảo hơn cây quạt lạnh của ngươi.”.

Đùng Hác liền đoạt lấy rượu, giọng cảm hận nói “Ta không phải đến uống rượu với ngươi.”.

Sở Dự nở nụ cười “ Vậy người là đến tính số với ta chuyện một hiệp hương.”.

Đường Hác há miệng thở dốc, lại không nói tiếp, tự uống thêm một ngụm rượu. Một lát sau, hần hỏi, “Sở Dự, hiện nay ta là gọi người Sở Dự hay gọi Tiêu Lâm?”.

“Sở Dự đi, tại đây là Ngạc Người hồ, ta chính là Sở Dự.”.

“Người trở về làm gì a?”.

Thanh âm Đường Hác nghe có một chút mơ hồ, Sở Dự nghiêng đầu nhìn hần, đôi mắt hần đang lảng lảng nhìn về phía trước, không biết suy nghĩ cái gì.

Sở Dự trong lòng bỗng dưng khó chịu.

Hần cùng với Đường Hác này, là có quen biết.

Một năm kia, hoàng huynh tìm người giả trang hần ở kinh thành làm Vương gia rượu thịt, ngầm cho hần dùng tên giả Sở Dự đến biên quan. Nghe mới sinh không sợ hổ, Sở Dự gan lớn, một mình cải trang đến Đột Quyết thăm dò địa hình, thăm dò địch. Gặp được Tả hiền vương Đường Hác cải trang ra ngoài du ngoạn. Hai người tuổi tương đương, võ công tương đương, đánh mấy cái, uống mấy ngụm rượu, biến thành bạn tốt. Bất quá Đường Hác ngay cả khi đó thiên chân rực rỡ, bị Sở Dự hồ lộng xoay vòng, mang hần đến đô thành, cuối cùng còn bị mang lên giường. Sở Dự chiếm hết tiện nghi, hai tháng sau chuồn mất. Đường Hác đến lúc đó mới bừng tỉnh, suy nghĩ, biết chính mình bị thượng. Sau đó, hai quân đối chọi, Đường Hác cùng Sở Dự ứng chiến, vài năm sau, Đường Hác cũng không còn là thiếu niên ngây thơ, thẳng đến khi Sở Dự hồi kinh, lúc gần đi mới báo cho Đường Hác biết thân phận chân chính của mình.

Nguyên tưởng rằng sẽ không gặp lại.....

Tiêu Lâm hẳn, chưa từng thiết tình đối đãi, không biết tình yêu là gì. Nay, trong lòng hẳn đã yêu thương một người, tình cảm càng thêm sâu nặng, thế là, nhìn người này cùng mình từng có tình duyên, chính mình đã lừa gạt, đùa giỡn người này, trong lòng thế nhưng lại dần dần dâng lên một cổ hồi ý.

Đừng Hác từ đầu đến cuối không hề chất vấn hẳn một câu.

Nhưng hẳn biết, Đừng Hác chưa bao giờ quên chuyện cũ.

“Đừng Hác, ta Sở Dự, muốn nói với người thực xin lỗi.”.

Đừng Hác đứng lên, không có quay đầu. Tay áo khê nhúc nhích, Sở Dự chỉ nhìn thấy lưng hẳn thẳng tắp.

“Nay, ta có người yêu, Đừng Hác, người là bằng hữu thâm giao của ta.”.

Một câu, nhìn như hữu tình, kì thực nhẫn tâm.

Ý tứ của Sở Dự là người yêu của ta, người không thể động, mà chúng ta, chỉ có thể là bằng hữu. Hẳn khẳng định Đừng Hác đã đem mọi chi tiết về Lăng Thư Minh thăm dò, hẳn không thể không đề phòng.

“Ha ha,” Đừng Hác cúi đầu cười một phen, “Thực xin lỗi là người hồi hận sao? Ta cũng có chút hồi hận!”.

Đúng, hồi hận, Sở Dự này, chung quy không phải chính nhân, đến nay, hẳn thế nhưng còn không rõ ràng chính mình thực ra là đang làm gì.

Đừng Hác cả người như mất đi gánh nặng, “Người không đáng giá làm bằng hữu thâm giao.”.

Lưu lại một câu này, Đừng Hác liền nhào người vào trong bóng đêm, trong tay Sở Dự, chỉ còn lại một bầu rượu. Hẳn đưa lên còn muốn uống một ngụm, đột nhiên phát hiện, bầu rượu này nhìn cực quen mắt.

Mượn ánh trăng nhìn thử, trên bình có một vòng chữ nhỏ —“Thả vi thả túy”.

Đây là vật cũ mình dùng lúc trước, nguyên tưởng rằng đã mất ở nơi nào, nguyên lai là bị hãn lấy đi.

Sở Dự cười khở,“Ta thực không đáng giá làm bằng hữu thâm giao của người.”.

“Ta là cái hỗn đản,” Hãn một ngụm uống cạn bình rượu,“Ta là đến hôm nay mới biết được. Hại người hại mình, trước hại người, hại người nhiều năm qua không thể tiêu tan, sau lại hại đến Thư Minh, hại hãn thương tâm thương thân, hiện tại hại chính mình, tình lộ gian nan, không biết khi nào là bờ.”.

Say rượu đứng dậy, Sở Dự liền có chút mệt mỏi. thời điểm rửa mặt, thoáng nhìn đôi tay mình, nghĩ nghĩ, cảm lộ được cao, thoáng điều chỉnh, thẳng đến lại nhìn không ra nguyên dạng, thế này mới lấy bội kiếm, hướng giáo trường đi.

Binh lính đều đang thao luyện, vài tướng quân sớm đã dẫn người đi tuần tra, chỉ còn một mình Lăng Thư Minh.

Hãn đi qua, hành lễ nói,“Mặt tướng đến chậm.”.

Lăng Thư Minh nói,“Không ngại, đêm qua người trực, ta thế nhưng còn làm phiên người.”.

Sở Dự vừa nghe liền hiểu, đây là chính mình đến chậm, có người thay mình nói dối. Hãn nhìn binh lính đang thao luyện, hỏi,“Đại tướng quân có hứng thú luyện hay không?”.

Lăng Thư Minh vẻ mặt kinh hi,“Câu còn không được.”.

Sở Dự võ công bất phàm, hãn còn không biết làm sao có thể mở miệng lãnh giáo.

“Ta cùng với tướng quân luyện mấy chiêu, chỉ so chiêu thức, không so nội lực.” Sở Dự rút ra bội kiếm, lo lắng lại dặn một lần, “Tướng quân phải tránh không thể ảnh hưởng nội lực.”

Lăng Thư Minh vui vẻ đáp ứng, Hạ Tiến Thông từng trợn mắt vô số lần nói với hãn thời gian này không thể dùng nội lực.

“Tốt lắm, đại tướng quân xin thất lễ.” Dứt lời, Sở Dự thân hình đã động.

Lăng Thư Minh rút kiếm che ở trước người, dưới chân sai khai từng bước, xoay người đến phía sau Sở Dự. Sở Dự xoay người, miệng quát, “Người Đột Quyết chiêu thức khó lường, lấy kiếm chỉ đao, phách, khảm, tước.....” Hãn chiêu thức biến đốn, lại đánh tới trước mặt Thư Minh. Lăng Thư Minh nhất nhất tránh đi, hiểu được hãn đây là đang cho chính mình xem võ công của người Đột Quyết, liền né mà không đánh. Hãn lúc trước lập chiến công, bất quá cũng chỉ là nội chiến, cũng chưa từng cùng ngoại tộc giao chiến, mọi điểm của Sở Dự hãn điều nhìn kĩ. Hãn nhìn thật kĩ, trong lòng nhất nhất nghĩ ra đối sách.

Sở Dự đem ba chiêu phách, khảm, tước biến ảo này nhất nhất luyện, hãn sợ Lăng Thư Minh nhìn không rõ, lại từ đầu tới đuôi luyện lại một phen.

Lăng Thư Minh hô, “Đa tạ Sở Dự, ta đã hiểu.”

Dứt lời, hãn cũng không tránh né, huy kiếm đón nhận, hai người có qua có lại, như nước chảy mây trôi, từng chiêu từng chiêu đánh tới, thập phần ăn ý. Lăng Thư Minh gân cốt cả người đều thư sướng cùng cực, khuôn mặt ửng hồng, đuôi lông mày khóe mắt cứ nhiên đều mang theo ý cười.

Bao lâu rồi hãn không thấy nụ cười tự nhiên như vậy?

Sở Dự lập tức đứng lại, Lăng Thư Minh vốn một kiếm đưa tới, nghĩ đến hẳn sẽ tránh đi, ai ngờ người nọ giống như bị đấm huyết bình thường không nhúc nhích, chờ hẳn thu thế lại vẫn là không kịp, kham kham xẹt qua vai trái hẳn, may mà có khôi giáp trên người, chưa từng bị thương.

“Sở tướng quân?”.

Lăng Thư Minh vẻ mặt khó hiểu, lại mang theo chút buồn bực hỏi.

Sở Dự chỉ thấy Lăng Thư Minh đột nhiên thay đổi sắc mặt, lại không biết vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, vội vàng hỏi, “Người xảy ra chuyện gì?”, sao vừa rồi còn tươi cười, hiện tại liền nhú mày?

Lăng Thư Minh buồn cười, “Ta là hỏi người xảy ra chuyện gì, sao lại đột nhiên dừng lại, cũng không tránh đi, ta thiếu chút nữa liền làm người bị thương.”.

Sở Dự lúc này mới cảm thấy vai trái đau đớn, tuy rằng kiếm không có đâm qua da, nhưng mà lực dùng rất nặng.

“Lăng tướng quân, ta gần đây trong nhà có việc, khó tránh khỏi hoảng hốt, mới vừa rồi nhớ tới đến một chuyện, cho nên.....” Hẳn sợ Lăng Thư Minh hoài nghi cái gì, nửa giả nửa thật đưa ra lí do.

“May mắn không phải ở chiến trường, đao kiếm không có mắt a.”.

Sở Dự vội hỏi, “Dạ, tướng quân giáo huấn phải.”.

Lăng Thư Minh vỗ vỗ bả vai hẳn nói, “Hôm nay đa tạ người chỉ điểm. Đi, ta còn có nhiều chuyện của người Đột Quyết cần phải lãnh giáo người!”.

Sở Dự so với hẳn cao hơn, lúc này bị hẳn vỗ lên vai, hai má còn có thể cảm nhận được khuôn mặt hẳn đỏ bừng truyền đến từng trận nhiệt khí, nhìn

như thế, khuôn mặt cuối xuống, lông mi thật dài, động lòng người nói không nên lời.

BẠCH VŨ MỘT THẠCH LĂNG

Arams
www.dtv-ebook.com

Chương 28

Ước chừng khi hoàng hôn, Sở Dự một mình ngồi trước bàn. Điềm nhẹ ngón tay, hơi hơi nhúu mày hiển nhiên trong lòng hấn đang rối loạn. Thật lâu sau, hấn lộ ra một nụ cười khổ, đem quyển kinh thư cẩn thận đặt lên bàn mặt áo choàng vào, hấn phúi vạt áo, hướng đến chỗ của Hạ Tiến Thông.

Lăng Thư Minh đang ở dưới đèn nghiên cứu bản đồ địa hình Sở Dự cho hấn, chỉ thấy bản đồ có nhiều dạng địa phương, hà, đầm, mặt cỏ, doanh trại, đô thành trải rộng, thập phần tường tận, có thể thấy được người vẽ gian nan vất vả mất nhiều thời gian cùng tài năng mới hoàn thành. Hấn chậm rãi nhìn, trong lòng càng ngày càng khâm phục vài phần.

Khó trách Sở Dự này có thể có thành tựu! Cái gọi là biết người biết ta trăm trận trăm thắng.

“Báo!” Một gã tiểu tướng chạy vào bẩm báo.

Lăng Thư Minh tiếp nhận chiến báo, xua tay nói, “Đi xuống!”.

Chiến báo nói đến đột quyết khơi mào chiến sự, đều là một đám tiểu nháo, quấy rầy vì chủ. Bất quá, gặp Lăng Thư Minh không hề có động tĩnh, thế là bọn họ thủ đoạn kiêu ngạo, ép buộc hấn ra tay.

Lăng Thư Minh cười lạnh, dùng tay vẽ lên bàn một vòng tròn, đấm một quyền thật mạnh xuống.

“Mặt tướng Sở Dự cầu kiến đại tướng quân!” Ngoài cửa truyền đến thanh âm Sở Dự, Lăng Thư Minh nghe vậy đáp, “Tiến vào!”.

Sở Dự mang theo một trận gió đêm lạnh lẽo bên ngoài tiến vào cửa, trong tay mang theo một vò rượu nhỏ, còn cầm theo một thực hạp.

“Hỏi phòng bếp, tướng quân còn chưa ăn cơm chiều, ta liền tự chủ, mang đến cho tướng quân.”.

“Ha ha, là ta chiếm tiện nghi của người, cơm canh rượu cũng được người mang đến cho ta, thật sự là tiện nghi lớn a.”.

Sở Dự cúi đầu cũng không nhìn hẳn, khéo miệng mang theo ý cười nhợt nhạt, yên lặng lấy thức ăn từ thực hạp ra. Lãng Thư Minh nhìn thấy, thế nhưng lại cảm thấy hẳn giống như muốn khóc, thấy kì quái, liền cúi sát hơn để nhìn cho rõ ràng, không ngờ Sở Dự ngẩng đầu, nhếch miệng cười to kéo hẳn mau ngồi xuống, hẳn sờ sờ cằm, ngầm nghĩ đại khái chính là mình hoa mắt.

Hai người ngồi đối diện, Sở Dự rót cho hẳn cùng mình hai chén rượu đầy, cầm lấy chủ thủ đem con vịt xả ra.

“Người Đột Quyết chiến pháp hỗn độn, thích nhất đột kích, nói vậy đã nhiều ngày, đại tướng quân cũng vì chiến báo mà phiền nhiễu không chịu nổi đi?”.

Lãng Thư Minh cầm chén rượu, nhấp một ngụm rượu nói, “Sở Dự một chữ cũng đại tướng quân, nghe không quen, gọi ta Lãng Xa đi.”.

Sở Dự chỉ cười không nói, trong lòng thầm nghĩ, người không phải gọi Lãng Xa, huống hồ ta thích gọi người đại tướng quân. Không biết vì sao, hẳn thích kêu Thư Minh đại tướng quân, ba chữ đại tướng quân nói ra, trong lòng mình cũng có tự hào nói không nên lời.

Lãng Thư Minh tiếp tục nói, “Đột Quyết mấy ngày nay xác thực quấy rối không ngừng, bất quá ta nghĩ họ sắp có hành động.” Vừa nhấc mắt, nhìn

thấy Sở Dự đang mỉm cười, hai má hỏn như có lửa thiêu nóng, cuống quít cúi đầu nhìn chén rượu trong tay, ngửa đầu, uống cạn.

Sở Dự là cao hứng nhìn Lãng Thư Minh, hỏn đều đã quên người ta cũng là danh tướng tiếng tăm lẫy lừng. Nhưng thấy Lãng Thư Minh khuôn mặt ửng đỏ, không đầu không đuôi khen rượu ngon, hỏn lại lóe lên một ý niệm trong đầu, liền rót thêm chén nữa.

“Bước tiếp theo, bọn họ nhất định cướp lương thảo.”

“Nga? Sở Dự như thế nào biết được?”

“Đại tướng quân, thời gian qua, người liền cũng biết bô tộc Đột Quyết kia vài phần a, liền có thể hiểu được.”

Đôi mắt của Sở Dự, như hồ nước lóe sáng, khảm trên khuôn mặt nam tử khí khái, mười phần quái dị, Lãng Thư Minh bất tri bất giác nói ra một câu, “Sở Dự, ánh mắt người thế nhưng lại giống một người.”

Sở Dự cả kinh, thùy mâu che lấp, cố gắng trấn định, ách thanh hỏi “Giống ai?”

Thật lâu chỉ nghe một tiếng thở dài, Lãng Thư Minh cũng không trả lời, chỉ nói, “Tuy nói người Đột Quyết chiến thuật cứng nhắc, nhưng cũng không thể nào biết bọn họ muốn làm gì đi, người cùng Đùng Hác kia hỏn là có quen biết đi?”

Sở Dự vẻ mặt nghiêm túc, đáp “Đúng vậy, ta cùng với đùng hác có quen biết, bất quá khác chủ, sau này gặp lại trên chiến trường, đánh đến không còn ra dạng gì, mới liền bỏ qua không đánh.”

Lãng Thư Minh cười nói, “Sở Dự sao lại không đánh?”

Sở Dự nói “Về nhà có đại tang.” Hãn lời này cũng không giả, nhũ mầu của hãn cùng hoàng huynh qua đời, hãn liền có lý do rời chức. Hiện tại trở về, có thể nói như quay lại. Hãn nhớ tới một chuyện, liền nói, “Tướng quân Đột Quyết đối người, Tả hiền vương Đùng Hác đã rời đi, đối lấy Mục Tát Đức. Ta đối hãn biết rất ít, bất quá nếu ra trận chiến liền có thể biết chút ít.”

Nói tới đây, Lăng Thư Minh nghiêm mặt nói, “Đốc quân thay đổi ta vừa sáng mới biết, Sở Dự người có biết Mục Tát Đức là người phương nào?”

Sở Dự trả lời, “Không biết. Bất quá ta lại biết hãn là một người tàn độc. mùa đông năm trước, trận chiến Mạc Hà.....”

Hai người lặng im một lát, một trận chiến Mạc Hà thảm thiết đến nghe liền cảm thấy ma cốt tủng nhiên. Mục Tát Đức kia như có trợ lực của quỷ thần, không nói đến việc hãn như thế nào thắng, sau khi hãn thắng hãn liền đem binh lính giết không còn một người, lại tuyên bố diệt cỏ phải trừ tận gốc.

Người này không thể lưu.

Sở Dự cùng Lăng Thư Minh trong lòng đều tồn tại ý niệm này trong đầu, Lăng Thư Minh muốn lấy vò rượu châm rượu, cầm lên không ngờ chỉ còn một chút, chỉ còn đủ một ly cho một người, “Rượu không còn.”

Sở Dự cười nói, “Bất tri bất giác.....” Bỗng dưng, sắc mặt hãn khê biến, một vò này đều uống xong rồi? Như vậy..... Hãn lén nhìn Lăng Thư Minh, thấy Thư Minh quả nhiên có chút mơ mơ hồ hồ, thần sắc trên mặt cũng mang theo một tầng sương mù.

“Chúng ta đều đã uống rượu nói chuyện, lúc này hãn đã đói bụng, đến dùng bữa.” Sở Dự dùng đũa gấp đồ ăn vào trong bát Thư Minh, vẫn là không dám nhìn hãn.

Lăng Thư Minh tiếp nhận đồ ăn, ăn một ngụm vào miệng, chỉ cảm thấy mệt mỏi càng sâu, tay chân cũng dần dần vô lực.

“!” Một tiếng, bát cơm trong tay hẫng rơi xuống đất, vỡ nát.

Sở Dự chậm rãi đứng lên, hai tay đặt ra sau người, mặt không chút thay đổi.

Lăng Thư Minh cuối cùng nhắm mắt lại, thì thào nói ra một câu, rốt cuộc không có tiếng vang.

BẠCH VŨ MỘT THẠCH LĂNG

Arams
www.dtv-ebook.com

Chương 29

Lăng Thư Minh thì thào nói một câu gì đó, Sở Dự không có nghe rõ ràng.

Hắn chậm rãi đi đến chậu nước, cúi người lấy nước ở trên mặt nhu nhu, trên khuôn mặt hiện lên nếp uốn, đem cái mặt nạ giả trên mặt tháo xuống. Hai tay chà sát, ngụy tan trên tay cũng biến mất. Hình ảnh phản chiếu trong chậu nước, vẫn như cũ là Cảnh vương gia Tiêu Lâm phong hoa tuyệt đại, dung mạo diễm lệ vô song khiến Tiêu Lâm giật tím mặt, một quyền nện xuống, chậu nước xao động, hắn mặc vào ngoại bào đơn giản.

“Khẩu khẩu khẩu” Cửa sổ vang lên ba tiếng, “Vương gia, đã bố trí thỏa đáng.”

Tiêu Lâm ừ một tiếng xem như trả lời, xoay người hướng Lăng Thư Minh đi đến.

Vẫn là quang cảnh đó, Thư Minh cũng là như vậy vô lực bất động nằm ở trước bàn. Tiêu Lâm ngồi xổm trước người hắn, tay nhẹ nhàng vén vài sợi tóc rối loạn trên mặt hắn, lộ ra một khuôn mặt bóng loáng. Hắn nhìn thật kỹ, vuốt ve một phen, lại có nước mắt từ hai má mình chảy xuống. Hắn tình tình mê mê lau một phen, đặt ở đầu lưỡi, chua sót nan kham..

“Thư Minh, người nếu tỉnh, chỉ sợ càng hận ta. Chẳng những ta lừa người, còn lại.....”

Hắn đang nói bỗng dừng lại, nhắm chặt hai mắt, khắc chế một phen tình ý, đáy mắt lại không một chút do dự.

Bên ngoài, Hạ Tiến Thông đã sớm chuẩn bị tốt nhuyễn kiệu, Tiêu Lâm ôm Lăng Thư Minh đi ra, chui vào trong kiệu

Hạ Tiến Thông không dám chần chừ, phát tay, hai gã hộ vệ bên người Tiêu Lâm liền nhanh chóng nâng kiệu chạy nhanh mà đi.

Thời gian một chén trà nhỏ, liền đi tới bên trong một thạch động, trong động ẩm áp dị thường, lại có một cỗ khí thảo dược, giữa động có một mộc dũng, nhiệt khí tỏa ra

“Vương gia, thỉnh giúp Lăng tướng quân bỏ quần áo tiến vào dược thủy.”.

Hạ Tiến Thông nói xong, liền xoay người đưa lưng về phía hai người. Hãn cũng xác định được, cái gì nên xem cái gì không nên xem.

Tiêu Lâm chỉnh tư thế Lăng Thư Minh cho hãn ngồi dựa vào lòng mình, tay kia thì rất nhanh cởi bỏ y phục của hãn, y phục của người nọ liền bị hãn nhanh chóng thoát hết, hãn cũng nhìn không chớp mắt, tâm cũng chuyên chú hết mức, thật cẩn thận đem người đặt vào trong mộc dũng.

Hạ Tiến Thông reo lấy ra kim khâu, ở đỉnh đầu Lăng Thư Minh xuất thủ như chớp châm mười cây, đối Tiêu Lâm nói “Vương gia, sau khi nước lạnh, đến lúc đó Vương gia liền dựa theo phương pháp, thay Lăng tướng quân đả thông kinh mạch. Ta liền canh giữ ngoài cửa động, Vương gia vận công xong, cứ gọi một tiếng là ta có thể nghe được.”.

Tiêu Lâm gật gật đầu, chờ Hạ Tiến Thông đi ra ngoài, tay hãn nhẹ nhàng vuốt ve Lăng Thư Minh không tự chủ được căn lên đôi cánh hoa của hãn.

“Thư Minh, hãn là rất đau a? Lần này nhất định phải làm, nếu không sẽ đau. Từ nay về sau, người vẫn như cũ là thiếu niên tướng quân hăng hái.”.

Lăng Thư Minh trước đó cùng Đùng Hác giao đấu, rồi sau đó bỗng nhiên té xỉu, đều không phải là không có nguyên nhân. Hạ Tiến Thông bắt mạch, phát giác hãn kinh mạch hãn sau khi trải qua thời gian chăm sóc, bất quá chỉ tốt hơn một chút. Mà công lực hãn, thế nhưng lại bị đè nén. Làm cho hãn suy yếu không chịu nổi, một khi vận dụng công lực, thân mình liền chịu không nổi. Từ nay về sau nhẹ thì công lực mất hết, nặng thì thành một cái phế nhân.

Vô luận như thế nào, Tiêu Lâm đều không tiếp thụ được.

Thư Minh của hãn, sao có thể biến thành một cái phế nhân? Hãn sao có thể nhìn Thư Minh lý tưởng hào hung biến thành không thể thực hiện?

Thế là, sau khi Hạ Tiến Thông nói ra phương pháp, Tiêu Lâm cơ hồ không chút nghĩ ngợi đáp ứng.

Bất quá chỉ là một thân tu vi của hãn mất hết?

Cho dù không có võ công, Tiêu Lâm hãn cũng tự có thể bảo vệ mình. Huống hồ, hãn sao có thể cho người khác tới làm loại chuyện này? Cho dù chính là công lực, hãn cũng không cho phép công lực người khác truyền vào thân thể Lăng Thư Minh. Công lực cho Lăng Thư Minh chỉ có thể là hãn.

Đến nỗi những chuyện sau này, hãn cũng nghĩ xong, tuyệt đối sẽ không tái làm cho Thư Minh chịu thiệt.

Thư Minh tuy nói tuyệt tình yêu, không hề thương hãn, nhưng hãn biết trong lòng Thư Minh sẽ không thoải mái như mất đi miếng thịt, hãn luyện tiếc Thư Minh bị đau lòng, trong lòng hãn liền có một tia đau đớn.

Thư Minh nếu thanh tỉnh, mặc kệ là Sở Dự hay là Tiêu Lâm, hãn cũng sẽ không nhận hảo ý này, thế là chỉ có thể làm hãn hôn mê.

Mê đảo thư minh, Tiêu Lâm là lo lắng, nếu có biện pháp khác, hẳn cũng không dám lại dùng phương pháp này. Chính là, trời phụ lòng người, chỉ có kế này.

Tiêu Lâm một lần mê đảo Lăng Thư Minh

Sở Dự lại một lần mê đảo Lăng Thư Minh.

Hắn thật sự là phiền lòng không thôi, không biết tương lai phải lấy mặt mũi nào ở bên người canh giữ Lăng Thư Minh.

Trong mộc dũng đã không còn nhiệt khí tỏa ra, Tiêu Lâm giơ tay thử, quả nhiên lạnh. Lại nhìn Lăng Thư Minh, hoảng sợ. Chỉ thấy làn da Lăng Thư Minh hồng hồng như sắp chảy máu, trên trán mồ hôi cuồn cuộn chảy xuống. Tiêu Lâm sờ soạng một chút, nóng phỏng tay.

Hắn cắn răng, đem Thư Minh ra khỏi mộc dũng, dùng khăn bố đã sớm chuẩn bị lau khô người Lăng Thư Minh, giúp hắn xếp bằng ngồi xuống. Chính mình ngồi phía sau, cũng thoát quần áo, vận công, đôi tay hướng đến Lăng Thư Minh.

Hắn trước dẫn đường cho chân khí còn sót lại trong cơ thể Lăng Thư Minh di chuyển quanh thân, rồi mới giúp hắn đưa về đan điền, sau đó đem chân khí mình một phần một phần đưa vào.

Lăng Thư Minh cả người lại toát ra mồ hôi nóng, làn da tựa hồ lại càng đỏ thêm một ít, người giống như cũng không kiềm chế được, khó khăn rên rỉ.

Hắn muốn động, lại giống như có người trói tay trói chân không thể động đậy, toàn thân cao thấp chỉ có một cảm giác, khó chịu.

Tương phản với hắn là Tiêu Lâm ở phía sau

Hắn tuy rằng cũng từ dưới nước bước lên, nhưng là sắc mặt tái nhợt, dưới làn da ần ần có thể thấy được gân xanh, ngón tay trắng xanh, lạnh tới cực điểm.

Cuối cùng một tia chân lực cũng tắt, thân mình Tiêu Lâm ngã lên phía trước, dựa vào trên lưng Lăng Thư Minh, hắn dùng tay xoay đầu Lăng Thư Minh, ở trên đôi môi hắn in lại dấu hôn, độ ấm của Thư Minh cơ hồ như hòa tan đôi môi của hắn.

Hắn còn muốn làm, bất đắc dĩ thân hình như nặng ngàn cân, chỉ có thể nằm phía sau Lăng Thư Minh thở dốc.

BẠCH VŨ MỘT THẠCH LĂNG

Arams
www.dtv-ebook.com

Chương 30

Phản công.

Vốn là thời điểm cấp bách, Tiêu Lâm ngay cả khí lực nâng ngón tay cũng không có. Hai người da thịt thân cận, Lăng Thư Minh nóng bỏng trước ngực hấn quả thực biến thành bùa đòi mạng, nhìn thấy làn da đỏ như máu, người nọ càng ngày càng run rẩy lợi hại, biểu tình càng ngày càng khó nhọc, còn có cho dù hôn mê vẫn không chịu được huyết khí bốc lên mà thốt ra tiếng gầm nhẹ đứt quãng. Đang muốn lo lắng có phải hay không kêu Hạ Tiến Thông tiến vào, bỗng nhiên trước mắt một trận hư nhuyễn, bị người khác đè dưới thân, Lăng Thư Minh mở mắt nằm trên người hấn, ánh mắt đỏ đậm nhìn cũng không nhìn hấn.

Tiêu Lâm nuốt nước miếng, Thư Minh như vậy quá mức xa lạ. Giống như dã thú giận dữ, khiến cho hấn không tự giác hơi hơi tránh ra, không ngờ hai cổ tay sớm đã bị Lăng Thư Minh nắm lấy, giống hai gọng sắt.

Tiêu Lâm hoảng hốt, “Thư Minh?” Hấn khinh hô một tiếng, muốn mượn việc này xác định cái gì.....

Người nọ làm như nghe được, bất quá ánh mắt đang ở trên mặt hấn, chậm rãi chuyển qua hầu kết của hấn. Tiêu Lâm rụt lui cổ, Lăng Thư Minh một ngụm cắn xuống.

Hấn cắn thật, thẳng đến khi máu chảy ra, Lăng Thư Minh mới vươn đầu lưỡi liếm đi.

Tiêu Lâm cười khổ, nghĩ Lăng Thư Minh cắn xuống cũng không có gì, hay là nghĩ muốn làm cho hấn động tình.

Lăng Thư Minh xác thực không biết nên làm thế nào cho phải, mỗi gân mạch trong cơ thể hẳn đều bị lấp đầy, cực kì khó chịu, trong đầu hỗn độn không chịu nổi,, trước mắt mê sương mù mông lung khôn thấy rõ không biết đang ở nơi nào. Nhưng mà xúc cảm trơn bóng lạnh lẽo phía sau liền như hồ nước giữa sa mạc, làm cho hẳn không tự chủ được dựa vào. Hẳn không chỉ muốn vậy, hẳn càng muốn càng nhiều, thế là cả người đều dựa lên, cảm giác mát mát mang theo mùi hương hoa mai, rất là quen thuộc, hẳn cố gắng mở mắt, chỉ nhìn thấy mông lung như có một người. Mặc cho hẳn nhìn gần lại, hẳn rõ ràng cảm giác được, lại vẫn là thấy không rõ.

Chỉ cảm thấy, đó là một người rất đẹp.

Người nọ nói một câu, hẳn cũng nghe không rõ, lực chú ý đều bị hầu kết nho nhỏ kia cao thấp di chuyển làm cho hấp dẫn, nhin không được há mồm dùng răng nanh đuổi theo, mới vừa tiếp xúc lại như châm ngòi phiền muộn trong lòng hẳn, hẳn dùng lực cắn nát tầng da nhẵn nhụi kia, thẳng đến khi máu ngọt chảy vào trong miệng, mới thoáng trấn an tâm trạng đang xao động không thôi của hẳn.

Rồi sau đó như là nghĩ gì, hẳn đã biết chính mình muốn cái gì phải làm cái gì.

Hẳn muốn đem người này sách cốt nhập phúc (cái này ta không hiểu nhưng mờ cũng nhờ gg search ta tìm được bộ sách cốt nhập phúc), muốn xâm chiếm thân thể này.

Một đôi tay vội vàng di chuyển trên thân thể bạch ngọc, dùng lực khiến từng nơi di chuyển qua đều lưu lại hồng ngân.

Tiêu Lâm lúc này khí lực hồi phục một ít, gặp Thư Minh vẫn là không thể chịu đựng, đuổi cánh tay ôm lấy hẳn hương miệng hẳn hôn tới, không cần hẳn chủ động, sau đó liền có một nụ hôn mang ý tứ xâm lược mười phần đánh úp lại, làm cho hẳn ứng phó không nổi, lưỡi của hẳn mê loạn ở

trong miệng dây dưa, hôn long trời lở đất, tùy ý những sợi tơ bạc từ miệng rơi ra.

Hắn tách hai chân ra vòng qua thắt lưng Thư Minh, nhiệt vật hai người để cùng một chỗ, hai người hô hấp đều là suyễn. Tiêu Lâm hít sâu mấy hơi thở, phiêu liếc mắt một cái nhìn Thư Minh ngây thơ đang khát vọng, đỡ lấy dục vọng của hắn hướng phía sau huyết khẩu đưa đến.

Cứng rắn như thế.....

Tiêu Lâm ánh mắt ngưng lại, tâm hung ác, thân mình đưa lên phía trước.....

Dục vọng của Thư Minh liền tiến vào.

“A” Một giọt nước mắt chảy ra, Tiêu Lâm khổ sở.

Nguyên lai là đau như thế, hắn còn làm chút chuẩn bị, cũng không thể chịu được đau đớn xé rách như thế. Kia lúc ấy..... Thư Minh.....

“Ngô ~” Hắn thay Thư Minh ủy khuất, cũng thay chính mình ủy khuất.

Tình cảnh này ở trước mặt Thư Minh chỉ sợ tự rước lấy nhục.

“A” Lặng Thư Minh cũng kêu một tiếng, không phải đau, cũng không phải thoải mái, hắn chưa bao giờ hưởng qua loại tư vị này, động cũng không muốn động. Thoáng thanh tỉnh nghĩ tới hắn vừa bỏ qua cái gì, hắn nheo lại ánh mắt muốn nhìn rõ ràng người dưới thân.

Tiêu Lâm âm thầm kinh hãi, cũng không nghĩ nhiều, nhịn đau, chậm rãi đẩy mạnh.

Lặng Thư Minh hoàn toàn bị động tác của hắn lấy đi tâm thần, cảm giác toàn bộ đều tập trung ở dưới thân.

Làm tình, sẽ không cần người khác dạy.

Tiêu Lâm chính mình chỉ động vài cái, sau đó Lăng Thư Minh liền ôm chặt hẳn dứt khoát ra vào.

Đơn thuần trừu sấp, không kĩ xảo gì, Tiêu Lâm ở trong lòng oán thầm, cũng may Lăng Thư Minh tuy rằng nóng lòng phát tiết, lại vẫn như cũ ôn nhu. Rất đúng tính cách hẳn.

Nghĩ như thế, Tiêu Lâm trong lòng lại thấy thương tiếc, nâng người đón lấy hẳn, miệng cũng theo tiết tấu của hẳn mà rên rỉ.

Tiếng nói khan khan trầm thấp, giống như đang thúc giục, Lăng Thư Minh chỉ cảm thấy hạ thân như trướng lớn, hẳn nắm lấy vai người phía dưới, đem hẳn ôm vào trong ngực, hạ thân mạnh mẽ đẩy vào rút ra, vui thích kia như sóng biển đánh tới, hai người đều bị quấn vào biển sâu tình dục.

Không biết qua bao lâu, cũng không biết Lăng Thư Minh phát tiết mấy lần.

Tiêu Lâm trợn mắt, dời cánh tay Lăng Thư Minh đang ôm lấy hẳn, mặc quần áo hảo cho hẳn cùng Thư Minh, thế này mới lên tiếng gọi Hạ Tiến Thông.

“Thư Minh ít nhất sẽ mê man một ngày, người đưa hẳn trở về, dựa theo phương pháp trong sách mà xem xét kinh mạch của hẳn.”

Hạ Tiến Thông đáp, “Dạ, Vương gia người?”

“Ta có ảnh vệ bảo hộ, người đi trước đi.”

Hạ Tiến Thông lớn gan nhìn kĩ Cảnh vương gia, xác định không có gì, thế này mới khom người lui ra. Rồi sau đó tiến vào một gã ảnh vệ ôm lấy

Lăng Thư Minh, Tiêu Lâm ngăn hẳn lại, dùng áo choàng che lấy khuôn mặt Thư Minh, “Một ngày này người phải cẩn thận chăm sóc.”.

Chờ bọn hắn đều đi rồi, Tiêu Lâm thế này mới ra khỏi thạch động, ngồi vào nhuyễn kiệu đã được chuẩn bị tốt.

“Hồi doanh.”.

Cỗ kiệu vững vàng nâng lên, Tiêu Lâm trong lòng như hạ được một tảng đá. Bất quá ánh mắt lại nổi lên ưu sầu.

BẠCH VŨ MỘT THẠCH LĂNG

Arams
www.dtv-ebook.com

Chương 31

Còn chưa trở về, Tiêu Lâm liền chống đỡ không được, công lực đã tan hết, lại trải qua một hồi tình dục, chỗ phía sau còn bị thương, cộng thêm lúc này tâm thần buông lỏng, liền sốt cao, cuối cùng dựa vào duyên kiếp mê man.

Đến nơi, ám vệ thấy hãn nửa ngày không hề có động tĩnh, hô một tiếng Vương gia, vẫn là không có phản ứng. Mở rèm nhìn vào, thầm nghĩ không tốt! Gương mặt vương gia đều ửng hồng, mà thân phận Vương gia lúc này không thể bại lộ, đành phải lấy ra thuốc tùy thân, lấy thuốc theo bệnh cho hãn ăn vào, rồi mới gọi người lạng lẽ đi tìm Hạ Tiến Thông.

Tiêu Lâm mê mang, mất đi tri giác.

Giống như đang ở trong một đại dương mênh mêng, chẳng qua nước đáng lẽ lạnh như băng lại trở nên nóng bỏng, hãn không thể động, chịu đựng đau khổ, cả người đau đớn không chịu nổi.

Ẩn ẩn phía trước nổi lên một đám sương mù, càng ngày càng đậm, đưa chính mình bao phủ trong đó. Giơ tay lên phía trước, chạm được một mảnh da thịt lạnh lẽo. Trong lòng sửng sốt, há mồm liền kêu “Thư Minh”. Sương mù đột nhiên tan hết, quả nhiên là Lăng Thư Minh. Bất quá hãn còn không kịp vui mừng, đã bị Lăng Thư Minh đâm một kiếm vào ngực.

“Thư Minh người.....”.

Tiêu Lâm miệng nôn ra một búng máu, nói năng không rõ.

Lăng Thư Minh cười lạnh nói, “Ta cái gì? Người làm cái gì nghĩ ta không biết sao? Người nhục ta sâu vô cùng!”.

Tiêu Lâm la lớn “Ta không phải muốn làm nhục người, ta.....” Lời còn chưa dứt, Lăng Thư Minh đẩy kiếm, đâm thẳng vào ngực, xuyên qua!

Tiêu Lâm ngực bỗng dựng lạnh, “Thư Minh.....!” Một tiếng kêu thảm!

“Tốt lắm tốt lắm, tỉnh lại rồi!” Hạ Tiến Thông reo lấy ra kim châm, mồ hôi như mưa hạ, “Mau mang dượng đến!”.

Tiêu Lâm bị người nâng dậy, nhìn chén dượng lớn đang đưa tới miệng, hấn cố gắng mở to mắt, tầm mắt dần dần nhìn rõ, nhìn kỹ một phen, nhìn Hạ Tiến Thông hỏi, “Người sao lại ở chỗ này? Thư Minh như thế nào?”.

Hắn hơi thở suy yếu, một câu nói thanh âm cực kỳ bé nhỏ.

Người bên ngoài cũng chưa nghe rõ, Hạ Tiến Thông lại có thể đoán được, nhẹ trả lời, “Vương gia yên tâm, Lăng tướng quân đã bình yên vô sự, giờ phút này đang ngủ yên. Vương gia nếu đã tỉnh lại, liền không sao, thuốc này cách một canh giờ liền uống một lần, thuốc ta đặt ở đây, ta biết Vương gia lo lắng, ta liền trở về chiếu cố Lăng tướng quân.”.

Người này tâm tư thật là sâu, Tiêu Lâm nhìn hắn thật sâu, gật đầu nhận lời, “Ở bên ngoài không được nhiều lời.”.

Hạ Tiến Thông trong lòng cả kinh, tái ngẩng đầu, đã thấy Tiêu Lâm đã muốn nhắm mắt dưỡng thần.

Những lời này xem như cảnh cáo.

Vương gia tinh xảo, chính mình một chút tâm tư cũng không được có. Thôi, như thế liền nhìn tạo hóa của hai người.

Lăng Thư Minh thể xác và tinh thần thư thái, gân mạch chân khí mạnh mẽ hung hậu, hần đang ngủ chân khí tự hành lưu chuyển, đợi cho đến trưa, hồi phục tất cả, tự mình tỉnh dậy. Hần mở to mắt, chớp mũi ần ần người được hương vị thuốc đông y quen thuộc, đệm giường dưới thân xúc cảm cũng quen thuộc, xem ra đang ở trong phòng của mình.

Hồi tưởng một lần, hần trong lòng có nghi vấn.

Ho khan một tiếng, từ trên giường ngồi dậy.

Hạ Tiến Thông canh giữ một bên thấy thế, quỳ xuống nói, “Chúc mừng tướng quân.”

Lăng Thư Minh dấu diếm nghi vấn, khoe miệng nhất loan, cười hỏi, “Chúc mừng cái gì?”

Hạ Tiến Thông trả lời, “Tướng quân bệnh căn loại trừ, công lực lại tăng nhiều.”

Lăng Thư Minh ha ha cười, đứng lên, vỗ vỗ vai Hạ Tiến Thông nói, “Thật là mừng rỡ, Hạ đại phu công lớn. Người hảo hảo ngẫm lại, bệnh của ta như thế nào loại trừ, công lực lại là như thế nào tăng nhiều.”

Hần gọi gã sai vặt nói muốn tắm rửa thay quần áo, lưu lại Hạ Tiến Thông một người quỳ gối tại chỗ, cũng không cho hần đứng lên.

Hạ Tiến Thông cười khổ không thôi, như thế rất tốt, Vương gia không cho nói, tướng quân muốn hần nói, nói hay là không? Sàn nhà bằng đá cứ nhắc, buổi trưa mặt trời lên đỉnh liền hiện lên bóng người, Hạ Tiến Thông mồ hôi lạnh chảy càng ngày càng nhiều.

Lăng Thư Minh cởi bỏ quần áo, tiến vào đục dũng. Che khăn lên mặt, ngâng đầu hồi tưởng.

Sở Dự mê đảo hần.

Hần Lăng Thư Minh sống đến lớn như thế, không mình bạch bị mê đảo hai lần. Rồi chuyện tình sau đó, hần đều không phải là hoàn toàn không có ấn tượng. Nếu mê đảo hần là vì thay hần chữa thương, có cái gì không thể nói, chẳng phải là giấu đầu hở đuôi?

Còn nữa trong thân thể tràn đầy cổ nội lực này, tuyệt đối không phải nội lực của hần. Như vậy Sở Dự đến tột cùng là ai?

Đều nói mộng xuân khó tìm, đoạn phong cảnh tươi đẹp kia thực chính là mộng xuân sao?

Vì sao người dưới thân trần trọc hầu hạ lại có khuôn mặt cùng Cảnh vương gia giống như đúc? Đến tột cùng là trong lòng vẫn như cũ có hình bóng Tiêu Lâm không thể quên được hay là.....

Hay là Sở Dự chính là Tiêu Lâm? Lăng Thư Minh ngực đau đớn, phiền toái bất an, dùng khăn hung hăng lau thân mình, dường như đang giặt.

Kia chẳng phải là chính mình lại mặc danh kỳ diệu cùng Tiêu Lâm có quan hệ?

Lăng Thư Minh chán nản, nhẹ buông tay, khăn rơi vào trong nước, hần đối Tiêu Lâm rốt cuộc là hận hay không, bởi vì hần rõ ràng nhớ rõ người nợ là đau đớn như thế nào phía dưới hần, chính mình lại là như thế nào càn rỡ không để ý.

Hần cuối cùng mềm lòng, cũng không nhớ rõ lúc trước chính mình chặt vật không chịu nổi như thế nào.

Thẳng đến khi nước trở nên lạnh, Lăng Thư Minh mới đứng dậy. Trở về phòng, gặp Hạ Tiến Thông còn quỳ, cũng vì vừa rồi đã thanh tỉnh vài phần, biết hỏi lại cũng là khó xử hần.

Thở dài một hơi nói, “Đứng lên đi.”

Hỏi ai cũng không bằng trực tiếp hỏi người khởi xuống, “Đi gọi Sở tướng quân lại đây.”

Hạ Tiến Thông vừa mới đứng lên chân mềm nhũn, ngoài cửa một gã tiểu binh đang ảo não.

Lăng Thư Minh hỏi, “Chuyện gì?”

Tiểu binh trả lời, “Đột Quyết Đùng Hác đang ở Ngạc Ngươi hồ, muốn Sở tướng quân ứng chiến, Sở tướng quân vừa mang theo binh mã đi ra ngoài nghênh chiến.”

Hạ Tiến Thông trước mắt tối đen, hận không thể chính mình hôn mê cho xong.

Lăng Thư Minh thấy hấn như vậy, dĩ nhiên sáng tỏ, trừng mắt liếc nhìn hấn một cái, hỏi, “Sở tướng quân dẫn theo bao nhiêu nhân mã?”

Tiểu binh nói, “Hồi tướng quân, Sở tướng quân dẫn theo 400 người dưới trướng hấn.”

“Đùng Hác kia có bao nhiêu nhân mã?”

“Đùng Hác cũng dẫn theo 400 người.”

Lăng Thư Minh cười lạnh nói, “Ngươi đến chỗ của Sở Dự, chờ hấn trở lại, gọi hấn đến gặp ta”.

Hạ Tiến Thông cúi thấp đầu cũng không dám ngẩng lên, chỉ ở trong lòng âm thầm cầu nguyện, Cảnh vương a Cảnh vương, ngươi trăm ngàn không thể có việc gì.

BẠCH VŨ MỘT THẠCH LĂNG

Arams
www.dtv-ebook.com

Chương 32

Hai quân đối trận, Đùng Hác rút nhuyễn tiên bên hông, chỉ Sở Dự nói, “Sở Dự, ta muốn cùng ngươi tái chiến một hồi.”.

Sở Dự ngồi trên lưng ngựa, nghe vậy mỉm cười, nói, “Hào, bất quá ta thân nhiễm bệnh nhẹ, không đấu nội lực với ngươi, như thế nào?”.

Đùng Hác ngay cả lông mi cũng không động, sờ sờ râu cá trê, hỏi, “Ngươi xảy ra chuyện gì?”.

Sở Dự nói, “Không đấu nội lực, ngươi liền không thắng được ta sao?”.

Đùng Hác cũng không buồn bực. Hắn mỗi khi bị Sở Dự khi dễ, đơn giản là có đem hắn để ở trong lòng. Nay chuyện cũ cũng đã tiêu tan, tự nhiên cũng sẽ không bị khiêu khích này làm cho phiền não.

“Ta phải đi, đến đánh với ngươi trận này.”.

“Ta biết.” Sở Dự mỉm môi, thoát áo choàng, từ một tên binh lính lấy ra trường kiếm vẽ một vòng tròn, “Ngươi phải đi về an ổn làm Tả hiền vương của ngươi.”.

Vừa dứt lời, Sở Dự liền huy kiếm bay qua, Đùng Hác nhìn hắn, cả giận nói, “Ngươi tại sao cũng không nói một tiếng?”.

Sở Dự chỉ cười, đưa tay hướng cổ hắn, Đùng Hác dùng nhuyễn tiên ngăn cản, chỉ cảm thấy Sở Dự này, nửa điểm khí lực cũng không, hắn bỏ roi ra nắm tay Sở Dự kéo tới, thấp giọng quát hỏi, “Ngươi rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”.

Quan tâm trong mắt hần đều không phải giả bộ, Sở Dự cười nói, “Ta nội lực không có. Sau này sẽ đánh không lại ngươi.”.

Đùng Hác quá sợ hãi, một đôi con ngươi đều là kinh ngạc, “Ngươi là Cảnh vương, ai dám thương ngươi?”.

Sở Dự cười khố, “Không có người thương ta.”.

Tâm tư Đùng Hác hoảng hốt, thấy thần thái hần, đã hiểu được hơn phân nửa, vui sướng khi người gặp họa nói một câu, “Xứng đáng.”.

Lập tức thu tiên, đẩy tay Sở Dự ra, nhẹ nhàng nhún mình, đưa hần đuổi về vệ quân bên kia, “Thôi, ta không khi dễ miêu bệnh. Hữu duyên tái chiến đi.”.

Sở Dự dờ khóc dờ cười, “Không đánh? Ngươi kêu chiến kêu nửa ngày, ta cũng khởi binh điếm tướng chạy đến, liền như thế đi trở về, đại tướng quân còn không lột da của ta a?”.

Đùng Hác nhận câu chuyển động, “Đại tướng quân? Lãng đại tướng quân?” Hần từ trên xuống dưới liếc mắt nhìn Sở Dự, lộ ra nụ cười yếu ớt ái muội, gằn từng chữ, “Nếu Lãng tướng quân lột da của ngươi, kia thật đúng là tiêu mỗi hận trong lòng của ta.”.

Hần xoay người lên ngựa, tay trái vung lên, “Rút quân!”.

Binh lính Đột Quyết đi theo phía sau hần lưu loát rút, Sở Dự nhìn hần đi xa, trong lòng hơi hơi có chút phiền muộn. Hần biết, Đùng Hác đi lần này, chỉ sợ là không hẹn lại gặp.

Ôi chao, sau khi hần bị cảm mạo, lại đa tình đa tâm.

“Hồi doanh đi.”.

Binh lính liên can cũng là không nghĩ gì, nghe nói không run trực tiếp đi trở về, cũng là cao hứng.

“Sở tướng quân, đại tướng quân gọi người đến chỗ của hãn.”.

Sở Dự nghe vậy quả thực hồn phi phách tán, lúc trước hãn còn có thể may mắn giấu diếm được, một câu truyền đến này, dựa vào hiểu biết của hãn về Lăng Thư Minh, bỗng nhiên ý thức được quyết định không thể gạt.

Phải làm gì mới hảo?

Cảnh vương đáng thương, giống như đang khó xử, trong đầu có trăm ngàn cách nói, nếu cứ nhất nhất phủ nhận. Thư Minh nhất định sẽ không tha thứ hãn!

“Sở tướng quân?” tiểu binh kia nhìn Sở Dự sau một lúc lâu không nói gì, thật cẩn thận nói thúc giục, “Đại tướng quân còn đang chờ người!”.

Sở Dự hít sâu một hơi, bất đắc dĩ thở dài, “Vậy đi thôi!”.

Lúc này đã gần đến hoàng hôn, ngoài trướng đã đốt lửa trại, trong trướng cũng đốt hỏa lò. Lăng Thư Minh khoanh tay đưa lưng về cửa, đang nghiên cứu tấm bảng đồ bằng da dê trên tường.

Sở Dự ngăn tiểu binh đang muốn thông báo, ở ngoài trướng lẳng lẳng nhìn Lăng Thư Minh trong chốc lát.

Thư Minh cả người quân trang, tuấn dật bất phàm. Dáng người cao ngất cùng khuôn mặt kia nhìn như là lấy bút vẽ ra cùng với lấy đao gọt thành. Hãn nhớ rõ khi Thư Minh múa kiếm, thiếu niên chấp kiếm, mày kiếm mắt sáng, cười yếu ớt trong suốt.

Cũng không thể tiếp tục suy nghĩ, sở dự ho khan một tiếng, tiến đến quỳ gối, “Mạt tướng Sở Dự tham kiến đại tướng quân.”.

Lăng Thư Minh không có quay đầu, hỏi, “Tiến vào quỳ lạy là Sở Dự Sở tướng quân?”.

Sở Dự không hiểu ý nghĩa câu này, nột nột đáp, “Đúng là mặt tướng!”.

Lăng Thư Minh vẫn như cũ không có quay đầu, cười lạnh một tiếng, quát, “Sở Dự không theo quân kỉ, đem ra ngoài lấy quân pháp quất ba mươi roi.”.

Ra lệnh một tiếng, bên ngoài liền có người tiến vào đem Sở Dự đi ra ngoài.

Lăng Thư Minh ra sau, Sở Dự nhìn khí sắc trên mặt hắn rất tốt, nội tâm hơi cảm thấy an tâm, sau khi bị buộc dây thừng, hắn phục hồi tinh thần lại, khó hiểu nhìn Lăng Thư Minh.

Lăng Thư Minh không nhìn qua.

Lúc này vài tướng quân nghe thấy tin đi tới, vây quanh ở một bên thay Sở Dự cầu tình.

“Đại tướng quân, Sở tướng quân phạm chuyện gì mà phải chịu quân pháp?”.

“Đúng vậy, đại tướng quân, có thể có hiểu lầm?”.

.....

Lăng Thư Minh hờ hững, đối binh lính thi hành quân pháp quát, “Còn chưa động thủ?”.

Hạ Tiến Thông thở một tiếng quỳ xuống, dập đầu nói, “Lăng đại tướng quân, vạn vạn không thể.”.

Không nói đến Sở Dự là Cảnh vương, nói đến việc hãn vì Lăng Thư Minh mất toàn bộ nội lực, còn có thương trong người, càng không được trừng phạt.

“Thỉnh tướng quân suy xét.”.

Lăng Thư Minh hừ lạnh một tiếng, “Mới vừa rồi ta cho người nói rõ, người không nói, hiện tại muốn nói cũng đã muộn. Người muốn nói cũng có thể, người trước mặt mọi người nói, sở dự này vì sao ta không thể trừng phạt!”.

Hạ Tiến Thông mồ hôi lạnh chảy ra, những chuyện này một chuyện cũng không thể nói a, hãn chỉ phải cứng rắn cúi đầu hỏi, “Xin hỏi đại tướng quân bởi vì chuyện gì mà phải trách phạt!”.

“Nga?” Lăng Thư Minh cũng không trả lời hãn, đảo mắt nhìn về phía Sở Dự hỏi, “Sở tướng quân, người nói người là không chấp hành quân kỉ, ta Lăng Xa có nên đánh người hay không!”.

Hai người ánh mắt đối nhau, Lăng Thư Minh càng thêm xác định.

Ánh mắt này, ánh mắt này hãn sao lại có thể nhận sai? Dù là cao thủ địch dung, nhưng ánh mắt này rõ ràng chính là người nọ. Hãn lúc trước còn cảm thấy kỳ quái, nay nghĩ lại, thì ra là thế.

Sở Dự cũng biết chính mình không thể gạt được, Lăng Thư Minh khẳng định là muốn đánh mình lần này mới hết giận.

Hãn cúi đầu nói, “Đại tướng quân, Sở Dự không tuân quân kỷ, quả thật nên đánh.”.

Vài vị tướng quân nghe hãn nói như thế, thấy cũng không oan uổng, huống hồ ba mươi roi xử phạt cũng không nặng, cũng liền im miệng không nói.

Lăng Thư Minh hỏi, “Hạ đại phu, người còn có việc gì sao?”.

Hạ Tiến Thông thấy Sở Dự nhìn hắn, cũng chỉ câm miệng, lẩm bẩm nói, “Hạ quan vô phép.” Hắn cũng không đứng lên, liền quỳ như cũ, Lăng Thư Minh chỉ làm như không phát hiện, dương tay nói, “Hành hình!”.

BẠCH VŨ MỘT THẠCH LĂNG

Arams
www.dtv-ebook.com

Chương 33

Sở Dự..... Không, hãn nên gọi là Tiêu Lâm, ba mươi roi này nói oan uổng cũng không oan uổng, đánh xong, mới hảo hảo cùng người phân trần rõ ràng.

Lăng Thư Minh xoay người, không nhìn binh lính đang cầm roi da tới hành hình.

Không khí như ngưng trệ, roi da ở không trung vẽ ra một đường cong hoàn mỹ, “Ba” một tiếng chạm lên người Sở Dự.

Lăng Thư Minh lông mi vừa nhú, nghe binh lính kia chờ dẫn nghiêm túc nói, “Một roi!”.

Hãn trong lòng chấn động, hai tay nắm chặt, trong lòng bàn tay thấm ra một ít mồ hôi.

Chỉ ba mươi roi, Tiêu Lâm không đến nỗi ngăn cản không được.

Hãn mặc dù có thể xác định là Tiêu Lâm truyền công lực cho hãn, nhưng thật là không biết tiêu lâm là đem toàn bộ công lực truyền cho hãn. Phạt roi này chỉ vì trong lòng có một ngụm ác khí, chỉ vì Tiêu Lâm cả gan làm loạn, hai lần dùng mê dược hôn mê hãn muốn làm gì thì làm.

Nghĩ đến lần thứ hai hãn hôn mê, lại có da thịt chi thân, Lăng Thư Minh nhận định hãn là mượn cơ hội này xằng bậy, ủy khuất hãn.

Hãn không biết Tiêu Lâm thật oan uổng, một trận hoan ái kia, đều không phải là Tiêu Lâm muốn chiếm tiện nghi.

“Hai roi!”.

Binh lính hành hình chuyên làm việc này, từng roi rõ rang truu qua. Không phải liên tiếp bình thường, mà là từng roi từng roi cách nhau một lút, chờ đau đớn roi trước chấm dứt mới tới roi thứ hai.

Tiêu Lâm làm sao chịu được, roi thứ nhất chạm vào người hấn liền hồi hận, hồi hận vừa rồi cậy mạnh, còn không bằng trực tiếp nói chính mình là Cảnh vương. Hấn hiểu được Thư Minh vì sao muốn đánh hấn, nói vậy nếu đánh một lần thì..., hấn vẫn là cậy mạnh, khiến cho Thư Minh hả giận.

Từng roi chạm vào người, đau đến nhe răng nhếch miệng. binh lính kia đánh xong mười lăm roi, liền chuyển tới phía sau hấn.

“Ba” tiếng roi chạm da thịt vang lên, trên lưng đã trúng một roi.

“Mười sáu roi!”.

Tiêu Lâm hận nghiêng răng, tâm nhớ kỹ từng roi, chờ bốn vương khôi phục thân phận, binh sĩ nhỏ như người lại làm bốn vương như vậy, ta liền trả lại cho người.

Binh lính hành hình tự nhiên không nghe được hấn oán hận, tận trung cương vị công tác hoàn thành nhiệm vụ.

“Mười bảy roi..... Mười tám roi..... Mười chín roi..... Hai mươi chín roi..... Ba mươi roi!”.

“Hô!” Tiêu Lâm cuối cùng buông lỏng răng nanh đang cắn môi dưới, cả người hư nhược, chân hấn cơ hồ không trụ được.

Lòng bàn tay Lãng Thư Minh bị nắm đến bạc máu, giống như người chịu hình chính là hấn, trong lòng hận không nói nên lời. Hấn Tiêu Lâm,

hận chính mình, hận chính mình đã quyết tâm đánh hẳn, nhưng roi này lại giống như đánh lên người mình.

Tiêu Tâm đối hẳn thương tổn, giống như mọi người ở đây không tồn tại, chỉ có Tiêu Lâm ẩn nhẫn chịu đựng.

Là thật là giả, Lăng Thư Minh hẳn phải phân cho rõ.

Huống chi, quyết định đoạn tình đoạn yêu chính là Lăng Thư Minh hướng Cảnh vương giáo hoạt nói, hẳn đã là người của mình. Nghĩ đến đây, Lăng Thư Minh hai má nóng lên, tức giận lại không thể nuốt xuống.

Hắn chậm rãi xoay người, nhìn lên Tiêu Lâm bị thương, ánh mắt híp lại, tầm mắt một tắc một tắc nhìn kỹ đi qua, cuối cùng dừng ở trên mặt Tiêu Lâm.

Vẫn là khuôn mặt của Sở Dự, hẳn khẳng định Tiêu Lâm không phải la mạo danh thế thân, thiệt tình truyền thụ võ nghệ cùng cách tấn không không thể là giả bộ.

Hắn lộ ra một cái tươi cười không rõ ý tứ, Tiêu Lâm quên đau đớn nhìn đến ngây người, hẳn chưa từng nhìn thấy Lăng Thư Minh giáo hoạt tươi cười như vậy

Đợi cho Lăng Thư Minh đi đến trước mặt hẳn, hẳn ngây ngốc cũng tươi cười đáp lại, thư minh miệng hé ra, cả kính nói “Di? Trên mặt bị thương sao lại không thấy máu?”.

Kỳ thật trên mặt căn bản không bị thương.

Võ tướng vây quanh vừa nghe, liền thấy kỳ quái, ở bọn họ xúm lại phía trước, Lăng Thư Minh lấy tốc độ xét đánh không kịp bưng tai, miết nhẹ khuôn mặt Tiêu Lâm, liền đem nhân bì diện cụ kéo xuống dưới.

Nguyên lai Tiêu Lâm bị đánh ra một đầu mồ hôi lạnh, mồ hôi sớm đem mặt nạ hiện lên một chút, bị mắt sắc Lăng Thư Minh nhìn đến, nhất thời tâm niệm vừa chuyển quyết định xé rách ngực trang của hắn.

Mặt nạ che ngọc diện, mi dài tinh xảo, nếu không phải đôi môi tái nhợt, quả thực chính là diễm lệ vô song.

“A!”.

Vài tướng quân nhất tề sợ hãi than, Hạ Tiến Thông cũng kinh ngạc trợn mắt há hốc mồm, ngay sau đó vừa hận chính mình lúc này không nói ra!

“Di?” Lăng Thư Minh cũng ra vẻ sợ hãi than, “Đây là.....?”.

“Sở tướng quân đâu? Sao lại biến thành nữ nhân?” Có người phát ra nghi vấn. Khó trách những tướng quân này, hàng năm đóng ở biên quan, chưa từng vào kinh báo cáo công tác, sao có thể nhận biết Cảnh vương? Đem Cảnh vương cho rằng nữ nhân cũng có thể hiểu, nhất là không biết, nhị là Cảnh Vương gia xác thực hé ra khuôn mặt diễm lệ vô song, lúc này lại bị thương, thái độ yếu đuối, khiến người hiểu lầm.

Tiêu Lâm cuối cùng phục hồi tinh thần lại, ánh mắt đảo qua, nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Lớn mật, người nói ai là nữ nhân?”.

Mọi người đều là một bộ biểu tình biết rõ còn hỏi.

Đáng thương Cảnh vương bị trói ở trên cột, nửa người trên vết đau đốn, Lăng Thư Minh cũng không tái trêu đùa hắn, miệng vết thương bên ngoài của hắn còn rách ra chảy máu.

“Ai nha, mặt tướng biết tội, không biết Cảnh Vương gia đích thân đến đốc quân, thỉnh Cảnh Vương gia thứ tội!”.

Hắn làm bộ dằng bường tỉnh, “Người tới, mau đem Cảnh vương gia xuống!”.

Không có người động, mọi người đều có chút hoảng sợ thất thần, nữ nhân này là Cảnh Vương gia? Như vậy nói đó là một nam nhân? Mọi người đều nhìn Lăng Thư Minh, Lăng Thư Minh ho khan một tiếng, “Là Cảnh Vương gia không thể nghi ngờ. Thật sự là hiểu lầm lớn a!”.

Thế này mới có hai tiểu binh tới, vội vàng cởi dây trói cho Cảnh vương.

Cảnh vương nhìn Lăng Thư Minh dở khóc dở cười, Lăng Thư Minh tiến lên bên cạnh hắn, thì thầm nói “Ta là thật không hiểu Cảnh Vương gia đại giá tới đây.” Tiêu Lâm hừ một tiếng, trong lòng có chút mừng thầm, này..... Này Thư Minh cùng hắn trêu ghẹo? Vừa định nói lại, không ngờ cơ thể chao đảo, hắn không thể đứng vững, hai đầu gối mềm nhũn, quỳ thẳng xuống.

Lăng Thư Minh nâng cánh tay hắn, cho hắn tựa vào người mình, trong miệng vội la lên, “Hạ Tiến Thông, mau tới!”.

Cảnh Vương gia cùng Hạng đại tướng quân còn có Hạ y quan đều vào trước, mọi người thế này mới kịp tiêu hóa “Sở Dự Sở tướng quân bị đánh vừa rồi là Cảnh vương gia diễm lệ vô song, là cái nam nhân” một chuyện này là thật, bởi vì mọi người đều thấy rõ ràng, Cảnh vương gia đứng lên so với Lăng đại tướng quân cao hơn nửa đầu, sao có thể có nữ tử cao như thế? Kinh thành thực sự có một vị “Diễm danh lan xa” Cảnh Vương gia, cuối cùng xác nhận.

BẠCH VŨ MỘT THẠCH LĂNG

Arams
www.dtv-ebook.com

Chương 34

“..... Vương gia hiện tại không có nội lực, sau này cũng không thể luyện công tập võ.....”.

Hạ Tiến Thông thành thành thật thật quý trên mặt đất, nhất nhất đem tiền căn hậu quả nói ra, “Đại tướng quân người mạch tượng kì lạ, chỉ có mong đợi [Thước Hoa kinh] bên trong có ghi lại cách trị liệu. May mà kinh thư tới tay, xác thực phương pháp, Vương gia đối đại tướng quân tình thâm ý trọng, xin thứ tội cho lời nói của hạ quan, Vương gia nếu lúc trước có sai lầm, nay cũng là thiệt tình hối cải, đại tướng quân sao không lui bước mà nhìn về phía trước a?”.

Hắn không phải không có tư cách nói những lời này, dù sao Lăng Thư Minh vẫn do hắn trị liệu, hai người lúc đó dây dưa không rõ hắn cũng là hiểu nhất thanh nhị sở. Tuy nói bọn họ hai người tiên duyên chưa sáng tỏ, nhưng hắn biết Cảnh Vương gia đem người này nâng niu trên tay có một vị trí trọng tâm. Huống chi, bọn họ trong lúc đó còn từng có một đứa..... Con.

Lăng Thư Minh ngồi ở mép giường, nhìn tiêu lâm đang ngủ say trên giường, có chút giật mình, còn có chút rầu rĩ.

Nay xem như đổi lại, nằm ở trên giường biến thành người nọ. Khuôn mặt diễm lệ, đẹp đến không giống người thường, còn nhớ rõ đêm đó gặp gỡ, Cảnh vương gia say rượu vuốt ve hắn, da thịt ấm áp, tựa như ảo mộng, Lăng Thư Minh nhớ rõ, một khắc kia là động tâm. Sau đó, hắn liền chui đầu vào, không nói đến việc bị lừa gạt hay là được thiệt tình đối đãi, hắn là vui vẻ chịu đựng.

Rồi sau đó..... Hắn thu hồi ánh mắt.

Trên bàn ánh đèn nhảy múa.

Nếu đem những chuyện kia so sánh, tựa hồ bé nhỏ không đáng kể. Mà hiện tại, hẳn vì chính mình mà chột vật không chịu nổi, còn muốn nhớ lại những chuyện đó nữa, tâm tư sớm không còn như trước, càng nhiều là không cam lòng

Nếu có thiệt tình chân ý, vì sao lại không sớm nói ra?

Hắn vẫn là có chút không được tự nhiên, không muốn dễ dàng nói ra lời tha thứ.

Lăng Thư Minh buồn bực hung hăng trừng mắt người đang nằm trên giường, một cái tát thật mạnh tát lên mặt hắn, nửa bên mặt Tiêu Lâm nhất thời đỏ, miệng sợ hãi kêu “Thư Minh!”.

Lăng Thư Minh thấy hắn tỉnh, đứng lên xoay người, cũng không ngờ người nọ chính là hừ một tiếng, lại ngủ tiếp.

“Hắn sẽ ngủ bao lâu?” Lăng Thư Minh bất đắc dĩ hỏi.

“Hạ quan cấp vương gia thuốc an thần, ngày mai lại tỉnh lại. Vương gia hao tổn công lực, lại chưa từng hảo hảo nghỉ ngơi.....”.

Lăng Thư Minh gật gật đầu, “Ân, ta đã biết. Cái kia.....” Hắn nhớ tới một chuyện cũng muốn hỏi hỏi Hạ Tiến Thông, chần chừ sau một lúc lâu, “Cái kia.....”.

“Đại tướng quân nếu có chút nghi vấn, [Thước Hoa kinh], đại tướng quân muốn biết cái gì, trong đây đều có viết.” Hạ Tiến Thông nói xong, xuất ra [Thước Hoa kinh] hai tay dâng lên, “[Thước Hoa kinh] là vương gia cầu hoàng thượng ban cho.”.

Lăng Thư Minh mở kinh thư ra, Hạ Tiến Thông chỉ điểm liền tìm được trang kia.

Hắn từng chữ từng chữ xem cẩn thận, mày dần dần nhăn lại, gương mặt tái nhợt, rõ ràng hốc mắt rõ ràng hiện lên một tầng thủy quang.

“.....chân khí khi truyền qua, gân mạch sẽ bị tổn hại, công lực tan hết, không thể tập võ.....”.

“Hạ đại phu, công lực ta như vậy, đến tột cùng vì sao, người cũng biết?”
Hắn khép hờ mắt, ách thanh hỏi.

Hạ Tiến Thông đáp,“Hạ quan nghĩ, cùng anh ngọc có liên quan,[Thước Hoa kinh] cũng có ghi lại, bất quá không nói tỉ mỉ.”.

“Kia.....” Lăng Thư Minh lại nhìn Tiêu Lâm,“Nếu Tiêu Lâm không làm như vậy công lực hắn sẽ tấn tắng?” Nếu hắn công lực tấn tắng, người nọ chắc chắn thực không cam lòng, hưởng hồ, hiện tại hắn lại có trách nhiệm chiếu cố mình, hắn làm vương gia kỳ thật rất vất vả, cao thấp trong triều có bao nhiêu người hận hắn thấu xương.

Hạ Tiến Thông đáp,“Đại tướng quân yên tâm, phương pháp của [Thước Hoa kinh], hoàn toàn có thể an tâm.”.

Lăng Thư Minh thở dài nói,“Đêm đã khuya, người đi nghỉ đi.”.

Người trên giường bắt đầu nỉ non, nói không ngừng. Lăng Thư Minh kề sát vào nghe, cũng nghe không rõ ràng lắm. Sắc mặt hắn tái nhợt, môi cũng khô nứt, may mà không có phát sốt, có thể thấy được Vương gia vẫn là sống an nhàn sung sướng, thân mình khỏe mạnh. Lăng Thư Minh cầm vải bông tắm nước, thay hắn thấm ướt môi, chướng mắt nhìn thấy băng gạc trên người hắn thấm ra vết máu, trong lòng hơi hơi hối hận, hận hối chính mình không nên nhất thời xúc động đánh hắn một chút.

Đường đường Vương gia, không tranh không biện, cúi mình cam chịu, đoạn tình này, thật nặng.

Khi đó hấn thân vào nhà lao, Cảnh vương vài lần hạ mặt, hoặc sáng hoặc tối nghĩ cách cứu hấn, hiện tại nghĩ đến, nhưng thật ra chính mình chấp nhất. Đã đến như thế, Cảnh vương vẫn là không quản xa ngàn dặm, đi vào Bắc mạc, nếu không phải hấn, có lẽ chính mình sẽ chết nơi hoang vu này. Ngày ngày dốc lòng chiếu cố, dứt khoát không oán, Cảnh vương tính toán cẩn thận, hấn bây giờ nghĩ lại. Nguyên tưởng rằng chính mình không bao giờ để ý, lại đã sớm khắc thật sâu vào trong lòng

Cảnh vương cũng không hồi kinh thành làm tiêu dao Vương gia, ngược lại theo chính mình đóng ở Ngạc Ngươi hồ. Nếu không phải chính mình phát bệnh, hấn tuyệt đối tin tưởng Cảnh vương sẽ chặt chẽ bảo vệ bí mật không ở trước mặt hấn bại lộ thân phận.

Rồi hấn mới biết..... Cảnh vương là đem hết toàn lực cứu chính mình.

Nếu không phải tâm tồn có một phần ái náy, Cảnh vương sao lại có thể cam chịu một trận đòn roi? Một phần cũng do mình giận mà làm bừa bãi?

Lăng Thư Minh càng nghĩ càng không ra tư vị.

Hấn tâm vốn là cực nhuyển, huống chi hấn không phải đối Tiêu Lâm vô tình, hồi hận như thủy triều đánh úp lại, hấn sớm không còn nhớ rõ những khuất nhục mình từng chịu đựng, chỉ một lòng một dạ thương tiếc Tiêu Lâm.

Hấn đột nhiên nghĩ đến khi chữa thương, Tiêu Lâm thư phục dưới thân mình hầu hạ, hấn là biết cái loại đau đớn này, bỗng nhiên cảm thấy lo lắng.

Không biết tiêu lâm nơi đó có bị thương hay không.....

Càng nghĩ càng có khả năng, Tăng Thư Minh xốc chấn, dùng tay cởi bỏ quần lót của Tiêu Lâm.

Hắn vẫn là có điểm do dự, liếc mắt nhìn Tiêu Lâm một cái, thấy hắn hai mắt nhắm nghiền, vẫn như cũ ngủ sâu, tay nhẹ nhàng tách hai đùi mìn màng của Tiêu Lâm ra.

Cảnh tượng trước mắt, chỉ có thể dùng hai từ đáng thương để hình dung.

Tiêu Lâm hiển nhiên chưa có hảo hảo xử lý, chỗ kia thương lợi hại, Lăng Thư Minh chỉ nhìn cũng cảm thấy đau. Hắn tinh tế nhìn nhìn, cũng không có bị xé rách.

Hoàn hảo hoàn hảo.....

Hắn đứng dậy lấy nước nóng, thay Tiêu Lâm tẩy sạch sẽ, rồi mới cầm lấy thuốc mỡ Hạ Tiến Thông lưu lại.

Thuốc này thực ra cũng không đúng bệnh, bất quá Lăng Thư Minh muốn tiêu huyết là được rồi, hơn nữa có được cũng tốt hơn không.

Bên ngoài có người, phương diện này.....

Lăng Thư Minh có chút xấu hổ, dưới thân cũng có chút nóng lên.

Hắn là quân tử, sẽ không lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, rất nhanh tinh thần liền tỉnh táo, toàn tâm toàn ý thoa được.

Trong ngoài đều thoa hảo, lại cho Tiêu Lâm mặc quần lót vào, đắp chấn.

“Thư Minh, người đối đãi ta thật tốt.....”.

“Câm miệng.” Lăng Thư Minh hấp mũi, tức giận trả lời, bỗng dưng sững sốt, máu đang lưu thông liền dồn lại hai bàn tay của hắn, hắn mở to hai mắt nhìn Tiêu Lâm không biết khi nào đã tỉnh lại.

“Người khi nào..... khi nào tỉnh?” Lăng Thư Minh tự nhận chính mình làm quang minh chính đại, ánh mắt dờ đi ra vẻ đứng đắn hỏi.

“Lúc người bắt đầu đưa tay vào.....” Tiêu Lâm áp chế vui vẻ, trang đáng thương bĩu môi, “Thư Minh.....” Hãn lấp bắp hỏi, “Người đây chính là tha thứ ta?”.

Đánh răn tùy gậy, Cảnh Vương gia, sao lại có thể không bắt lấy cơ hội cầu còn không được này?

Lăng Thư Minh trong lòng chấn động, không biết trả lời như thế nào.

Tiêu Lâm chậm rãi nắm lấy ống tay áo của hãn, cầm lấy tay hãn, lại hỏi một lần, “Thư Minh, người đây chính là tha thứ ta?”.

Lăng Thư Minh thở dài một hơi, đang muốn trả lời, bỗng nhiên ngoài phòng chạy vào một tiểu binh, hô to nói, “Đại tướng quân, không tốt, Đột Quyết tập kích, là Mục Tát Đức lãnh binh!”.

Lăng Thư Minh thần sắc nghiêm túc, lập tức phân phó nói, “Dẫn ngựa đến!”.

Hãn liếc mắt nhìn Tiêu Lâm một cái, Tiêu Lâm cười nói, “Ta ở chỗ này chờ đại tướng quân khai hoàn trở về.”.

Lăng Thư Minh nhìn nụ cười của hãn, phất tay nói, “Chờ ta trở lại nói sau.”.

Nói sau cái gì? Tiêu Lâm tự nhiên biết, cười càng vui vẻ, cuối cùng dặn một câu, “Phải tránh không thể truy đuổi Đột Quyết tới đường cùng!”.

Lăng Thư Minh ừ một tiếng, đẩy cửa đi ra ngoài.

BẠCH VŨ MỘT THẠCH LĂNG

Arams
www.dtv-ebook.com

Chương 35

Không cần thuốc an thần cũng có thể làm cho Cảnh vương mừng rỡ như điên đi vào giấc ngủ, không mặt mũi hoàn toàn không biết cảm thấy thẹn ngây ngô cười nhìn về chỗ Lăng Thư Minh thay hẳn thương được.

Thật cẩn thận như vậy, còn có khi hấn nhả mày lại, đau lòng không nhẹ a.

Thư Minh nhất định là tha thứ ta, hấn nghĩ như thế, miệng lại không tự giác mỉm cười.

Thủ vãn khai gặp nguyệt minh, là ý tứ này đi?

“Người đang cười cái gì?”.

Tiêu Lâm hoảng sợ, không biết từ lúc nào trong phòng có một người, dáng người so với hấn cao hơn nửa đầu, cầm bào màu đen, thân thể cường tráng như đao khắc, mặt không chút thay đổi lạnh lùng đặt câu hỏi.

“Ma Tát Đức?”.

Tiêu Lâm đoán được thân phận hấn, thầm nghĩ không tốt.

Ma Tát Đức tà liếc hấn một cái, đầu ngón tay bắn ra, cách không điểm huyết chế trụ Tiêu Lâm, thân hình hấn quỷ mị nhoáng lên một cái, liền ôm lấy Tiêu Lâm.

“Người công lực mất hết nguyên lai là thật sự.”.

Không có võ công phòng thân, tư vị bị người bắt thật sự khổ sở.

Tiêu Lâm cho hãn ôm lấy, miệng không thể nói, thân không thể động, chỉ có thể trơ mắt nhìn chính mình cách trưởng càn ngày càng xa.

Thư Minh quay lại, không biết sẽ có bộ dáng nào, nghĩ như thế trong lòng cảm thấy ngọt.

Thư Minh sẽ vì ta lo lắng!

Không xong, hãn đầu tiên là đánh ta, rồi mới lại trúng kế để người bắt ta đi, có thể hay không có người sẽ nhân cơ hội tìm hãn gây phiền toái? Nơi Hoàng huynh cũng không cần lo lắng, nhất định sẽ không khó xử Thư Minh, chỉ sợ trong quân có người làm xằng bậy.

Hãn an nguy cũng không để ý, một lòng thay Lãng Thư Minh lo được lo mất.

“Bây giờ thu binh!” binh Đột Quyết hô to như sấm, phô trương thanh thế đến đây, đánh không được chốc lát, thế nhưng lại bỏ chạy.

Giặc cùng đường dừng truy, Lãng Thư Minh còn nhớ rõ Tiêu Lâm dặn dò, giơ tay ra, lệnh thu binh.

Hãn nhớ tới lời của Tiêu Lâm khi nãy, lúm đồng tiền như hoa, con người tràn đầy yêu thương không nói nên lời, khoe miệng không khỏi nhếch lên, nhợt nhạt nở nụ cười.

“Ma Tát Đức lãnh binh chẳng lẽ chính là lợi dụng thời cơ tập kích?” Một bên cừu phó tướng nghi hoặc nói.

Một từ làm cho hãn như người trong mộng bừng tỉnh, Lãng Thư Minh bỗng nhiên thần sắc đột biến, này rõ ràng chính là kế điệu hổ ly sơn! Miệng quát, “Không tốt!”, dây cương căng thẳng, như cung tên chạy đi, hướng doanh địa của hãn chạy đến, tướng sĩ liên can cũng thần sắc đại loạn.

Hôm qua vừa có một đám lương thảo đưa đến, mục tiêu của người Đột Quyết chẳng lẽ là quân lương?

Lăng Thư Minh nhanh chóng hồi doanh, đại quân theo sát phía.

Lương doanh vô sự! Lăng Thư Minh nhất nhất kiểm tra, tướng sĩ trong coi lương thảo cũng không có tình huống dị thường.

Hắn thở dài nhẹ nhõm một hơi, đối chúng tướng sĩ phân phó, “Không thể khinh thường, nhiều ngày sau Đột Quyết cũng có thể tiếp tục, lương thảo trọng địa phải nhiều người thủ, ngày ngày nghiêm tra.”.

“Đại tướng quân!”.

Lăng Thư Minh đang muốn điểm danh tướng sĩ phụ trách, Hạ Tiến Thông bổ nhào vào dưới chân hắn, run giọng hô, “Đại tướng quân! không thấy vương gia.”.

Một chậu nước lạnh đổ xuống đầu, nháy mắt Lăng Thư Minh chỉ cảm thấy cả người rét lạnh như sắt, hắn thân hình hoảng loạn, lớn tiếng hỏi “Người nói cái gì?”.

“Tướng quân ghênh chiến, ta sợ Vương gia không người chăm sóc, khi đi qua đã không thấy tăm hơi bóng dáng Vương gia. Trước sau tìm kiếm, cũng không gặp người.” Hạ Tiến Thông hoảng sợ đáp.

Tiêu Lâm không thấy?

Mục Tát Đức..... tập kích..... Nguyên lai Cảnh Vương gia mới là mục tiêu người Đột Quyết..... Hắn thật sự là rất hồ đồ, sao lại có thể lưu một mình Tiêu Lâm lại. Tiêu Lâm, Tiêu Lâm hẳn là Vệ quốc Cảnh Vương gia, là bào đệ duy nhất của hoàng thượng, thân phận hiển hách. Huống chi hắn nay công lực lại hoàn toàn biến mất, một chút năng lực tự bảo vệ mình cũng không có!

Hắn bỗng nhiên nghĩ đến, Cảnh vương thân phận bất quá vừa mới bại lộ..... Liền có người truyền tin đi ra ngoài.....

Lăng Thư Minh tầm mắt sắc bén đảo qua mọi người, giọng căm hận nói, “Hôm qua người biết đến Cảnh vương gia, toàn bộ ở lại đây. Cừu phó tướng, giao cho người, đem nội gián bắt lại cho ta.”.

Hạ Tiến Thông trong lòng chấn động, ánh mắt như có như không đảo qua mọi người, trong một đám người như thế, đáy mắt hiện lên một tia nghi hoặc vô thức.

Xốc chấn lên, trên giường có một chút vết máu loang lổ. Lăng Thư Minh tim như bị đao cắt, nắm chặt góc chăn đến khi các đốt ngón tay trở nên trắng.

“Ta ở chỗ này chờ đại tướng quân khải hoàn trở về.” dư âm người nọ còn ở đây, người lại biến mất vô tung.

Sao lại có thể để hắn một mình lưu lại, sao lại có thể quên khi hắn gặp địch mạnh sẽ vô pháp bảo vệ mình? Sao lại có thể quên thân phận hắn là Cảnh vương gia, hưởng chi tại đây là hoang mạc biên thù, quả thực chính là cái mục tiêu thật lớn người người thêm nhỏ dãi.

Lăng Thư Minh hồi hận tột đỉnh, khớp hàm cắn chặt, sợ khi buông lỏng sẽ không kiềm chế được mà rống giận.

Nay, Tiêu Lâm công lực mất hết, người khác sẽ đối hắn làm gì?

Lăng Thư Minh không dám nghĩ lại, hắn giận dữ đứng dậy, hốc mắt đỏ lên hướng ra bên ngoài.

Hạ Tiến Thông ngăn hắn lại hỏi, “Đại tướng quân, người muốn đi đâu?”.

“Ma Tát Đức bắt Cảnh Vương gia, hiện nay một phút cũng không thể chậm trễ, ta muốn đi cứu hần.” Lăng Thư Minh nói.

Hạ Tiến Thông không buông tay, cực lực khuyên nhủ, “Vương gia thân phận hiển hách, Ma Tát Đức tất có sở cầu, sẽ không động hần, thỉnh đại tướng quân bàn bạc kỹ hơn a.”

Lăng Thư Minh làm sao chờ, bàn bạc kỹ hơn..... Hần thầm nghĩ đến Tiêu Lâm đang gặp nguy hiểm.

“Người tới!” Hần trước cửa gọi, “Điểm danh lại kỵ binh, tập hợp một vạn binh sĩ!”

Hạ Tiến Thông biết không thể khuyên nhủ, chờ lệnh nói, “Tướng quân phải mang ta đi theo!”

Vạn nhất Cảnh Vương gia bị thương, hần cũng có thể ngay tại chỗ mau chóng trị liệu. Nếu Vương gia bất hạnh, hần cũng mang trọng tội. Hần trong lòng ần ần bất an, trực giác lần này Cảnh Vương gia bị bắt cùng người nọ có liên quan.

Lăng Thư Minh gật đầu nói, “Đúng vậy, người sẽ theo ta đi, chuẩn bị mau.”

Hạ Tiến Thông lĩnh mệnh, trở về phòng lấy cái hòm thuốc. Hần tạm thời đem phần nộ trong lòng áp chế, việc cấp bách là đem Cảnh Vương gia cứu ra.

Trong phòng, ánh sáng của đèn dầu nhỏ như hạt đậu, một người nhàn hạ vô sự, đang ngồi ở bên cạnh bàn chờ hần.

Hạ Tiến Thông nói, “Người sao lại ở trong này?” Miệng nói, tay chân cũng không nghỉ, đem kim khâu đan hoàn nhất nhất để vào cái hòm thuốc, vừa cẩn thận kiểm tra.

Người nọ cũng không nhìn hắn, không đầu không đuôi nói một câu “Người không cần lo lắng.”.

Hạ Tiến Thông hỏi ngược lại “Ta lo lắng cái gì?”.

Người nọ ngăn hắn lại, không khỏi giơ tay đè bả vai hắn lại nói “Quốc sư bắt Cảnh vương đi sẽ không thương tổn tính mạng hắn.”.

Hạ Tiến Thông bị kiềm hãm, âm đạm nói, “Quả nhiên là người.” Hắn cầm cái hòm thuốc cười lạnh, “Ta còn tái tin tưởng người sao?”.

“Tin hay không tùy người, nói hay không là chuyện của ta.” Người nọ nói xong buông tay đang kiềm chế Hạ Tiến Thông ra.

Hạ Tiến Thông không nghĩ cùng hắn dây dưa, nhắc chân liền đi, thanh âm người nọ phía sau sâu kín truyền đến, “Sự tình ở đây, nơi này người nếu không muốn ở nữa, ta có thể mang người đi.”.

Hạ Tiến Thông dừng chân một chút, cũng không quay đầu lại, cười nhạt nói, “Ta không phải người dám làm không dám nhận.”.

Hắn vội vã rời đi, ánh nến như đậ cũng như thân ảnh của hắn, dập tắt. Trong bóng đêm, có người thở dài.

BẠCH VŨ MỘT THẠCH LĂNG

Arams
www.dtv-ebook.com

Chương 36

Tiêu Lâm một đường đều lo lắng Thư Minh như thế nào có thể ứng đối, một lòng bất ổn, chưa từng chú ý chính mình bị mang đi nơi nào. Thẳng đến khi bị ném xuống, bả vai đau nhức, mới cẩn thận đánh giá chung quanh.

Một gian nhà tù, trong phòng có một chậu lửa hồng. Trên vách tường đầy đủ mọi hình cụ, Tiêu Lâm nhìn đau lòng, nuốt một ngụm, nói, “Ma Tát Đức, người đây là ý gì?”.

Ma Tát Đức ngồi ngay ngắn trên ghế gỗ, mắt sáng như đuốc, tinh tế đánh giá Tiêu Lâm.

Người này môi hồng răng trắng, dung mạo diễm lệ như nữ nhi bình thường, lại cố tình mang theo thần thái cà lơ phất phơ. Thân ở hoàn cảnh như vậy, không sợ hãi không loạn, không giận không sợ, thành phủ thâm hậu.

Tiêu Lâm đón hắt ánh mắt, yên lặng không nói.

Không biết hắt muốn làm gì, bắt ta tới đây.

Phải lấy bất biến ứng vạn biến. Hắt tay chân đau đớn, may mà đang dựa vào tường. Đáng giận, trên người tiên thương đau rát, hắt cảm thấy phía sau có mấy chỗ lại nứt ra rồi.

“Ba, ba” Ma Tát Đức hai tay vỗ nhẹ, một gã người hầu tiến lên, đưa cho Tiêu Lâm một đan dược.

Tiêu Lâm nhìn hắt một cái, cầm lấy đan dược nuốt vào.

Ma Tát Đức ánh mắt lộ ra chút thái độ khen ngợi, chậm rãi nói, “Cảnh Vương gia thật can đảm”.

Tiêu Tâm xuy một tiếng, cũng không đáp lời.

Nếu là nao núng chống đỡ, có hơi mất thân phận. Chính là..... Hãn trong lòng bỗng nhiên khó chịu, nếu là độc dược, chỉ sợ sẽ không có thể gặp Thư Minh.

“Không phải độc dược.” Ma Tát Đức giống như biết suy nghĩ trong lòng hãn, giải thích, “Dược này giúp người khi dụng hình không bị hôn mê, sau này cũng giúp người độc huyết công tâm.”.

Tiêu Tâm mừng rỡ, trên mặt không giấu diếm, tà liếc hãn liếc mắt một cái hỏi, “Người bắt ta tới đây, còn nói muốn hình tù ta, ta gây nên chuyện gì?”.

Ma Tát Đức cũng không thèm nhìn tới hãn, âm thanh lạnh lùng nói, “Ta cao hứng.”.

Tiêu Lâm cứng người, cơ hồ nghĩ không ra, “Người cao hứng?” Hãn đường đường Đại Vệ quốc Cảnh Vương gia, cư nhiên bởi vì người khác một câu “Ta cao hứng” Đã bị bắt đi hình tù, truyền ra ngoài, Tiêu Lâm hãn còn gì là thể diện?

Ma Tát Đức chỉnh lại sắc mặt, liền có hai gã đại hán tiến lên, đem Tiêu Lâm trói lại trên cột.

Tiêu Lâm ngoan ngoãn cắn một gụm khăn trắng, nghẹn đỏ mặt, không rên một tiếng, ánh mắt hung tợn trừng Ma Tát Đức.

Ma Tát Đức chậm rãi nói, “Lừa thân lừa tâm, không khác có vài vết thương trên người, Cảnh Vương gia có từng hưởng qua tư vị như vậy?”.

Tiêu Lâm sững sốt, có chút hiểu được lại có chút không rõ ý tứ những lời Ma Tát Đức nói. Ma Tát Đức khẽ gạt đầu, hai gã đại hán kia liền dùng dao giải khai miếng băng gạc trên người Tiêu Lâm, lộ ra vết thương trên làn da. Miếng vết thương đã có chút kết vảy, khi băng gạc bị xả xuống, miếng vết thương lại bắt đầu đổ máu. Hai gã đại hán đến ôn thủy, múc nước, thay phiên tưới vào người Tiêu Lâm. Chén nước tới người, tức thì trong lúc đó, đau nhức đánh úp lại, Tiêu Lâm răng nanh run lên, nguyên lai là nước muối. Hẳn cả người đình chỉ run rẩy, đem đau đớn đều dồn ở cổ họng, không muốn yếu thế ở trước mặt Ma Tát Đức.

Một đôi con người nổi lên chút hơi nước, bị ánh lửa chiếu nên trong suốt.

Một thùng nước tưới xong, Tiêu Lâm đã là sắc mặt trắng bệch, thờ hồng hộc.

Chỉ nghe Ma Tát Đức lại nói, “Tê tâm liệt phế lại vẫn như cũ nóng ruột nóng gan, tưởng niệm không dứt đau đớn không ngớt.”.

Tiêu Lâm ánh mắt nhất ngưng, có nhất lão giả ở trước mặt hẳn mở ra một bộ cầm bạch, trên cầm bạch xấp hai lớp kim khâu hàn quang lờ lờ. Lão giả niết nhẹ kim, không nhanh không chậm châm vào dưới rốn Tiêu Lâm, tiện đà sát nhập thêm vài kim. Đợi cho tất cả kim đều châm xong, đầu Tiêu Lâm giống như mưa rơi, khí cũng suyễn không quân, ánh mắt mê ly, hiển nhiên là đau thực, lại vẫn như cũ cắn môi dưới, không rên một tiếng.

Ma Tát Đức tuy là kính nể hẳn, lại vẫn như cũ giương tay lên, ý bảo lão giả tiếp tục.

Nguyên lai này kim khâu sát nhập huyết đạo, đều là nơi khiến thân thể đau đớn nhất, châm vào động mạch, so với da thịt khổ đau càng thêm nặng. Lão giả đem kim khâu tiếp tục châm, mỗi một châm đều sâu thêm vài phần,

Tiêu Lâm cuối cùng không chịu nổi, “A” một tiếng kêu đi ra, ngấn ngùi thảm thiết.

Ma Tát Đức lỗ tai vừa động, cũng rớt cuộc nghe thêm nửa điểm tiếng kêu, chỉ có tăng lên trầm trọng thờ đốc.

“Tâm niệm thành tro, ần ần đau.” Hãn sờ sờ cổ tay áo đứng dậy, đi đến bên người Tiêu Lâm, nắm lấy tay trái của hãn.

Ngón tay thon dài, quả nhiên móng tay hồng nhuận tinh xảo.

“Tiêu Lâm, hôm nay người phải chịu khổ, là ta thay Tả Hiền vương trả lại người.” Một cái kiềm tinh xảo kẹp lấy ngón tay Tiêu Lâm, Ma Tát Đức đột nhiên dùng sức, kẹp lấy một đầu ngón tay, đầu ngón tay nhất thời huyết lưu.

Tay đứt ruột xót, Tiêu Lâm cho dù muốn nhịn xuống, nhưng cũng nhịn không được, một giọt thanh lệ tràn mi mà ra.

Ma Tát Đức lau quệt đi giọt lệ hận kia nói, “Người thiếu Tả Hiền vương đâu chỉ một giọt lệ này, bất quá.....” Hãn khinh thường cười cười, lạnh nhạt nói “Cho dù có chết.”.

Nguyên lai là vì Đờng Hác cả, cũng thế, cũng không oan uổng. Tiêu Lâm ngửa đầu nhịn đau nói, “Ta đối hãn không thể.....” Sau một lúc lâu hít sâu một hơi nói, “Đó là..... chuyện của ta cùng với Đờng Hác..... chuyện đó, người..... Người là gì của hãn? Thay hãn trút giận, hãn cảm kích người sao? Chỉ sợ.....”.

“Chỉ sợ cái gì?” Ma Tát Đức đánh gãy lời hãn, “Ta liền thay hãn trừ đi cố ác khí này.” Hãn nhìn thương thế của Tiêu Lâm, châm xuống đầu vai hãn một kim, Tiêu Lâm đau đến run lên, “Ta kính người coi như là một con người rần rỏi, nếu không cho dù người là Vệ quốc hoàng đế, mười người ta cũng giết.”.

Tiêu Lâm bị làm nhục, quát, “Lớn mật!”.

Ma Tát Đức nhìn nhìn hần, hừ lạnh một tiếng, xoay người đi. Kia lão già lập tức tiến lên, đem kim khâu trên người Tiêu Lâm nhất nhất rút ra, lại là một phen đau nhức không thôi, Tiêu Lâm quả thực hận muốn đem Ma Tát Đức băm thây vạn đoạn!

Hần là cùng Đờng Hác có một phen chuyện xưa dây dưa, chưa từng bị ai xen vào, huống chi giờ lại còn bị người giáo huấn?

Hần tức giận đến đầu cháng váng, cố tình hôn mê.

Có người đến thay hần thoa dược vào miệng vết thương, rồi mới mang hần đi vào phòng. Hai gã đại hán giống hai môn thần binh thường đứng ở cửa. Tiêu Lâm tự biết chạy không được, liền ở trên giường nằm ngủ. Bởi vì trên người đau lợi hại, liền nghĩ đến chuyện vui vẻ của hần cùng Thư Minh để giảm đau, bất đắc dĩ nghĩ chuyện vui, nhưng càng nghĩ, lại đau lòng nhớ Thư Minh chịu ủy khuất, trong lòng co rút đau đớn, thế nhưng đau hơn da thịt đau đớn, Cảnh Vương gia Tiêu Lâm lúc này mới biết, trên đời đau đớn nhất chính là đau lòng.

BẠCH VŨ MỘT THẠCH LĂNG

Arams
www.dtv-ebook.com

Chương 37

“Tả Hiền vương!” hai gã đại hán ngoài cửa bỗng nhiên lên tiếng, cửa lao chậm rãi mở ra, Đùng Hác bước vào, nhìn thấy Tiêu Lâm nằm ở trên giường, chặc chặc hai tiếng.

“Cảnh Vương gia dung mạo cũng không đổi a!”.

Tiêu Lâm phần nộ ngồi dậy.

Hắn hận chết khuôn mặt này, cũng không biết từng ăn bao nhiêu mật, nghe bao nhiêu trêu đùa.

Người hầu mang ghế tiến vào, Đùng Hác ngồi ở trước mặt hắn, hưng trí đánh giá hắn, “Ma Tát Đức thế nhưng nghĩ ra này biện pháp này trị người, ai, ta nói,” Hắn dùng mũi chân đá đá Tiêu Lâm, “Này không phải chủ ý của ta.”.

Tiêu Lâm liếc liếc nhìn thị vệ phía sau, hay tay ôm lấy ngực, miễn cưỡng nói, “Ma Tát Đức nói, thay người trừ cỗ ác khí này.”.

Đùng Hác xuy một tiếng, “Ta mới không hơn người. Người hán rất giao hoạt. Người muốn biết Ma Tát Đức cùng ta quan hệ gì, ta không nói.”.

Tiêu Lâm cười nói, “Còn cần người nói? Đầu ta cũng không phải để bài trí.”.

Đùng Hác cũng không tiếp lời hắn, sờ sờ râu cá trê nói, “Ta thả người đi, người đừng nói cho hoàng huynh người.”.

Tiêu Lâm nói, “Nay mới nhớ tới, có phải hay không quá muộn? Thời điểm bắt ta sao lại không nghĩ đến ta là Vệ quốc Cảnh Vương gia?”.

Đường Hác bĩu môi nói, “Cũng không phải ta bắt người.”.

Tiêu Lâm hỏi, “Ma Tát Đức sao lại biết ta là Cảnh vương?”.

Hắn biết không phải là Đường Hác nói, như vậy nhất định có gian tế ở trong quân, Tiêu Lâm còn muốn nghe Đường Hác nói.

“Người còn hỏi ta, ta đâu có ngốc như vậy, là do người của người làm?”
Hắn nhãn châu chuyển động, Đường Hác liền hiểu được, cao hứng là Tiêu Lâm tin tưởng không phải hắn nói, buồn bực là thằng nhãi này vừa muốn gạt chính mình. “Chúng ta là địch nhân, có lập trường của mình, ta sẽ không nói.”.

Tiêu Lâm cười mỉa, “Người thông minh.” Hắn đứng lên, hướng Đường Hác nói, “Đi thôi, người không phải muốn thả ta đi sao? Ta không cùng hoàng huynh nói.”.

Tóc hắn hỗn độn, trên thân có thương tích, băng gạc trên người chảy ra vết máu loang lổ, mặc dù nhìn sơ có chút chật vật, lại vẫn như cũ có một cỗ tư thái vương giả, khí độ thong dong.

Đường Hác nhìn ngẩn người, nhớ tới Sở Dự, thầm nghĩ vô luận người này thay đổi như thế nào, một phần vương giả này cũng không thể nào triệt đi.

Bỗng nhiên có điểm không cam lòng, miệng hắn bỗng hô, “Sở Dự!”.

Tiêu Lâm quay đầu, đường hác còn đứng ở đó, cúi mặt, hắn hoảng hốt cảm thấy ánh mắt này giống đêm trăng đó, thiếu niên ngượng ngùng bất an gọi tên hắn — “Sở dự”, hắn trong lòng vừa động, ôn nhu hỏi, “Sao vậy?”.

Đừng Hác chớp mi, bi ai nói, “Người còn nhớ không? Người nói với ta, người yêu nhất ta thiếu niên phong lưu, vô luận tương lai gặp người nào, trong lòng đều chỉ cảm thấy ta tốt nhất.”.

Tiêu Lâm da đầu run lên, hẳn thời điểm nào nói qua những lời này! Đừng Hác sao lại như vậy? Đang muốn mở miệng phản bác, không ngờ thấy ánh mắt Đừng Hác mang theo quang mang giáo hoạt, ánh mắt hai người giao hội, nhất thời trong lòng biết rõ ràng.

Thị vệ phía sau đừng hác cúi đầu nhìn mũi chân, Tiêu Lâm ở trong lòng cười khổ, hẳn đã sớm nhận ra thị vệ theo Đừng Hác là Lăng Thư Minh giả trang, xem ra Đừng Hác là muốn gây khó dễ cho hẳn.

“Là ta sai lầm rồi, ta khi đó lừa người, hoa ngôn xảo ngữ trêu đùa người.”.

Đừng Hác tinh thần cũng run lên, còn muốn mở miệng, Tiêu Lâm còn nói trước hẳn, “Ta hảo hảo bồi thường người, ta đáp ứng người ba chuyện, chỉ cần không cho ta làm vô tình vô nghĩa vô tín người, ta đều có thể giúp người làm được.”.

Đừng Hác liền vừa lòng gật gật đầu, bất quá lại vẫn như cũ không chịu dễ dàng buông tha cơ hội trêu đùa Tiêu Lâm lần này, lại hỏi một câu, “Ngày chúng ta cùng nhau vui vẻ, người sẽ không quên đi?”.

Hẳn vốn nghĩ muốn làm Tiêu Lâm quần bách trước mặt người trong lòng hẳn, không ngờ thần sắc Tiêu Lâm lại đột nhiên nghiêm túc, nhìn ánh mắt hẳn nói, “Chuyện của chúng ta một chuyện ta cũng sẽ không quên. Nguyên lai là ta không hiểu, nhưng hôm nay ta lại biết tình cảm đáng quý, người ta không duyên, nhưng một phen thiệt tình của Đừng Hác người, ta tuyệt không giảm đạp lên. Khi ta nhớ lại, thời khắc đều cảm kích người.”.

Trong lúc nhất thời, ba người đều im lặng không nói.

Đờng Hác liền mỉm cười, mở miệng nói, “Ta thay Ma Tát Đức bồi tội với người, chúng ta đi thôi. Bằng không đêm nay không thoát”.

Đến bên ngoài, Đờng Hác chỉ một đường nhỏ nói, “Liên từ nơi này đi thôi, ta cho thị vệ này đưa người trở về. phía trước có một đội đại quân.” Hãn trát trát nhãn tình, râu cá trê nhếch lên nhếch lên nói, “Ta chỉ chuẩn bị một con ngựa, các người liền cỡi chung đi!”.

Thị vệ kia đã ở trên ngựa, Tiêu Lâm ôm quyền thi lễ, cười nói “Cám ơn Tả Hiền vương!”.

Tiếp theo xoay người lên ngựa, từ trong tay thị vệ kia tiếp nhận dây cương, trong miệng quát nhẹ, “Giá!”.

Con ngựa liền bay nhanh mà đi, một đầu chui vào trong bóng đêm mờ mịt.

Đờng Hác liền nhìn theo bọn họ rời đi, quay người lại liền trúng một bức tường, hãn sờ sờ cái mũi, tức giận nói, “Không tiếng không động đứng ở sau, cái mũi ta đều đau a.”.

Người nọ thối lui từng bước, ánh mắt thâm thúy lẳng lẳng chăm chú nhìn Đờng Hác, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng chậm rãi hỏi, “Ngày các người cùng nhau vui vẻ người đã quyết định vĩnh viễn không quên?”.

Trong lòng Đờng Hác liền không ngừng kêu khổ, thầm nghĩ sao lại có thể quên Ma Tát Đức này, nếu bị Sở Dự biết, khẳng định sẽ cười hãn mua dây buộc mình, hãn ho khan một tiếng, nghiêm nghị nói, “Chuyện của bốn vương, lý nào lại cho người hỏi?”.

Hãn nhìn không chớp mắt bước qua người nọ, Ma Tát Đức ống tay áo khẽ nhúc nhích, Tả Hiền vương liền không thể động đậy đứng ở một chỗ.

Ma Tát Đức lạnh lùng nói, “Buổi tối chúng ta liền hảo hảo cân nhắc cân nhắc chuyện của Tả Hiền vương có thể nói với ta hay không.” Hấn xoay người liền đem Đùng Hác ôm lấy, nhảy lên vài cái, không thấy bóng dáng.

BẠCH VŨ MỘT THẠCH LĂNG

Arams
www.dtv-ebook.com

Chương 38

Lại là canh hai

Ban đêm thảo nguyên gió lạnh đến xương, Tiêu Lâm yếu ớt cười, hai má cọ cọ người đang cứng ngắt phía trước, sau ghé vào lỗ tay hăn gọi, “Thư Minh.”.

Lăng Thư Minh hốc mắt bỗng dừng ướm át, một đường cười ngựa, tựa vào lòng ngực ôn nhu ấm áp.

“Người sớm nhận ra ta?” Kỳ thật nguyên bản cũng không muốn hỏi hăn, hăn có thể nhận ra, Lăng Thư Minh có thể đoán được.

“Ân” Tiêu Lâm ôm sát hăn, nghĩ nghĩ giải thích nói, “Những lời đó không phải vì ta nhận ra người mới nói.”.

Trước khác nay khác, Lăng Thư Minh sao còn có thể hiểu lầm hăn? Hăn cũng rõ ràng chỗ khúc mắc của Tiêu Lâm. Lúc trước hăn căn bản chuẩn bị lãnh binh phạt địch, đòi lại Cảnh vương, còn chưa tới trước trận, đã bị Đùng Hác ngăn cản đường đi.

“Ma Tát Đức bắt Tiêu Lâm.”.

Một câu cơ hồ làm cho trái tim Lăng Thư Minh đột nhiên đình chỉ. Tuy rằng hăn sớm có ý nghĩ này, chính là lời này từ miệng địch nhân nói ra, cảm giác liền không giống nhau. Hăn trừng mắt nhìn Đùng Hác, có chút vội vàng, lại có chút sợ hãi khi nghe câu sau.

“Ta mang người đi cứu hăn, người làm bộ như thị vệ của ta đi!”.

Lăng Thư Minh không chút nghĩ ngợi liền thay đổi quần áo theo Đùng Hác rời đi. Bởi vì trừ bỏ tin tưởng, hắn không có lựa chọn nào khác. Cho dù đại quân thảo phạt, cũng không phải một hai ngày có thể cứu Cảnh vương ra, mà hắn lòng nóng như lửa đốt, xác thực một khắc cũng không thể chờ.

Ngày ấy hắn khôi phục công lực, bức Cảnh vương cùng hắn đoạn tuyệt tình nghĩa, hắn cũng chặt đứt đường lui cho mình, bức bách chính mình không suy nghĩ khúc mắc tình yêu đó. Hắn cùng chính mình nói, lúc trước khi động tâm, bất quá khi đó Cảnh vương chỉ là hư tình giả ý làm bộ làm tịch. Nhưng sau chuyện đó, Cảnh Vương gia tình thâm dứt khoát, khi đó gây nên mọi chuyện, đúng là nhất thời hồ đồ chưa từng cảm thấy ái náy, làm cho hai người tâm thần đau thương.

Mà hắn, khi đoán được Sở Dự là Cảnh vương, cư nhiên không phải cảm hận phiền chán, mà là giống như có một tia vui sướng. Do nhớ rõ lúc hắn cùng Sở Dự đối ẩm, trong lúc Sở Dự nhìn quanh liền làm cho hắn nhớ tới một người, kim lòng không đập nói ánh mắt Sở Dự thế nhưng lại giống người khác.

Người nào thì Lăng Thư Minh không nói rõ, nhưng hắn tự mình biết, hắn nói là Tiêu Lâm.

Rõ ràng người nợ luôn ở trong lòng hắn, cho dù làm như không thấy, nhưng là vẫn như cũ để ở trong lòng.

Hôm nay, Tiêu Lâm bị bắt, những chuyện trước sau liền mãnh liệt tới, bao phủ lấy hắn. Trong đầu hắn hiện lên từng chuyện từng chuyện đều là Tiêu Lâm tràn đầy xin lỗi cùng tình ý nồng đậm, còn có thật sâu che chở.[ARAMS: ta tự sát, thật giống Quỳnh Dao, mẹ nó, ác linh lui ra, cho ta hồi phục bình thường! Thật sâu che chở, ta nghĩ không được từ khác. Ngượng ngùng quấy rầy cảm xúc quý vị.]

Nếu nói trước kia là vì phong tư tài hoa mà khom lưng, nay chính là vì thâm tình cố chấp của hãn.

Mạo hiểm xâm nhập hang hổ, Tiêu Lâm đáng giá.

Chờ gặp được Tiêu Lâm, hãn cơ hồ quản không được hai mắt của mình, sợ làm hồng đại sự, đành phải cúi thấp đầu che dấu. Nghe hãn cùng Đờng Hác đối thoại, đối bọn họ chuyện cũ cũng đoán được bảy tám phần, cũng không giận Tiêu Lâm đa tình, mà là khâm phục hãn dám làm dám chịu. Đặc biệt câu hãn nói, Lăng Thư Minh càng có thể xác định Tiêu Lâm cuối cùng đã hiểu tình là gì, cũng không còn khúc mắc.

Hiện tại hãn còn sợ chính mình hiểu lầm, ba ba giải thích một phen, khóe miệng Lăng Thư Minh không khỏi lộ ra một nụ cười yếu ớt. Hãn hướng phía sau nhích lại gần, Tiêu Lâm thụ sủng nhược kinh liền vội vàng lại ôm sát vài phần, chỉ nghe hãn ôn nhu hỏi.

“Trên người còn đau không? Ma Tát Đức có hay không đối với người dụng hình?”.

Lăng Thư Minh nhìn không thấy khuôn mặt Tiêu Lâm đang kích động đỏ bừng, liên tục đáp, “Không đau không đau, Ma Tát Đức mấy chiêu đều là xiếc dọa người.”.

Lăng Thư Minh nghiêng đầu liếc mắt nhìn hãn, Tiêu Lâm hô hấp bị kiềm hãm, cơ hồ nghĩ đến chính mình đang ảo giác thấy tình nhân tươi cười.

Khô tận cam lai, Tiêu Lâm đậy mắt đều ướt.

Thua mà thắng, đúng là trong họa có phúc.

Trở lại doanh trại, mọi người đều thở dài nhẹ nhõm một hơi. Tiêu Lâm cảm thấy dọa người, nói vài câu, liền lấy cớ nghỉ ngơi đuổi mọi người đi.

Nhưng thật ra Lăng Thư Minh ở ngoài phòng cấp mọi người giải thích một phen, nói là Cảnh Vương gia đêm qua thâm nhập địch doanh, không ngờ chúng ta chuyện bé xé ra to, hiểu lầm một hồi.

Tiêu Lâm dựng thẳng lỗ tai nghe xong, thầm nghĩ Thư Minh sao lại biên như vậy mà không nói với hắn.

“ Lí do thoái thác như thế có thể ngăn chặn miệng người sao?” Hắn hỏi Thư Minh, Lăng Thư Minh cầm một đồng đợc đặt lên bàn, cười nói, “ Ai nói muốn bợn họ im miệng? Lí do đó, đó là muốn bợn họ đi nói, tin hay không ta cũng không quản.”.

Tiêu Lâm tự nhiên hiểu đợc, cười cười nói, “ Ta không cần quan tâm người ở chỗ này bị người khi dễ sao.”.

Lăng Thư Minh dừ hần nằm trên giường, nghiêm mặt nói, “ Tốt lắm, người đừng gạt ta. Ma Tát Đức dùng hình gì với người?”.

Tiêu Lâm sắc mặt đến bây giờ vẫn là trắng bệch, nói là xiếc hù dọa người, chỉ sợ thực sự chịu khổ sở.

Cảnh Vương gia khó đợc đỏ mặt, nột nột đáp, “ Cũng không là cái gì..... Giúp ta tẩy sạch miệng vết thương, châm cứu một chút..... Ách.....” Hắn đem tay trái từ trong chăn lấy ra, “ Chính là như vậy.”.

Hắn bất động, vừa động, Lăng Thư MMinh liền thấy, cầm lấy cổ tay hắn từ trong chăn lấy ra, đặt ở trước mắt nhìn kỹ.

Ngón trở không có móng tay, ngón tay máu me nhầy nhụa.

Thư Minh hừ lạnh một tiếng, “ Nước muối rửa sạch miệng vết thương, châm hình, rút móng tay.”.

Tiêu Lâm đầu cũng không ngước lên.

“Thật là xiếc hù người, cũng không nặng.”.

Tiêu Lâm lấy lòng nói, “Cũng chính là ngón tay khó coi một chút.” Thư Minh không để ý tới hẳn, trên tay động tác cũng rất ôn nhu. Nhẹ nhàng cầm lấy, hòa thuốc bột vào trong nước, một chút một chút khuấy đều, rồi mới dùng băng gạc cẩn thận băng kỹ, rồi nhẹ nhàng buông. Vừa nhắc mắt, đối diện là con người mênh mông của Tiêu Lâm, muốn nói cái gì, cuối cùng thở dài.

Tiêu Lâm nhẹ nhàng hỏi, “Người tha thứ ta sao?” Lại bổ sung một câu, “Ta thiệt tình muốn cùng người cùng một chỗ.”.

BẠCH VŨ MỘT THẠCH LĂNG

Arams
www.dtv-ebook.com

Chương 39

Lăng Thư Minh trong mắt dần dần có hơi nước dâng lên, lại hung hăng trừng hăn, không cho nước mắt rơi xuống, môi gắt gao cắn chặt, hừ Tiêu Lâm nghĩ hăn lại mất hứng, vội vàng nói, “Hảo, hảo, hảo, coi như ta chưa nói. Ta không bức người. Người đem ta đánh cũng được, làm gì cũng được.”

“Người một cái Vương gia, liền đem chính mình làm thành như vậy?” Lăng Thư Minh tà liếc hăn liếc mắt một cái, hơi hơi nghiêng đầu, xóa thủy quang dưới mắt, có chút buồn cười. Nhớ tới một chuyện lập tức đứng lên, kéo vạt áo quỳ xuống, nghiêm mặt nói, “Vương gia thân thể thiên kim, là do thần không tốt, Vương gia công lực mất hết, lại bị mang đi làm nhục, thần đáng chết. Thần hôm nay lập lời thề, Vương gia hôm nay chịu khuất nhục, thần sẽ đòi lại gấp trăm lần!”

Tuy nói là Tiêu Lâm từng có phụ Đờng Hác, nhưng mà đường đường Cảnh vương Vệ quốc bị người bắt đi tra tấn, hăn muốn nhẫn cũng không nhẫn được.

Lăng Thư Minh này cũng muốn bao che khuyết điểm của Tiêu Lâm.

Hăn nói xong, sau một lúc lâu thấy Tiêu Lâm không có phản ứng, ngẩng đầu nhìn, Tiêu Lâm giống như người mất hồn nhìn hăn, ngưng thần, sắc mặt xanh mét.

“Người xảy ra chuyện gì?” Lăng Thư Minh cuống quít đứng lên sờ cái trán hăn, Tiêu Lâm ôm chặt thắt lưng hăn, đầu chon trong lòng hăn nói, “Người nói như vậy, là muốn đuổi ta hồi kinh sao?”

Thanh âm thống khổ, Lăng Thư Minh nghe hẳn nói xong, trong bụng chỉ thấy tích tụ một cỗ khí, thật khó chịu. Đem hẳn từ trong lòng ra, Cảnh Vương gia cuống quýt cúi đầu, nhưng Lăng Thư Minh vẫn là thấy khỏe mắt hẳn nước mắt không kịp biến mất. Hẳn nhẹ nhàng dùng ngón tay lau đi, thở dài, “Người thật xấu tính. Nay còn học được khóc.”.

Tiêu Lâm phát giác Lăng Thư Minh ngữ khí khác thường, ẩn ẩn có chút hy vọng nhưng là không dám xác nhận, sợ hãi nhìn hẳn, muốn từ vẻ mặt của hẳn nhìn ra chút bất đồng.

Lăng Thư Minh đã có chút buồn bực, thầm nghĩ, không lẽ muốn ta nói rõ ràng a? Âm thầm oán Cảnh vương, đều nói người tâm tư tinh xảo đặc sắc, giờ ta mới biết, chính là ngu ngốc.

Chuyện thế gian vốn là như thế, cái gọi là [trong nhà chưa rõ, ngoài ngõ đã tường]. Tiêu Lâm tự biết nghiệp chướng nặng nề, lâu nay đều bị tuyệt vọng quán lấy, cứ thế mà càng ngày càng tự ti, làm sao còn dám lớn mật phỏng đoán?

Hẳn một bộ biểu tình vừa tha thiết vừa khiếp đảm, cuối cùng làm cho Lăng Thư Minh mềm lòng, thở dài nói, “Chuyện trước kia, ta không trách người.”.

Tiêu Lâm ngây người, rất lâu mới hiểu được, vừa muốn cao hứng, đột nhiên nhíu mi lại, thật cẩn thận hỏi, “Người không trách ta, có nghĩa là người không có đáp ứng?” Gặp Thư Minh vẻ mặt không có đổi, lại bỏ thêm một câu, “Theo ta cùng một chỗ, người có đáp ứng không?”.

Lăng Thư Minh cuối cùng đỏ mặt, bỏ Tiêu Lâm ra đi đến bên cửa sổ, mở cửa sổ ra

“Ta đáp ứng người.”.

Đêm nay, không ánh trăng, cũng không gió, bên ngoài tối đen một mảnh.

Lăng Thư Minh nghe thấy phía sau Tiêu Lâm xuống giường, từng bước một tới gần hẳn, mỗi một bước đều giống như đâm nát tâm hắn, hắn ngừng hô hấp, thẳng đến khi bị kéo vào trong một khuôn ngực dày rộng. Hơi thở Tiêu Lâm truyền tới, Lăng Thư Minh thể xác và tinh thần như say rượu, cổ hương hoa mai quen thuộc, hắn nhớ rõ khi động tâm luôn bị cổ hương vị này tra tấn.

Người nọ ở bên tai sâu kín thở dài, “Bỏ qua gian nan như cả một đời khổ, cuối cùng hết khổ, Thư Minh, ngày sau ta Tiêu Lâm kính người, yêu người, thiết tình đối đãi người, quyết định cuộc đời này sẽ không cô phụ người.”.

Hai cơ thể tiếp xúc, hai người cũng không ngăn run rẩy, đều muốn nhớ đến lần đầu tiên hôn môi, trong vương phủ. Thiếu niên đơn thuần, cảnh vương phong lưu, rõ ràng một khắc kia, hai người đều là động tâm không thôi, tại sao liền bỏ lỡ?

Tiêu Lâm ôm hắn càng lâu càng chặt, giống như trân bảo mà ôm vào trong ngực, tràn ngập trong lòng đều là hắn, thế là càng thêm ôn nhu hôn xuống, đuôi lông mày khóe mắt đều hôn, e sợ bỏ thừa một tất nào.

Từ trong mắt Thư Minh rõ ràng có một cỗ thâm tình, Tiêu Lâm nhìn ngây người, nguyên lai lưỡng tình tương duyệt, tốt đẹp như thế.

Lời lẽ rốt cuộc cũng không thể nói hết được nhu tình mật ý này, khát vọng nhau càng nhiều. Thư Minh đưa tay thâm nhập vào vạt áo Tiêu Lâm, ở bên hông hắn khẽ vuốt.

Tiêu Lâm mỉm cười hôn lên cổ hắn, cảm giác tê dại ở đầu lưỡi lan thẳng tới chi bách hải, hắn cổ họng khẽ nhúc nhích, một tiếng rên rỉ xuất ra, Tiêu Lâm càng ra sức liếm, liếm thật mạnh trên hầu kết hấp dẫn khéo léo của hắn, ở trên cổ của hắn lưu lại hồng ngân ái muội.

“Tướng quân của ta” Tiêu Lâm ní non, nụ hôn một đường trượt xuống, dừng ở bên hông Thư Minh.

Thư Minh thở dồn dập một chút, có chút nghi hoặc nhìn về phía Tiêu Lâm, không rõ Tiêu Lâm vì cái gì đang lúc tình ý này dừng lại.

Tiêu Lâm đôi mắt đẹp mở to, lộ ra một nụ cười mềm mại đáng yêu đến cực điểm, nhìn Thư Minh, đem mặt vui vào hạ thân thư minh cọ cọ.

Thư Minh suýt nữa đứng không được, Tiêu Lâm khẽ cắn hấn một ngụm, kéo vạt áo cùng khố hạ, đem dục vọng ngây ngô tiến vào trong miệng.

Con người giống xuân thủy bình thường ân tình, vương gia diễm lệ lại dùng miệng, Thư Minh chỉ cảm thấy máu dồn về phía đó, giống như bị ai đang kiềm chế thân thể.

Tiêu Lâm một bộ phong tình, không phải thiếu niên tướng quân nho nhã có thể chống cự, không cần một khắc, liền tiết ra.

Bên môi còn dính mật dịch của Thư Minh, Tiêu Lâm đứng lên đem Thư Minh còn chưa hoàn hồn ôm lấy, đi nhanh về giường, cũng không biết hấn làm sao có nhiều khí lực.

Bị hấn toàn thân áp chế, Thư Minh bản năng tránh né, Tiêu Lâm lại hôn lên môi hấn, làm cho miệng hấn đều là hơi thở ái dục, hấn vừa xấu hổ vừa ngượng ngùng, hai tay không tự giác để lên ngực Tiêu Lâm, Tiêu Lâm cơ hồ là lập tức liền ngừng lại, hơi thở như có chút không xong, lại vẫn là nhẹ giọng hỏi, “Thư Minh, người không muốn?”.

Cái loại ngữ khí ủy khuất mang theo hy vọng thiết tha này, Thư Minh không biết như thế nào cự tuyệt, nghĩ đến vết thương trên người Tiêu Lâm, lại nghĩ đến chỗ phía sau cũng có thương, thầm nghĩ cho hấn lần này.

Hắn nhẹ buông tay, Tiêu Lâm liền áp lên, tuy là chặt chẽ đưa hắn ôm vào trong ngực vuốt ve hôn môi, cũng chưa từng lỏng đầu hắn, một chút cảm giác áp bách cũng không có.

Thư Minh thân hình hư nhược, giơ cánh tay ôm lấy hắn.

Tiêu Lâm quả thực vui vẻ không hết, phía dưới thân cũng cứng rắn như gang thép, hắn chen vào giữa hai chân Thư Minh, đưa tay xuống, hướng hông thư minh đưa tới, huyết khẩu nơi đó đã có thể làm. Hắn đưa một ngón tay vào, cúi đầu nhìn Thư Minh, hai má đỏ bừng, lại chính là căn môi, cũng không có biểu tình không khỏe. Hắn liền đưa thêm một ngón tay vào, nhẹ nhàng chuyển động.

“Ngô ~” Thư Minh khẽ hừ một tiếng, Tiêu Lâm đều dừng lại, cũng không dám liều lĩnh, chần chừ đưa ngón tay thứ ba vào, thẳng đến khi cảm thấy không ngại, thế này mới kéo tay đang che mắt của Thư Minh xuống, nhìn hắn nói, “Thư Minh, nhìn ta.”

Trong con mắt sáng hiện lên một tầng thủy quang, ẩn đầy tình ý, Tiêu Lâm rốt cuộc nhịn không được, dang chân Thư Minh ra, thắt lưng hạ xuống, đem chỗ lửa nóng của chính mình đưa vào bí huyết.

“Ân”.

Hai người đều khó nhịn ra tiếng.

Tiêu Lâm nhẹ nhàng lau đi mồ hôi thấm trên trán Thư Minh, hôn nhẹ lên bạc thần của hắn nói, “Thư Minh, chúng ta cùng một chỗ.”

Thư Minh cả thể xác lẫn tinh thần đều bị cảm giác phía dưới chi phối, hốt hoảng không biết đang ở nơi nào, duy nhất có thể xác nhận, chính là cặp mắt người phía trên đang nhìn mình quả thật hữu tình.

Từ vô tình đến đa tình lại có tình, gian nan dữ dội? Bỗng dưng nghĩ đến Lân nhi đã mất, mà nhú lại.

Tiêu Lâm lúc này lại mở miệng nói, “Thư Minh, Lân nhi còn có thể trở về.”.

Thư Minh không có thời gian suy nghĩ Tiêu Lâm sao biết trong lòng mình đang nghĩ gì, cơ thể đột nhiên co rúm lại, rốt cuộc không thể ngăn cảm giác này, chỉ có thể tùy ý Tiêu Lâm một lần rồi một lần đưa hẳn đến cao trào tình dục.

Đêm xuân khổ đoản, tình triều tạm lui, Tiêu Lâm ôm lấy Thư Minh, xoa nhẹ thắt lưng hẳn, đem cái của mình thâm nhập thật sâu vào bên trong Thư Minh, không thể kiềm chế được liền lập tức phát tiết. Hai người đều mờ hồ đầm ìa, khí lực giơ ngón tay cũng không còn, Tiêu Lâm cố sức mở chân đỡ lấy Thư Minh, suyễn khí hỏi, “Người hoàn hảo a?”.

Khoái cảm còn vây lấy cơ thể, Thư Minh ần ần cảm thấy có cái gì bất đồng, lại ngại da mặt mỏng, không hé răng, Tiêu Lâm xoay mặt hẳn qua nhìn kỹ, khẳng định hẳn không có việc gì, thế này mới yên tâm.

Lúc này Đông Phương ký bạch, hai người bận việc một đêm, ngay cả ngủ cũng không ngủ, nghe được kèn vang lên, thời gian tập thể dục buổi sáng đã đến.

BẠCH VŨ MỘT THẠCH LĂNG

Arams
www.dtv-ebook.com

Chương 40

“Ta muốn đến giáo trường.”

Lăng Thư Minh ngồi xuống, xoay người nhặt lấy quần áo tán loạn dưới đất.

Cơ thể trần trụi, làn da như ngọc thạch, đường cong tỉ mỉ rõ ràng, tuyệt đẹp.

Thư Minh đẹp như thế a!

Tiêu Lâm trong lòng dâng lên cảm giác thỏa mãn không lời nào có thể diễn tả được, hấn sợ rời khỏi Thư Minh, đối với hấn mà nói hai người đêm hôm qua thật ngăn ngủi.

Hấn thầm nghĩ đem người này ôm chặt trong tay, không nghĩ buông tay, thầm nghĩ cần nhiều ôn nhu hơn.

“A nha”.

Cả người giống như kim đâm, cánh tay vừa nhấc, đau nhức liền đánh úp lại, Tiêu Lâm nhe răng trợn mắt, “Tê tê” tràn đầy lãnh khí, ngã ngửa trên giường, xấu hổ nhìn Thư Minh.

“Người xảy ra chuyện gì?” Thư Minh quá sợ hãi, chẳng lẽ là hấn có chỗ nào bị thương mà mình chưa biết? “Người còn chỗ nào bị thương sao?”.

Tiêu Lâm không nói gì, lắc đầu nói, “Tự làm bậy không thể sống.”.

Thư Minh khó hiểu, trong mắt hắn hiện lên một tia giao hoạt, thật sâu nhìn Thư Minh nói, “Ban đêm, ta quá mức càn rỡ.”.

Lăng Thư Minh nháy mắt mặt đỏ bừng, hung hăng trừng hắn một phen.

Hắn hiện tại cũng nghĩ lại, lẽ ra Tiêu Lâm mình đầy thương tích, thời điểm hắn làm chuyện đó, lại một chút cũng không mệt mỏi, đầy tinh thần. Hắn không tin Tiêu Lâm, trừng mắt nhìn Tiêu Lâm chờ hắn giải thích.

Tiêu Lâm bỏ qua ý vui đùa, cầm tay Thư Minh, tình chân ý thiết nói, “Thân mình là có chút khó chịu, đối với người muốn ôm người, nếu không ôm người, ta sợ người nói người tha thứ ta, người cùng với ta bất đắc dĩ chỉ là mộng đẹp. Thời điểm ôm người trong lòng đều tràn đầy vui mừng, ta còn nhớ tới gì, cũng không cảm thấy đau.” [tốt lắm, thì ra đây cũng là phương pháp, hắn lại nghĩ Tiêu Lâm thể hư, nhưng hắn lại tin tưởng tiềm thức có thể sáng tạo kì tích.].

Thư Minh há mồm, lại không biết nói cái gì mới tốt, cuối cùng xấu hổ tức giận dữ nói một câu, “Lần sau không được như vậy.”.

Tiêu Lâm vội vàng đáp ứng, “Sẽ không xằng bậy.”.

Hắn cũng đã biết rõ cảm giác đau đớn này, hiện tại cả người mềm nhũng không có lực. Hắn sợ nghĩ đến sau này, vạn nhất bị hao tổn, sau này không biết sẽ như thế nào, lén liếc mắt nhìn Thư Minh một cái, người tốt như thế cũng không thể bạc đãi.

Thư Minh không biết tâm tư hắn, đặt hắn nằm ngay ngắn đắp chăn hảo, “Ta đi gọi hạ Tiến Thông lại đây.”.

Tiêu Lâm giữ chặt hắn lại lấy lòng, “Người hôn ta một chút rồi đi.”.

Lăng Thư Minh nghiêm túc, cũng không có quen thân mật trêu đùa như vậy, ly khai tay hắn rời đi.

Tiêu Lâm quyết quyết miệng, có chút thất vọng, lại thích Thư Minh e lệ. Nhớ tới khi đó ở Vương phủ hôn hãn, thiếu niên ngượng ngùng, ngây thơ không biết, ngơ ngác để cho hãn chiếm tiện nghi, ngây ngốc bế khí, thẳng đến khi hãn buông ra, thiếu niên mới quay người ho khan gương mặt giận dữ hơi hơi tái đi.

Khóe miệng không tự giác nhếch lên, hãn quả thực không biết nên yêu Thư Minh thư thế nào mới hảo.

“Vương gia!” Hạ Tiến Thông reo cúi mình, “Hạ quan tới chần mạch cho Vương gia.”.

Tiêu Lâm vươn cánh tay, Hạ Tiến Thông xuất ra gối mềm đặt cổ tay hãn lên, cẩn thận bắt mạch.

“Hạ Tiến Thông, ta hỏi ngươi, thân mình thư minh có phải là dị thường hay không, hãn còn có thể hoài thai hay không?”.

Hãn nghĩ đến mật huyết Thư Minh đầy yêu dịch, nhịn không được mở miệng hỏi. Hãn cùng với Thư Minh trong lúc đó cũng không phải không có khúc mắc, bọn họ mất đi đứa nhỏ trân quý, đây là tiếc nuối nhất trong lòng bọn họ. Nhớ tới liền cảm thấy nội tâm đau đớn.

“Này hạ quan thật là không biết.” Hạ Tiến Thông đáp.

“Kia quên đi.” Tiêu Lâm nhớ tới một chút, lại phân phó nói, “Ngươi sau này tìm chút lí do, thường xuyên thay Thư Minh chần mạch, nếu như khác thường, nhanh báo lại ta.”.

Mặc kệ như thế nào, vẫn là nên phòng ngừa vạn nhất, nay không giống ở kinh thành, hoàn cảnh điều kiện cũng không hảo, nếu là có, lại sợ sơ sẩy..... Hãn tuyệt đối không thể lại làm cho loại chuyện này phát sinh.

“Dạ, Vương gia.” Hạ Tiến Thông lĩnh mệnh, “Vương gia, thứ hạ quan nói thẳng, Vương gia thân thể suy yếu, vẫn là nên cấm chuyện phòng the.”

Tiêu Lâm nhú mi, “Này hẳn không ngại?”

Hạ Tiến Thông nói thẳng, “Đây là chuyện đáng ngại, nếu không điều trị tinh dưỡng tốt, ngày sau lại mang bệnh, từ nay về sau sẽ không an tâm.”

Tiêu Lâm cũng không muốn như vậy, gật đầu nói, “Người cứ điều trị cho ta. Bất quá không cần nói cho Thư Minh nghe, không được hù dọa hẳn.”

Hạ Tiến Thông dù không muốn, nhưng cũng phải đáp ứng, đang nghĩ cách làm sao nói cho Lăng Thư Minh.

BẠCH VŨ MỘT THẠCH LĂNG

Arams
www.dtv-ebook.com

Chương 41

Thân hình xem như thập phần gầy yếu, cái đầu cũng nhỏ, nhìn từ phía sau, giống như thiếu niên chưa lớn. Lam bào màu trắng mặc trên người trở nên rộng lớn, tóc mềm mượt, cẩn thận tỉ mỉ búi thành một búi trên đỉnh đầu. Ngũ quan đậm nhạt làm cho người ta thực dễ dàng xem nhẹ, sắc da cư nhiên là trắng xanh.

Lăng Thư Minh ý thức được chính mình thế nhưng chưa từng có cẩn thận đánh giá Hạ Tiến Thông. Người này, nếu muốn dùng lời nói để hình dung, hẳn thâm nghĩ phải dùng — nhân tâm nhân thuật, am hiểu lòng người.

Lúc trước mình mang thai bất hạnh sanh non, là hẳn toàn tâm toàn ý điều trị chiếu cố, tuy nói Tiêu Lâm có phần đe dọa, nhưng hẳn vẫn đối xử tốt với mình như vậy. sau đó, lúc hẳn ở bên cạnh Cảnh vương, nếu không có người thiện ý cùng am hiểu tâm tư, chỉ sợ cũng khó sống yên.

Hẳn một phen độ lượng, vẫn là quyết định trực tiếp hỏi hẳn.

“Thân thể vương gia, hạ quan sẽ hết sức điều dưỡng, may mà cũng không phải là việc gì khó, bất quá là, Vương gia tuổi trẻ, hảo hảo nghỉ ngơi liền khỏe.”.

Lăng Thư Minh ừ một tiếng, làm như không chút để ý nói, “Tiến Thông, người ngồi xuống, ta có lời hỏi người.”.

Có phải hay không lại muốn hỏi về việc có thai a?

Hạ Tiến Thông reo nghe lời ngồi xuống, chờ Lăng Thư Minh đặt câu hỏi.

“Vương gia thân phận bị lộ ra ngoài, còn có lúc trước quân doanh ta hai lần bị tập kích, Tiến Thông có cái gì muốn nói sao?”.

Bùm một tiếng, Hạ Tiến Thông nghe vậy lập tức quỳ rạp xuống đất.

Lăng Thư Minh nhíu mày, giơ tay lên, “Người đứng lên mà nói!”.

Đại tướng quân trực tiếp hỏi hần, vẫn không quanh co lòng vòng nói bóng nói gió, cũng không trực tiếp đem chính mình giao cho người thăm vấn, đã là nể mặt mình, vẫn như cũ tín nhiệm chính mình. Nhưng mà chính mình lại cô phụ hần.

Hạ Tiến Thông hốc mắt nóng lên, giọng nói khàn khàn, “Hạ quan có tội, tướng quân cho hạ quan quỳ bẫm.”.

Lăng Thư Minh chỉ nghe hần, nghe hần nói.

Thân phận người nọ khẳng định đã bị phát hiện, bằng không đại tướng quân cũng không tra mà trực tiếp hỏi đến. Hần nhắm mắt, sau lại mở, đem khúc chiết trong đó nhất nhất nói ra.

“Bốn năm trước, hạ quan cứu một người xa lạ bị thương nặng hôn mê ở ven đường, hần tự xưng là người đi đường bất hạnh bị cường đạo Đột Quyết gây thương tích. Ta mang hần đến chỗ của ta, đợi vết thương hồi phục, liền tự ý rời đi. Không lâu sau lại tới tìm ta, nói là về quê nhà, rốt cuộc sống không nổi, muốn tòng quân. Ta biết nhập quân không ổn, liền năn nỉ quản sự tướng quân cho hần ở khóa phòng. Thật không ngờ ta bị hần lừa, hần lòng muông dạ thú, hần lấy việc hạ độc trong cơm canh áp chế ta, muốn ta trộm bản đồ trong tay đại tướng quân, nếu ta không ăn trộm, hần liền không giao giải được. Ta cầm tướng quân bố phòng đồ, thủ hội một phần giao cho hần, hần truyền sắp xuất hiện đi, ta doanh liền tao tập. Sau đó

hắn cũng chính miệng chứng thật, thân phận cùng công lực bị mất hết của vương gia là hắn tiết lộ cho Đột Quyết quốc sư.”.

“Hạ quan biết tội.” Hạ Tiến Thông dập đầu thật mạnh.

“Người sửa lại bản đồ? Lần trước Đột Quyết muốn đánh lên chính là quân thảo?”.

“Hạ quan quả thật sửa lại bản đồ, hạ quan tự biết trọng tội.”.

Hạ Tiến Thông có tài nhìn sẽ không quên, ngày đó lên vào trong phòng Lăng Thư Minh, nhìn thoáng qua bản đồ liền ghi nhớ, nhưng sửa lại mấy chỗ trọng yếu, người nọ không biết hắn làm như vậy, còn tưởng rằng hắn lấy ra chính là bản gốc của Lăng Thư Minh, còn thật cẩn thận sao chép lại rồi đưa hắn mang đi, để tránh bị Lăng Thư Minh phát giác.

“Người cũng biết người nọ là ai?” Lăng Thư Minh hỏi.

“Hắn nói hắn gọi Trầm Lãng, này cũng có thể là tên giả.”.

Lăng Thư Minh lại nói, “Không phải giả danh. Đột Quyết quốc sư có thủ hạ là phiêu kỵ tướng quân, Trầm Lãng! Mẫu thân là người Vệ quốc, phụ thân là người Đột Quyết, hắn theo họ mẹ.”.

Hạ Tiến Thông tâm thần nhất hoảng, nguyên lai thật sự gọi Trầm Lãng, thế nhưng tên người nọ là thật, chưa từng lừa hắn.

“Sai lầm của người, ta không thể tha thứ. Người đầu tiên là không rõ quân kị, sau lại cùng thông đồng với địch.” Lăng Thư Minh mắt sáng như đuốc, đáy mắt tuy có chút không đành lòng, nhưng cũng chỉ phải ngoan tâm nói, “Muốn chém người, cũng có thể!”.

Hạ Tiến Thông dập đầu một cái thật mạnh, bi thương nói, “Hạ quan biết tội không thể thứ, hạ quan phụ lòng đại tướng quân!”.

Hắn sớm đoán được kết cục hôm nay, vốn cũng chính là hắn gây họa cho Cảnh vương.

Lăng Thư Minh nhu nhu mắt, vô lực phát tay nói, “Người đi ra ngoài trước. Người chờ mấy ngày, chờ đợi trong quân tuyên án cùng hình phạt. Yên tâm, không có giết người.”.

“Tạ đại tướng quân.” Hạ Tiến Thông lại dập đầu, đứng lên đi đến bên cạnh bàn, lấy vài nét bút viết ra một phương thuốc đưa cho Lăng Thư Minh, “Thuốc bổ này cấp cho vương gia, là hạ quan căn cứ [Thước Hoa kinh] cùng với tình hình của vương gia mà nghĩ đến. Uống đến bán nguyệt là có thể khỏi. Mặt khác,” Hắn thật sâu nhìn Lăng Thư Minh liếc mắt một cái nói, “Thứ hạ quan nói thẳng, anh ngọc nhập thể, đại tướng quân người nay thể chất đã có biến đổi, có thể lại ám kết châu thai, thân thể không như bình thường, không thể tùy ý.” Hắn ngừng lại một chút nói, “Cảnh Vương gia hôm nay cũng hỏi ta, ta chỉ nói không biết, đại tướng quân nếu là tâm không khúc mắc, liền chính mình nói cho Cảnh Vương gia đi.”.

Lăng Thư Minh nghiêm nghị nói, “Ta sẽ không tùy ý, lời của người nói ta nhất định để ở trong lòng.”.

Hạ Tiến Thông cười nói, “Cảnh Vương gia một mảnh thâm tình, Tiến Thông hâm mộ.”.

Những lời này của hắn giống như một vị bằng hữu, nói xong liền xoay người đi.

Lăng Thư Minh trong lòng không rõ tư vị, nhưng cũng không thể nề hà.

Hắn buồn bực không vui trở về phòng, Tiêu Lâm đang ngủ say. Điểm tâm trên bàn không được động qua, hiển nhiên là sau khi hắn đi, Tiêu Lâm liền ngủ say bất tỉnh thẳng đến khi hắn trở về.

“Vương gia, Vương gia?” Lăng Thư Minh vỗ nhẹ nhẹ mặt hăn, nhẹ giọng kêu.

Sao lại không tỉnh? Lăng Thư Minh hoảng, vội vàng đi bắt mạch của hăn.

“Người sao lại không gọi tên của ta?” Tiêu Lâm ngay lúc hăn nắm lấy tay liền quyết miệng mở mắt, cầm tay của Lăng Thư Minh hỏi.

“Nguyên lai là giả bộ ngủ!” Lăng Thư Minh cười nói, “Sao lại không ăn điểm tâm?” Thấy hăn vẫn là tức giận nhìn mình, đành phải gọi hăn một tiếng, “Tiêu Lâm.”.

Cảnh Vương gia lập tức mặt mày hớn hở, “Ta chờ người trở về cùng nhau ăn, kết quả đại tướng quân công việc bề bộn, chạy đến giáo trường đến giờ mới quay lại. Đại tướng quân có rảnh bồi bốn vương ăn cơm trưa không?”.

Lăng Thư Minh miễn cưỡng cười nói, “Ta đi gọi người mang cơm trưa lại đây. Người thân mình còn đau không?”.

Tiêu Lâm thờ dãi nói, “Rõ ràng những lời này hăn là ta hỏi người.”.

Biết hăn trêu ghẹo, Lăng Thư Minh trừng mắt liếc hăn một cái, “Ta không đau, Cảnh Vương gia có phải là cả người đau nhức không chịu nổi không?”.

Tiêu Lâm làm biểu tình khoa trương, “Nga? Thư Minh một chút cũng không đau?”.

Cuối cùng khiến Thư Minh lại đỏ mặt, nột nột không biết nói cái gì mới tốt. “Không đau là tốt rồi, sau này mỗi lần ta đều luyện tiếc người đau.” Hăn ở trên mặt Thư Minh hôn trộm một cái, thân thể lười nhác ngồi dậy.

Lăng Thư Minh bỗng nhiên nghĩ đến mới vừa rồi Hạ Tiến Thông nói câu nói kia, không biết tại sao nhìn thấy Hạ Tiến Thông đối Trầm Lăng cũng là một mảnh tình thâm, như vậy mà nói, tựa hồ chính mình cũng là may mắn nhiều.

“Tiêu Lâm, nội gian điều tra ra. Là Phiêu Kị đại tướng quân Trầm Lăng của Ma Tát Đức. Hạ Tiến Thông trộm bố phòng đồ cho hắn, bất quá là sửa đổi đôi chút.”.

Tiêu Lâm biến sắc, cả giận nói, “Hạ Tiến Thông sao lại cùng Trầm Lăng có qua lại?”.

Lăng Thư Minh muốn nói lại thôi, cảm thấy đau đầu, hắn đem sự tình nhất nhất nói cho Tiêu Lâm nghe, “Đây là tội thông đồng với địch, theo luật xử trảm.”.

Tiêu Lâm đau lòng nhìn hắn phiến não không chịu nổi, kéo hắn vào lòng nói, “Người cũng không nên phiến lòng. Không nghĩ đến phải tìm cái cơ đặc xá hắn sao.”.

Lăng Thư Minh thở dài nói, “Trong quân nghiêm minh, sao lại nói ra lời này. Rồi sau này trong quân còn gì là kỷ cương?”.

Tiêu Lâm nói, “Có thể chứ, người cũng hà tất làm phức tạp chuyện trong đó. Hạ Tiến Thông cũng không phải tội nặng, hắn nếu đã nhận tội, trong lòng nhất định là không oan.” Hắn hiểu được suy nghĩ trong lòng Thư Minh, lại khuyên nhủ, “Chúng ta cảm kích hắn, đến lúc đó hắn ra đi, chúng ta hảo hảo tiễn hắn đoạn đường, sau khi hắn chết, chúng ta thay hắn khâm liệm.”.

Lăng Thư Minh biết rõ đây là lời nói đứng đắn, chính là khó tránh khỏi một phen cảm thán.

Tiêu Lâm lại nói một câu, “Hơn nữa, Trầm Lăng nhất định sẽ không đứng nhìn hăn chết.”.

Lăng Thư Minh nghi nói, “Sao nói vậy? Trầm Lăng gặp sự bại liền rời đi, nay ngay cả người cũng tìm không thấy.”.

Tiêu Lâm cười nói, “Người nghĩ hăn là đồ ngốc sao? Hạ Tiến Thông sửa lại bố phòng đồ, hăn lại tin tưởng không phòng? Lúc trước đâm lao phải theo lao, sẽ không có nhiều tâm tư.”.

Nghe hăn vừa nói như thế, Lăng Thư Minh cũng hiểu được, bỗng nhiên sắc mặt lạnh lùng, tà nghệ nhìn Tiêu Lâm nói, “Vương gia quả nhiên hiểu biết sâu rộng!”.

Tiêu Lâm hì hì cười trừ, rút đầu vào cần cổ hăn, “Ta hảo đói bụng, Thư Minh mau gọi người đưa cơm tới.”.

BẠCH VŨ MỘT THẠCH LĂNG

Arams
www.dtv-ebook.com

Chương 42

Tà dương như máu, Lăng Thư Minh cùng Cảnh vương đi đến nơi canh giữ Hạ Tiến Thông. Ngoài phòng chỉ có một người canh giữ, thấy Tiêu Tâm Thư Minh liền quỳ xuống hành lễ.

Lăng Thư Minh hỏi, “Có việc gì không?”.

Người nọ nói, “Hồi bẩm đại tướng quân, không có.”.

Tiêu Lâm cùng Lăng Thư Minh liếc nhau, Tiêu Lâm cười nói, “Vào đi thôi.”.

Đẩy cửa đi vào, Hạ Tiến Thông đứng ở bàn, nhìn thấy hai người, cúi người thật sâu, “Vương gia, đại tướng quân.”.

Lăng Thư Minh nhìn hẩn, trầm thanh nói, “Ngày mai là ngày tuyên án.”.

Hẩn nhìn Hạ Tiến Thông, ánh mắt đau đớn. Hốc mắt hạ dày đặc bóng đen, hiển nhiên chưa từng yên giấc. Thở dài nói “ Ngồi xuống đi, ta cùng với Cảnh Vương gia đến cùng người uống rượu.”.

Hạ Tiến Thông nghe vậy trong mắt một tầng thủy quang, nhin xuống, cười nói, “Hạ quan đa tạ Vương gia cùng đại tướng quân.”.

Tiêu Lâm liếc mắt nhìn hẩn, chả trách, “Người cũng là cái đồ ngu không biết nhận thức.....”.

“Lòng người khó dò, hiện tại nói lời này vô ích.” Lăng Thư Minh đánh gãy lời hẩn, tiếp nhận thực hạp trong tay Tiêu Lâm, lấy thức ăn, bình rượu, chén rượu dọn lên.

Tiêu Lâm trong lòng cả kinh, thầm nghĩ chính mình lỗ mãng, Thư Minh lúc trước cũng nhận thức không rõ, vội vàng nâng cốc lên, bưng lên một ly kính Hạ Tiến Thông, “Ta trước kính người, những chuyện lúc trước.”

Hạ Tiến Thông ngửa đầu uống cạn, “Đa tạ Vương gia.”

“Hảo tửu!” Rượu ngon mát lạnh, vào miệng thích thú, hương vị thoang thoảng. Hãn cười nói, “Rượu ngon, nhắm đồ ăn cùng uống rượu cũng tốt.” Hãn đưa một miếng thức ăn đến bên miệng, thật ngon.

Lãng Thư Minh nhấp ngụm rượu nói “Luận công, người y thuật cao minh, Lưu tướng quân cũng đối với người khen không dứt miệng, lúc trước trong quân bệnh sốt rét hoành hành, là người theo phương pháp cổ điều trị thuốc, nhất phòng nhất trì hai bút cùng vẽ, xem như công lớn; luận tư, người ta từng có giao tình, Thư Minh nhiễm bệnh là Hạ Tiến Thông người đem mạng cứu về, chuyện đã như vậy. Đối với người, ta chỉ có thể tặng người một ly rượu nhạt.”

Hạ Tiến Thông nghiêm mặt nói, “Đại tướng quân rượu khinh tình trọng. Ta gieo gió gặt bão, trách không được người khác. Có thể được Vương gia, tướng quân đối đãi như thế, đã mãn nguyện.”

“Người nói Trầm Lãng kia có thể hay không trở về cứu người?” Tiêu Lâm đột nhiên hỏi một câu, tay chống lấy cằm, tựa tiểu phi tiểu.

Hạ Tiến Thông ngẩn ra, nghiêm nghị nói, “Vương gia sao lại hỏi như vậy?”

Ngày ấy người nọ cũng từng nói sẽ dẫn hãn đi, nhưng hãn sẽ không đi, nếu hãn đi, này chính là tội phản quốc thông đồng với địch, tội danh sẽ áp chế hãn cả đời không thể ngẩng đầu, huống chi người nọ có vài phần thiệt tình, nhưng sau này cũng không biết được? Đợi hãn nghĩ thông, chính mình lẻ loi ở nước khác thì sẽ như thế nào? “Ta không phải sợ chết, ta tình nguyện chết ở chỗ này. Hạ quan có tội, Vương gia không cần thử.”

Tiêu Lâm nhân châu chuyển động, bỗng dừng đứng dậy, Lăng Thư Minh cả kinh, muốn ngăn trở đã không kịp.

Tiêu Lâm một bên cất cao giọng nói, một bên đẩy cửa ra “Thư Minh, hãn có ý muốn chết, chúng ta trở về đi!”.

Một bàn tay giơ vào cửa giữ chặt cổ hãn, đưa hãn quay vào trong.

Người nọ khê cười nói, “Cảnh Vương gia thật can đảm, Trầm Lãng đặc tội.”.

Người này đúng là Trầm Lãng, hãn đánh bất tỉnh thủ vệ thay đổi quần áo, chuẩn đêm nay liền mang Hạ Tiến Thông đi. Sau Lăng Thư Minh cùng Cảnh vương tới chơi, không biết tại sao, hãn liền cảm giác được hai người kia đối hãn sinh nghi, liền quyết định nếu không thể thoát thân liền bắt Cảnh vương, mới vừa rồi lại nghe bên trong Cảnh vương cùng Hạ Tiến Thông đối thoại, thấy Cảnh vương là muốn cho hãn biết Hạ Tiến Thông sẽ không thành thật cùng hãn đi.

Lăng Thư Minh ngậm bực Tiêu Lâm chủ ý xằng bậy, trên mặt cũng bất động thanh sắc, âm thanh lạnh lùng nói, “Trầm Lãng, thả Cảnh Vương gia.”.

Khi ở ngoài cửa, hãn cùng Cảnh vương liền cảm thấy thủ vệ này không thích hợp, tiêu lâm thế nhưng không có chỉ ra, ngược lại trực tiếp vào trong, sau lại nói thử, nói vậy là hãn đã sớm đoán ra người đó là Trầm Lãng.

Tiêu Lâm cười hì hì cũng không thèm để ý, Trầm Lãng hướng thân ảnh phía sau Thư Minh đang cúi đầu không nói nói, “Lại đây, bằng không ta liền mang Cảnh Vương gia đi.”.

Lăng Thư Minh kiềm chế không được, tiêu lâm lại có thể bị bắt đi, quan tâm sẽ bị loạn, đầu óc hãn đều là nghĩ đến Tiêu Lâm công lực mất hết không thể tự bảo vệ mình, sợ Tiêu Lâm lại bị thương, cảm thấy quan trọng

vẫn là an toàn của người nọ, lập tức thân hình vừa động, nhanh như chớp xuất thủ, muốn cướp Tiêu Lâm.

Không ngờ Trầm Lãng trong tay hàn quang chợt lóe, xuất ra một thanh đoản đao kề sát cổ Tiêu Lâm.

Lãng Thư Minh liền ngừng lại, đôi mắt như lửa.

Tiêu Lâm trong lòng vui vẻ không nghĩ gì, bất quá cảm giác mát trên cổ cũng làm cho hắn càng khó chịu, lạnh lạnh mở miệng nói, “Người tay cũng không cần.”.

Trầm Lãng cười nói, “Lãng đại tướng quân không làm ta sợ, ta tự nhiên sẽ không thương người.” Hắn lại hướng Hạ Tiến Thông nói, “Người chưa từng thông đồng với địch phản quốc, dù có tội cũng không phải chết, ta mang người đi, người đi làm tiêu dao thần y không tốt sao? Sao lại hờn dỗi ta mà mệnh cũng không cần?”.

Hạ Tiến Thông bị hắn làm tức giận đến nhìn cũng không nhìn, hắn thế nhưng lại nghĩ chính mình muốn chết là vì dỗi?

“Người đừng ở trong này hồ ngôn loạn ngữ, thả Vương gia.”.

Trầm Lãng nhìn hắn, đáy mắt nổi lên một tia nhu tình, “Người lại đây, ta để hắn lại.”.

Tiêu Lâm miễn cưỡng mở miệng, “Thư Minh giết người, sẽ mất hứng, đừng làm cho hắn không thể không giết người.”.

Hạ Tiến Thông nghe vậy, cắn mạnh môi dưới.

Lãng Thư Minh bỗng nhiên tâm sinh không đành lòng, như vậy có phải hay không là bức người không có lựa chọn nào khác? Đang muốn giữ Hạ

Tiến Thông lại khuyen hẳn, Hạ Tiến Thông lại đột nhiên ngẩng đầu, lập tức hướng Trầm Lăng đi đến.

Đợi hẳn đi đến trước mặt, Trầm Lăng một phen túm lấy hẳn đồng thời một chưởng hướng đến ngực Tiêu Lâm. Lăng Thư Minh chỉ tiếp lấy được Tiêu Lâm, trơ mắt nhìn Trầm Lăng mang theo Hạ Tiến Thông nhảy lên đầu tường rời đi.

Thôi, như vậy cũng tốt.

“Người có bị thương hay không?” Trầm Lăng đánh Tiêu Lâm một chưởng, Lăng Thư Minh nghĩ đến sắc mặt liền trở nên âm trầm.

Tiêu Lâm lại nghĩ đến hẳn là đang buồn bực chuyện mình tự chủ trương, còn thân lâm hiểm cảnh, “Người đừng sinh khí, để cho Trầm Lăng kia cứu đi Hạ Tiến Thông, là ta không muốn người khó xử, ta biết hẳn sẽ không thương ta.”

Lăng Thư Minh bên ngoài thần sắc dịu đi, khóe mắt lại có chút ý cười, nói đùa, “Vương gia thần cơ diệu toán, ta chỉ có thể nói gì nghe nấy.”

Thấy hẳn cũng không phải sinh khí, Tiêu Lâm trong lòng vui vẻ, “Người không trách ta là tốt rồi.”

Lăng Thư Minh đột nhiên cảm thấy hốc mắt cay cay, ôn nhu nói, “Ta sẽ không trách người.”

Tiêu Lâm nghe ra thâm ý trong lời nói của hẳn, chỉ cảm thấy phút này có chết cũng không tiếc nuối, hẳn đang muốn cầm tay Thư Minh, đến hảo hảo thổ lộ một phen, Thư Minh lại đẩy ra hẳn nói, “Tốt lắm, chúng ta còn phải đi cấp cho bọn họ công đạo, Hạ Tiến Thông không thể tự biến mất a.”

Cảnh Vương gia tà tâm không dứt, bước qua ôm Thư Minh, ở trên mặt hẳn hôn trộm một cái.

Thư Minh nhìn không chớp mắt, mặt thong thả ửng đỏ.

BẠCH VŨ MỘT THẠCH LĂNG

Arams
www.dtv-ebook.com

Chương 43

“Thư Minh, người đang cười cái gì?”.

Tiêu Lâm có điểm mất hứng, Thư Minh bỏ mình qua một bên đang cười gì, hăn nghĩ cũng nghĩ không ra. Lần thứ mười bốn hăn nhìn thấy Thư Minh ngồi trước thư án giơ miệng cười, cuối cùng nhin không được hỏi hăn.

Thư Minh ngẩng đầu, phủ nhận nói, “Ta không cười a.”.

Hăn mở to mắt nhìn Tiêu Lâm trong lòng nóng lên, kiềm chế không được triền đi qua ôm lấy hăn, “Có cái chuyện tốt gì, cũng nói cho ta biết.”.

Lăng Thư Minh bỏ bút lông trong tay xuống, bất đắc dĩ nói, “Thực không có.”.

Hăn kéo Tiêu Lâm qua, cùng hăn ngồi lên cái ghế, tay ôm hăn vào người mình, ôn nhu hỏi, “Dược hôm nay, người uống chưa?”.

Tiêu Lâm yêu nhất bộ dáng ôn nhu của hăn, ở trên má hăn cọ cọ rồi mới nói “Uống xong ta mới đến gặp người, người yên tâm.”.

Thư Minh lại hỏi, “Trên người còn có chỗ nào đau không, có chỗ nào không tốt không?”.

Tiêu Lâm nhìn hai cánh hoa hăn hé ra hợp lại, không biết tại sao bỗng nhiên nghĩ đến thần sắc của Thư Minh cùng cúc huyết giống nhau, hai má liền có chút nóng, Thư Minh thấy hăn sắc nhất biến, nghĩ đến hăn lại không ổn, hoảng nói, “Sao vậy? Huyết khí nghịch chuyển sao?”.

Tiêu Lâm ngấn ra, phục hồi tinh thần lại, miết nhẹ cằm hấn, đem đôi môi in lên cánh hoa, nhẹ nhàng đụng vào, cầm lấy tay Thư Minh đặt vào giữa hai chân, nói giọng khàn khàn, “Khí huyết không có đi ngược chiều, cũng là nóng lên.”.

Nơi đó cách một lớp vải còn cảm thấy phồng tay, lòng bàn tay Thư Minh cảm thấy rõ ràng.

Thư Minh hạ mắt một lát, bối mốt thiếu sót nhìn Tiêu Lâm nói, “Ta gần đây không cùng người hồ nháo. Chỉ có thể làm phiền Cảnh vương gia tự mình nghĩ biện pháp giải quyết!”.

Tiêu Lâm bĩu môi, sửa lại nhãn tình làm duyên làm dáng, “Ta không nghĩ biện pháp khác, chỉ nghĩ người.”.

Khuôn mặt hàm xuân, đôi mắt như nước mùa thu, Thư Minh tâm trí nhớ lại, mơ hồ nhớ lại khi cùng với Tiêu Lâm, cũng có chút tình nhiệt, thấp giọng hỏi hấn, “Ta ở đây thượng?”.

Tiêu Lâm cầm tay hấn đưa đến miệng, nhẹ nhàng cắn một ngụm, nói “Ta cho người thượng.”.

Một cỗ nhiệt huyết nảy lên đỉnh đầu, Thư Minh nhìn thấy Cảnh vương gia khiêu khích, sừng sốt một lúc lâu, lại còn nhớ rõ có hai chuyện chưa làm thỏa đáng, không thể dấn vào, hít sâu một hơi, che dấu thần sắc thất vọng, cố ý chọc giận Tiêu Lâm nói, “Cảnh Vương gia túc trí đa mưu, nói là ta thượng, rốt cuộc chữ thượng này có phải thượng hay bị thượng thì ta vẫn chưa rõ, đến khi đó biết đâu người lại không giữ lời.”.

Tiêu Lâm tính toán thất bại, phẫn nộ nói “Ở mặt trên mặt chết đi, ta cho người hảo hảo hưởng thụ.”.

Thư Minh không cùng hấn dây dưa, rút tay về đứng lên, nói, “Buổi chiều ta phải đi ra ngoài, buổi tối trở về.”.

Tiêu Lâm đang muốn hỏi hẳn đi ra ngoài làm cái gì, Thư Minh xoay người nhìn hẳn, nghiêm mặt nói, “Người chờ ta, ta có việc muốn nói cho người.”.

Hắn một bộ dạng nghiêm túc, làm Tiêu Lâm lo lắng đứng lên, truy vấn nói, “Người đi làm cái gì? Ta với người cùng đi. Còn có, người muốn nói cái gì, vì sao phải trở về mới nói cho ta biết, hiện tại liền nói không được sao?”.

Thư Minh lắc đầu, cười nói, “Tóm lại là chuyện tốt. Ta chính là muốn buổi tối trở về nói với người.”.

Hỏi không được kết quả, Tiêu Lâm thở dài, đi đến bên người hẳn, kéo thắt lưng đem hẳn ôm chặt trong lòng, ở trên người hẳn gửi gửi, nhẹ nhàng nói, “Thư Minh, ta tuy rằng không có võ công, người cũng đừng xem ta là đang trói buộc.”.

Lãng Thư Minh nghe hết hồn, cuống quýt giải thích nói, “Tiêu Lâm, ta..... Ta không có đem người xem thành trói buộc. Ai, chuyện đó..... Chuyện đó.....” Hẳn chính là muốn cấp Tiêu Lâm một kinh hi, cũng không muốn tạo thành khúc mắc, “Ta bắt quá bố trí một phen, có thể đem Ma Tát Đức bắt trở về.”.

Tiêu Lâm cười trộm, quay sang thế nhưng lại là một bộ dạng không tin, “Thật sự sao? Người mới vừa rồi cũng không nói, là sợ ta không thể cùng người, trói buộc người?”.

Thư Minh vội vàng phủ nhận, “Không phải, ta tuyệt không có ý tứ này. Ma Tát Đức làm nhục người như vậy, ta nói muốn hẳn toàn bộ phải trả, không nói cho người, cũng là muốn một mình làm xong, quay về làm cho người cao hứng.”.

Tiêu Lâm nắm chặt đầu vai hẳn, khẩu khí ai oán, “Thật sự?” mặt hẳn lộ ra tươi cười như đóa hoa, không biết có bao nhiêu cao hứng.

Thư Minh vỗ vỗ hăn, ở thái dương hôn hôn, “Ta không lừa ngươi.”

“Vậy ngươi buổi tối trở về phải cho ta làm.” Tiêu Lâm thừa dịp tâm tư hăn không tập trung, nhanh chóng nói cho hết lời.

Quả nhiên Thư Minh trúng kế, nghe cũng không có nghe liền đáp “Hào.”

Tiêu Lâm lúc này mới buông bả vai hăn, quay đầu cười cười nhìn hăn, “Ngươi đáp ứng rồi. Là cho ta làm nga.”

Thư Minh ngẩn ra, hiểu được chính mình lại bị hăn đưa vào tròng, lại cười cười nói, “Ta đáp ứng rồi, nhưng là phải xem bản lĩnh của Cảnh vương gia.”

Tiêu Lâm không cùng hăn tranh, đặc ý dào dạt động tay động chân, ở trên mặt, vành tai Thư Minh hôn trộm không ngừng.

Chợt nghe Thư Minh lại nói, “Ta sẽ không để cho ngươi nghĩ mình là vật cản, trói buộc.”

Nguyên lai Thư Minh vẫn là không yên lòng, sợ hăn có khúc mắc, cho nên thận trọng hứa hẹn, “Kiếp này, Tiêu Lâm ngươi cũng sẽ là bị Thư Minh ta trói buộc.”

Tiêu Lâm làm bộ như không thèm để ý hừ một tiếng, hơi có chút không được tự nhiên trả lời, “Ta làm sao lại trói buộc ngươi a, ngươi cũng đừng quan tâm người này. Ta không phải lòng dạ hẹp hòi để tâm chuyện vụn vặt.”

Lăng Thư Minh cười nhưng không nói, rõ ràng thấy hốc mắt Cảnh vương gia lóe lên thủy quang.

Ban đêm, Lãng Thư Minh lĩnh hai đội nhân mã vượt qua Ngạc Người hồ, tiến vào nơi Đột Quyết đóng quân, đi vào một bình nguyên cách nơi đó ba mươi dặm, đợi cho gió đêm nổi lên, đốt lửa. Lửa cùng với gió thổi, lan nhanh ra, hai đội nhân mã lại im ắng quay về.

Chờ người Đột Quyết nhìn thấy ánh lửa đầy trời, dù muốn dập tắt lửa cũng không kịp, chỉ có thể trơ mắt nhìn trận đại hỏa này đem toàn bộ thảo nguyên căn nuốt, vẫn đốt tới con sông ngoài thành của người Đột Quyết.

Ma Tát Đức tức giận đập nát vài cái chén, Đùng Hác cũng tức giận không nhẹ, lại vẫn là đối Ma Tát Đức châm chọc khiêu khích nói, “Quốc sư hảo a, vì phát tiết tức giận, rước lấy một cái đại phiền toái như thế.”

Ma Tát Đức tức giận nói một câu, “Lãng Thư Minh ti bỉ vô sỉ.”

Đùng Hác liền cười lạnh nói, “Hắn đây là hướng người trút giận a.”

Lãng Thư Minh một chiêu này đúng là ti bỉ vô sỉ, kể từ đó, người Đột Quyết ở thảo nguyên dựa vào chặn thả mà sống nên dân chúng liền gặp tai ương. Nhưng hắn đã luôn cân nhắc, thiêu đồng cỏ, tựa như chặt đứt lương thực của Ma Tát Đức, đem hắn bức lui về hoàng thành Đột Quyết, đợi cho đồng cỏ mọc trở lại, cũng đủ làm cho hắn hai năm không thể xuất chinh, thanh danh bị chửi ti bỉ vô sỉ cũng đáng. Nói đến dân chúng chặn thả ở Đột Quyết, hắn không khỏi thương người vô tội, sớm âm thầm bắt trói mang về, tính tính hai mươi một hộ, một số không ít. Chờ đại hỏa thiêu xong, hắn liền thả bọn họ, an trí như thế nào, chính là chuyện của đại hãn Đột Quyết.

Tiêu Lâm nghe hắn nói xong, không biết lộ ra biểu tình gì, trên mặt tựa tiểu phi tiểu, Lãng Thư Minh lúc này mới có chút chột dạ, cảm giác hợp tình hợp lí khi này liền biến mất bất an hỏi, “Ta làm sai?”

Tiêu Lâm đưa hắn đặt lên giường, tựa đầu chôn ở trước ngực hắn rầu rĩ nói, “Không phải người một nhà cũng chưa tiến vào cửa, chuyện ta vốn phải làm, cư nhiên cho người làm.”

Lăng Thư Minh đẩy hẳn ra, hỏi, “Sao nói vậy?”.

Tiêu Lâm nghiêm mặt nói, “Hoàng huynh đối phó vài người bảo thủ trong triều, bên này người Đột Quyết rất là phiền toái, phải nhanh một chút giải quyết xong, ta đã nghĩ thiêu đồng cỏ bọn họ, không ngờ bị người làm. Người làm sao biết được lương thảo của bọn họ là đến từ đồng cỏ?”.

Lăng Thư Minh cười nói, “Người cho ta bản đồ, ta từng trải qua vài trận đại chiến, thoáng phân tích một chút, liền đoán được.”.

Tiêu Lâm một ngụm hôn lên môi của hắn, tán dương nói, “Không hổ là Lăng đại tướng quân, ánh mắt độc đáo sắc bén.”.

BẠCH VŨ MỘT THẠCH LĂNG

Arams
www.dtv-ebook.com

Chương 44

Lăng Thư Minh hai má ửng đỏ.

Dưới ánh đèn, khuôn mặt trơn bóng như quan ngọc, trong sáng mê người, mặt mày gian rạn rõ sinh huy, đôi mắt Tiêu Lâm ba quang lưu chuyển, tựa như hổ phách.

“Tiêu Lâm, ta còn có một việc muốn nói với ngươi.”

Hắn vươn tay, ý bảo Tiêu Lâm nhìn tay hắn. móng tay hồng nhạt trên đó lại mang theo ba đạo hồng ngân.

Tiêu Lâm kinh hãi, suýt nữa nhảy dựng lên, hoảng sợ hỏi, “Thư Minh, đây là xảy ra chuyện gì?” Chẳng lẽ lại trúng độc?

Lăng Thư Minh vội vàng trấn an nói, “Ngươi chớ hoảng sợ, đây là.....”.

Này phải nói sao?

Đã nhiều ngày, hắn đặc biệt chú ý biến hóa của thân thể, thẳng đến khi nhìn thấy ba đạo hồng ngân dần dần hiện ra, trên đùi cũng có một khối hồng, trong lòng như vất được gánh nặng, ngượng ngùng nhưng cũng vui mừng.

Lấy thân nam tử sanh con, hắn cũng là xấu hổ không nói nên lời, cho dù từng có một lần kinh nghiệm, mình cũng dễ dàng chấp nhận. Mà đối với phụ thân khác của đứa nhỏ, hắn sẽ không biết như thế nào mở miệng.

Lăng Thư Minh vừa xấu hổ vừa khó xử, Tiêu Lâm mồ hôi lạnh đều chảy ra, hắn gặp Lăng Thư Minh cúi đầu không nói, liền hoảng sợ nâng đầu hắn.

“Người ngồi xuống.” Lăng Thư Minh hít sâu một hơi, cầm tay Tiêu Lâm để cho hắn ngồi vào bên cạnh, “Lần trước cũng là như vậy.”

Tiêu Lâm sững sốt.

Lần trước cũng là như vậy?

Những lời này không đầu không đuôi, đã thấy Lăng Thư Minh vẽ mặt chờ đợi nhìn chính mình, một ý niệm trong đầu hắn chợt lóe qua, run giọng hỏi “Lần trước lúc có con cũng là như vậy?”

Lăng Thư Minh chậm rãi gật gật đầu, khẳng định “Vu y kia từng nói với ta, nếu máu huyết nhập thể, trên móng tay sẽ có ba đạo vết máu, còn ở chỗ bắp đùi cũng sẽ có huyết lựu.”

Tiêu Lâm đáy mắt nóng lên, hốc mắt đã đầy nước mắt, hắn nức nở nói, “Ta biết người thực sự không trách ta. Ta biết đây là con trở về bên cạnh chúng ta.”

Lăng Thư Minh lau đi nước mắt của hắn, miễn cưỡng cười nói, “Sao lại còn khóc. Ta thật cao hứng, người thì sao?”

Tiêu Lâm nhấc tay kéo hắn ôm vào trong lòng, “Ta đương nhiên cũng cao hứng, sao lại mất hứng? Từ lúc chào đời tới nay, lần đầu tiên ta cao hứng như thế.” Hắn thoát đi quần áo Thư Minh, Thư Minh bị kiềm hãm, ngừng tay hắn hỏi, “Người làm gì a?”

Tiêu Lâm nói, “Ta muốn nhìn huyết lựu dưới bắp đùi người.”

Hắn một bộ dạng nghiêm trang. Thư Minh không cản, thậm chí cũng không có lý do ngăn cản, liền tự thoát ngoại bào nằm trên giường, “Người đem màn buông xuống.”

Tiêu Lâm buông màn, quỳ dưới hai chân Thư Minh, nhẹ nhàng cởi quần hần.

Cái đùi thon dài nhẹ nhàng hiện ra trước mắt, Tiêu Lâm miệng khô lưỡi khô niệm niệm vài cái di chuyển ánh mắt.

Giờ phút này chuyện quan trọng là xác nhận huyết lựu kia! Hần định thần, tách hai đùi Thư Minh ra, chỗ bắp đùi non mềm, quả nhiên có một viên đỏ sẫm như máu, giống như cánh mai kiêu diễm vô cùng.

Tiêu Lâm ách thanh hỏi, “Chính là một nốt ruồi màu hồng, cũng không phải huyết lựu a?”.

“Quá mấy ngày nữa mới có biến hóa.” Lăng Thư Minh buồn thanh đáp, không được tự nhiên muốn khép chân lại, lại bị tay Tiêu Lâm ngăn trở.

“Để cho ta nhìn kĩ.” Tiêu Lâm nói xong, lấy tay sờ điếm màu hồng kia, cảm giác liền khác thường. làn da trắng mịn, khiến cho hần nhin không được lại sờ sờ.

“Ân”.

Lăng Thư Minh chỉ cảm thấy nơi đầu ngón tay hần đi qua, tê dại khó nhin, một tiếng rên không kịp che lại, liền thốt ra. Giữa hai chân Tiêu Lâm chấn động, cổ họng khô đắng, một cỗ nhiệt lưu hướng bụng truyền đi.

Hần xốc quần áo đang che bụng Thư Minh ra, nhất thời một cảnh đẹp hiện ra.

“Người..... Ngô.....” Lăng Thư Minh không kịp trách cứ, lòng bàn tay ấm áp liền dừng ở địa phương cực mẫn cảm, chậm rãi vỗ về chơi đùa, Lăng Thư Minh cắn môi dưới, một cánh tay che mắt, tay kia thì nắm một góc chăn không buông.

Tiêu Lâm cười khẽ, cảm thụ ngọc hành trong tay hãn trưởng đại, càng ngày càng nóng.

“Ngô..... Ân..... Ân, Tiêu..... Tiêu Lâm..... Ân”.

“Thư Minh, thoải mái sao?” Tiêu Lâm chồm đến trên người hãn, cười bỏ y khẩu, há mồm khẽ cắn một bên ngực của hãn, thường thường dùng đầu lưỡi liếm, nghe được Thư Minh rên rỉ, cảm thấy vừa lòng.

Lăng Thư Minh thầm hận thân thể mình mãi cảm thế nhưng lại dễ dàng cho hãn khơi màu tình dục, bỗng không cam lòng, bỗng dừng nghĩ đến đứa con, tâm thần căng thẳng, nắm chặt bả vai Tiêu Lâm đẩy hãn rời khỏi người mình.

“Tiêu Lâm, ta..... Con, chỉ sợ không ổn.”.

Tiêu Lâm lập tức thanh tỉnh, hết hồn. Hãn bị sắc đẹp che mờ mắt, lại quên Thư Minh đã là “Dụng phu”, chuyện phòng the sao có thể tùy ý. Vạn nhất đứa nhỏ..... Chẳng phải là ăn năn một đời sao?

Giọng căm hận nói, “Ta sao lại hồ đồ như vậy, thật đáng chết.”.

Hãn lấy chân trùm Lăng Thư Minh thật kĩ, vẻ mặt xin lỗi.

“Hạ Tiến Thông đi rồi, nơi này cũng không tiện ở, chúng ta vẫn là hồi kinh đi? Ta thỉnh ý của hoàng huynh, gọi người hồi kinh.”.

Lăng Thư Minh không có biểu tình khác thường, thở dài “Ta cũng nghĩ như vậy, ta không muốn đứa con này có một chút sơ xuất.”.

Hồi kinh đô đường xá xa xôi, Tiêu Lâm buồn rầu nói, “Này một đường xóc nảy, cũng không dễ dàng.”.

Lăng Thư Minh không cho là đúng, nói “Lúc trước ta cũng như vậy tới đây, huống chi khi đó lại không chịu nổi, nhưng con vẫn là hảo hảo.”.

Quả nhiên là người nói vô tâm, Tiêu Lâm nghe xong chỉ cảm thấy chói tai khó chịu, tâm như bị đao giảo.

“Ta nghĩ đến lúc đó người mang con sung quân, liền.....” Hãn nói không được, ôm thật chặt cánh tay của Lăng Thư Minh, “Thư Minh, ta thực xin lỗi người, cũng thực xin lỗi con. Khi đó ta vì mặt mũi, một lòng cũng là mơ hồ không rõ ràng lắm, nhưng lại làm cho người chịu đại khổ.”

Hãn ngữ khí bi thương, trong lúc nhất thời hối hận không chịu nổi, Thư Minh hiện tại làm sao có thể nhìn hãn đau lòng, vươn tay ôm lấy hai má hãn nói “Ta cũng có sai lầm. Là hai người chúng ta thực xin lỗi đứa nhỏ kia.”

Nói nữa thì cũng bằng không.

Tiêu Lâm thở dài một hơi, âm trầm nói, “Con ta vẫn chưa mang về kinh đô. Ta tang hãn tại một chỗ. Cố ý thỉnh cao tăng thay hãn lạc táng.”

Nguyên lai đứa con đã mất kia chưa từng rời xa, Lăng Thư Minh hỏi “Người đưa hãn táng ở địa phương nào?”

Tiêu Lâm nói, “Hoàng thạch phía đông có nhất tùng thiên bảo hoa, tiên diễm xinh đẹp, sau đó là một sông băng lớn. Lưu mạnh nói sông băng này đã có mấy ngàn năm. Mời cao tăng cũng nói đó là địa phương tốt nhất, ta liền đem con táng ở đó.”

Hãn làm việc này rất là thỏa thỏa đáng, Lăng Thư Minh cũng không nghi hãn. Chính là đột nhiên thấy trừ chính mình tâm ngoan, thế nhưng lại bỏ qua chuyện đó không quan tâm.

Tiêu Lâm biết trong lòng hãn suy nghĩ gì, trấn an nói “Người thương đứa nhỏ kia như thế, hãn như thế nào lại không biết. Sẽ không trách người, hãn sẽ đau lòng nhìn phụ thân hãn chịu nhiều đau khổ.”

Lăng Thư Minh rưng rưng cười nói, “Một chút cũng không khổ, huống chi nay lại là khổ tận cam lai.”.

Tự nhiên là không khổ, gian nan ngày ngày đêm đêm, đều là có đứa nhỏ trong bụng cùng làm bạn với mình. “Đi tới đó, người đưa ta đến đó nhìn xem.”.

Tiêu Lâm ở trên trán hấn in lại dấu hôn, “Chúng ta cùng đi nhìn hấn.”.

BẠCH VŨ MỘT THẠCH LĂNG

Arams
www.dtv-ebook.com

Chương 45+1

Trở lại kinh thành.

Ít ngày sau thánh chỉ đến, trong đó viết: Đại tướng quân Lăng Xa ngăn địch bị thương, cùng Cảnh vương hồi kinh, ban thưởng kim xa giá.

Đây là chuyện từ khi Vệ quốc khai quốc đến đây, đặc thù chưa từng có.

Khiến Lăng Thư Minh thấp thỏm lo âu, cũng không thể từ chối. Ngay cả Cảnh vương Tiêu Lâm cũng chấn động.

“Hoàng huynh thật sự là.....” Hãn cười khổ nói “Này không phải là đem người đặt trên lò lửa sao?”.

Lăng Thư Minh lại nói, “Chắc là Hoàng Thượng cảm động và nhớ nhung nghĩa phụ,” Hãn ngực đau xót, cảm thấy rầu rĩ, “Nghĩa phụ tự tổn hại thanh danh, tuy là thành toàn Hoàng Thượng, nhưng hôm nay nghĩ đến ta vẫn còn là trăm tư không thể này giải.”.

Hãn cũng không biết khúc mắc của Lăng Huyền Tế cùng tiên hoàng, Tiêu Lâm cũng là biết chút ít, nghe vậy liền đem sự tình nhất nhất nói cho hãn, thở dài “Chỉ một chuyện tình, trong tâm muốn vậy, làm theo tâm, tất không hối hận. Tương phụ, hãn xem như được đền bù mong muốn.”.

Lăng Thư Minh cũng thốn thức không thôi, “Ta chỉ biết nghĩa phụ muốn thay Hoàng Thượng chấn chỉnh triều cương, lại không biết phía dưới còn có một đoạn tình nghĩa sâu nặng như thế. Hoàng Thượng quả thực cũng thành toàn nghĩa phụ, vụng trộm đem tro cốt của hãn đặt ở Hoàng lăng?”.

Tiêu Lâm gật đầu, “Hoàng huynh đối tượng phụ cũng không phải vô tình.” Ngược lại, Hoàng Thượng cũng không biết tình thâm, tình tình mê mê thẳng đến khi nghĩa phụ mất đi mới hoàn toàn tỉnh ngộ. Nay, đối với Thư Minh, tự nhiên là có thể bồi thường thì sao hẳn lại không bồi thường. Bất quá nhìn thánh chỉ của hoàng huynh, chỉ sợ căn bản chưa từng nghĩ nhiều, lại không biết rằng như vậy sẽ cho bọn hắn bao nhiêu phiền toái khi hồi cung.

Thư Minh còn đang suy nghĩ đến lời nói của Tiêu Lâm, nhất thời tâm tình khó có thể bình phục, vùi đầu ở trước ngực Tiêu Lâm, nghe thanh âm trái tim mạnh mẽ hữu lực kia đang nhảy lên, mới chậm rãi yên lòng.

Ngày thứ hai, bọn họ miễn đi tiễn biệt của chúng tướng, trực tiếp lên đường hồi kinh, hai ngàn tinh binh đi theo bảo hộ.

Cách hoàng thạch pha một dặm, đoàn xe nghĩ ngơi hồi sức. Tiêu Lâm mang theo Lăng Thư Minh bỏ mọi người qua một bên, hướng hoàng thạch pha bước vào.

Giữa đại mạc không ngờ có một nơi như vậy, không ngờ qua hoàng thạch pha liền gặp một đám hoa tùng, đóa hoa tiên diễm, giống như nó đang mọc trên thổ nhưỡng bình thường chứ không phải là cồn cát. Đến gần mới biết, loại hoa này rễ mọc ở bên ngoài.

Lăng Thư Minh dùng tay sờ, Tiêu Lâm ngăn hẳn, “Đều có độc, đừng chạm”.

Lăng Thư Minh nhìn nước trên cánh hoa thờ dài “Đại mạc này, đây là kỳ cảnh khó gặp.”.

Quả nhiên là địa phương tốt, con nhất định thích a?

Tiêu Lâm nắm tay hắn, dẫn hắn bước qua bụi hoa, không bao lâu đi đến cuối đường, bước lên miếng băng thật mỏng, càng lúc càng đi xa, đợi bọn

hắn đứng lại, dưới chân đã không có bùn đất, đều là tầng băng thật dày.

Lăng Thư Minh hốc mắt đều hồng hồng, “Mộ con ở nơi nào?”.

Tiêu Lâm hôn hôn lên môi hắn nói, “Ngay tại chỗ này, người xem.” Lăng Thư Minh thuận theo ngón tay hắn nhìn lại, thế nhưng ở trên sông băng cũng chỉ nhìn thấy một gốc cây hoa Thiên Bảo.

Thư Minh đang muốn hỏi hắn vì sao phía trên sông băng cũng có hoa Thiên Bảo, bỗng nhiên phát hiện, cây hoa thiên bảo này lại là do ngọc thạch khắc thành. Hoàng ngọc làm nhụy hoa, hồng bảo làm đóa hoa, tử tinh làm nhị, lá cây làm băng phị thúy sẫm màu.

Tiêu Lâm nói, “Đây là bảo bối của cao tăng, đưa ta làm mộ bia cho con.”.

Thứ này tuy rằng trân quý khó có, cũng là thánh vật người ở đây đều biết, nếu mạo muội đụng chạm di chuyển, sẽ rước lấy tai bay vạ gió. Cho nên hòa thượng kia cho Tiêu Lâm đặt ở nơi này, vẫn bình yên vô sự, thậm chí trong phạm vi gần đây không người quấy rầy.

“Hắn cầu người chuyện gì?” Thư Minh không chút nghĩ ngợi liền hỏi ngược lại. Thứ này, dù tìm cao thấp trong nước cũng khó tìm ra.

Tiêu Lâm chẳng hề để ý, “Hòa thượng kia cầu bất quá là hư danh, ta hứa đền bù tâm nguyện của hắn.”.

Thư Minh cũng không hỏi nhiều, quỳ xuống khẽ vuốt cành lá hoa thiên bảo, trên mặt hiện nhu tình, Tiêu Lâm ở một bên lạnh lùng nhìn hắn.

Trên không gió thổi mây bay, gió làm tóc hai người trên không nhảy múa, chỉ một thoáng đáy lòng hai người đều dâng lên một mảnh yên tĩnh an nhàn.

“Con không hận ta,” Thư Minh dựa vào trong lòng Tiêu Lâm, lẩm bẩm nói, “Cũng không hận người.”.

Xa giá đoàn xe ước chừng đi ba tháng mới trở lại kinh thành, thứ nhất là đại tướng quân Lăng Xa “Bị thương nặng” Không thể đi vội, thứ hai bên đường quan viên nịnh bợ nhiều lắm, bọn họ luôn làm phiền, đành phải từng bước từng bước, liền chậm trễ lộ trình.

Thư Minh bụng cũng không lớn lắm, Tiêu Lâm sờ lên, cũng chỉ là cảm thấy càng thêm mềm mại. Bất quá ba đạo vết máu trên móng tay càng thêm đỏ sậm, còn có bắp đùi lúc trước chỉ hồng hồng giờ cũng thành huyết lựu đều làm sáng tỏ trong bụng Thư Minh đã có một tiểu sinh mệnh đang hình thành.

Lúc này Thư Minh đang mặc quần áo, hoàng đế triệu kiến hẩn ở Kim Loan điện.

Tiêu Lâm một bên giúp hẩn mặc, một bên mắng, “Làm gì cũng không cho người ta nghỉ ngơi một ngày, hấp tấp làm cái gì!”.

Thư Minh cười nói, “Võ tướng hồi kinh, vừa về phải đi gặp Hoàng Thượng a?”.

Tiêu Lâm quyết miệng, giúp hẩn thắt đai lưng “Nhanh về?”.

Thư Minh hít vào một hơi, “Còn có thể nhanh sao.”.

Tiêu Lâm nói, “Đừng làm khổ con ta.” Nói xong giương mắt nhìn Thư Minh, chỉ thấy người này cúi đầu sửa sang lại ống tay áo, cho rằng hẩn không có nghe, khuôn mặt lại đỏ lên.

BẠCH VŨ MỘT THẠCH LĂNG

Arams
www.dtv-ebook.com

Chương 45+2: Thời Cơ Chín Muồi Sinh Tử Chia Cắt

Thời cơ chín muồi.

Lăng Thư Minh nửa đêm phát tác. Đầu tiên là cái bụng một trận một trận đau đớn, tiếp theo đó là một trận co rút đau đớn. Bởi vì cũng không thường xuyên, Thư Minh chỉ cho là ngẫu nhiên không khoẻ. Đợi cho một lúc sau, đau bụng phát tác càng lúc càng nhanh, hơn nữa càng ngày càng đau.

Tiêu Lâm bị hô hấp ần nhẫn khó chịu của hắn làm bực mình, lấy tay chạm vào Thư Minh đã là một phen mồ hôi. Nhất thời hắn cũng một thân mồ hôi lạnh, cuống quýt đứng dậy, đốt nến, lúc này Lăng Thư Minh đã là sắc mặt tái nhợt, cố gắng mở ánh mắt vô lực nhìn Tiêu Lâm, môi ngáp ngừng nói “Tiêu Lâm, đau quá.”.

Tiêu Lâm muốn đem hắn ôm vào trong ngực, căn bản không có biện pháp ôm hắn, hắn liền vô cùng khổ sở.

“Người tới! Người tới!”.

Tiêu Lâm tê thanh kiệt lực hô to, “Đi tìm Trần Thái y, mau, gọi hắn lại đây! Nói với hắn Lăng tướng quân không tốt!”.

Bọn họ sau khi về kinh thành, tìm Trần thái y mà hoàng thượng tin cậy trực tiếp mang vào ngục trong Vương phủ. Vì chuyện Thư Minh phải sinh, hảo hảo nghiên cứu một phen. Vốn định là hai mươi ngày nữa mới tới, không nghĩ tới lại như vậy.

Trần Thái y ôm chặt cái hòm thuốc, một đường chạy tới, đối quản gia phân phó “Nhanh đi chuẩn bị nước ấm, đưa đến trong phòng tướng quân.”.

Lăng Thư Minh nằm ở trên giường, chính là cắn chặt môi dưới, chỉ hé răng, Tiêu Lâm vừa đau lòng vừa lo lắng, “Thư Minh, người đau đừng nhin, đừng nhin.”.

Hắn giờ phút này mặc tiểu sam, tóc cũng không búi, thật thô lương, lại có một bộ điềm đạm đáng yêu kiều thái của nữ nhi.

Lăng Thư Minh nhìn hắn, muốn cười, lại đau hết lực, sau một lúc lâu thở hỗn hển, há mồm run rẩy nói một câu “Đi mặc xiêm y, búi tóc lại.”.

Tiêu Lâm cầm ngoại bào khoát lên, Trần Thái y đẩy cửa mà vào.

“Mau, Thư Minh từ nửa đêm đã bắt đầu đau.” Hắn vừa đối Trần Thái y nói xong, chợt nghe cổ họng Lăng Thư Minh tràn ra một tiếng “A!”.

Hai người vội vàng tiến lên, Thư Minh cả người co rút lại, giống như bị người ta tạt chậu nước lạnh.

“Có..... Có..... Có cái gì..... Chảy ra.”.

Hậu huyết có một cỗ nhiệt lưu trào ra, cực kỳ giống cảm giác rong huyết khi sinh non lần trước. Lăng Thư Minh nhất thời cả người lạnh như băng, thanh âm cũng bỗng dựng cất cao, bắt cánh tay thái y hỏi “Con ta còn giữ được không?”.

Tiêu Lâm cũng bị một câu này của hắn làm cho kinh hãi, vẻ mặt hoảng sợ nhìn Thái y, chỉ sợ từ miệng thái y nghe được câu trả lời tuyệt vọng.

“Đại tướng quân an tâm, tránh tức giận. Không phải rong huyết.”.

Trần Thái y biết bọn họ có chỗ khúc mắc, vội vàng an ủi nói, “Tướng quân chớ có kinh hoảng”.

Hắn cẩn thận xem xét một phen, lại có chút lo lắng.

Sản đạo mới mở rộng khoảng hai ngón tay. Từ đêm đã bắt đầu phát tác, đến bây giờ mới mở hai ngón tay, chỉ sợ còn muốn đến tận hai canh giờ nữa. Nam tử vốn là không thể chịu đau đớn này như nữ tử, nếu thêm vài canh giờ chỉ sợ không được.....

Hắn cầm viên thuốc đặt dưới lưỡi Lăng Thư Minh, “Tướng quân còn phải sanh, lúc này nên giữ lại khí lực” Lại đối Tiêu Lâm nói “Vương gia gọi phòng bếp nấu một chút cháo đường đến đây, hiện tại uy tướng quân ăn một ít.”.

“A!”.

Lăng Thư Minh bỗng dừng động thân, cổ hiện gân xanh, Tiêu Lâm ngửi được một cỗ mùi máu, nhìn xuống đệm giường máu đỏ sẫm lan tràn, Thái y cũng bị dọa ngốc sửng sờ ở tại chỗ.

Hết thảy trước mắt cùng với lúc Lăng Thư Minh sảy thai là cực kỳ giống nhau, Tiêu Lâm giống như gặp ác mộng, giật mình không biết làm sao.

Thư Minh nặng nề mà nhìn xuống giường, mở to mắt, ai ai nhìn Tiêu Lâm, giống như thờ dài thì thào kêu “Tiêu Lâm.....”.

Tiêu Lâm phục hồi tinh thần lại, bổ nhào vào trước giường, nắm chặt tay Thư Minh, lặc giọng hô “Trần Thái y, người mau, mau nhìn xem!”.

“Thư Minh, Thư Minh đừng sợ. con Không có việc gì. Con Không có việc gì.”.

Trời ạ, nếu lần này lại mất đi đứa nhỏ, hắn không biết Thư Minh cùng hắn sẽ như thế nào. Hắn cũng không biết tương lai cuộc sống của bọn họ sẽ lo lắng như thế nào.

Trần Thái y xuất ra kim khâu muốn thay Thư Minh cầm máu, nhưng mấy chỗ đại huyết sau khi chân, hoàn toàn không có tác dụng gì.

Một mùi máu, chảy càng lúc càng nhanh, Thư Minh cả người cơ hồ đều nằm ở trong vũng máu. Quang mang đáy mắt hắt dần dần tan rã, thật vất vả cố lấy một chút khí lực, nhìn Thái y hỏi “Con còn sống không?”.

Thái y nhìn còn có nhịp đập, Thái y giờ phút này trong lòng cũng tinh tường, tình hình như vậy, chỉ có thể nói tiêu bảo mạng lớn.

Lăng tướng quân từng một mình cùng hãn nói qua, nếu chỉ có thể cứu tiêu bảo, kia đừng nói với Cảnh vương, hãn vô luận như thế nào cũng muốn lưu lại đứa nhỏ này.

Thái y gật gật đầu, Lăng Thư Minh trong mắt tức khắc trào ra nước mắt, thuận theo khớp mắt chảy xuống, hãn cuối cùng liếc mắt nhìn Tiêu Lâm một cái, nhắm hai mắt lại.

Tiêu Lâm kinh hãi hô to “Trần Thái y, Thư Minh đây là xảy ra chuyện gì?”.

Thái y hít sâu một hơi nói “Vương gia, nhanh mang cứu chuyển đang đến.”.

Cứu chuyển đan phải do Tiêu Lâm hoặc Thư Minh tự mình đi lấy, đây là bảo mệnh đan Thánh Thượng ban cho, thập phần trân quý. Tiêu Lâm thấy đại sự không ổn, một giây cũng không dám chậm trễ, chạy vội đi ra ngoài.

Lăng Thư Minh ở hãn phía sau vươn tay bắt lấy khoảng không, trong mắt tràn đầy không tha, cuối cùng bỗng hạ xuống.

“Thái y, động đao đi.”.

Giống như dùng hết tia khí lực cuối cùng, Lăng Thư Minh nói rõ xong, rốt cuộc không có động tĩnh.

Trần Thái y lão lệ tung hoành, đổ ra dực cho Lăng Thư Minh uống, một lát sau, xuất ra một cây dao bạc, ở trên người hãn phẫu thuật.

Tiêu Lâm chạy một nửa, cảm thấy trong lòng hoảng loạn, bỗng nhiên xoay người chạy trở về.

Cái gì cửu chuyển đan, sao lại cần cửu chuyển đan. Hãn bỗng dừng hiểu được ý tứ câu nói của Thư Minh với thái y, nhất thời ngũ tạng như thiêu đốt, trước mắt từng chút từng chút biến thành màu đen.

“Thư Minh!”.

Hãn đẩy cửa phòng ra.

Thái y đã làm xong.

Hãn tiến lên từng bước, lại từng bước.

Hơi hơi nghiêng đầu, nhìn mặt Thư Minh trên giường.

Hai mắt nhắm nghiền, mặt như giấy vàng, không hề có huyết sắc.

Thái y ôm lấy một đứa trẻ đang khóc nỉ non, quỳ rạp xuống đất, đem đứa nhỏ đưa qua.

Tiêu Lâm không nhìn hãn, ngồi vào bên cạnh Thư Minh.

Tay chống lên giường, máu loãng thấm vào tay. Lăng Thư Minh cả người một tia nhiệt khí cũng không, trong ngực tim cũng không còn đập, chỉ có máu chung quanh hãn là nóng, từ trong cơ thể hãn không ngừng chảy ra.

Thật giận bản thân cùng tình nhân sinh tử chia lìa, Tiêu Lâm trong lòng mất một khối, thoáng như người nằm mộng.

Thanh âm trẻ con khóc nỉ non, cũng không hề gọi lại linh hồn của hắn.

Kết thúc.

BẠCH VŨ MỘT THẠCH LĂNG

Arams
www.dtv-ebook.com

Chương 46

Tiêu Lâm ôm lấy Thư Minh, lòng bàn tay chạm vào lưng áo mềm mại ấm áp, hơi thở nhẹ nhàng khoang khoái của người yêu sát nhập vào trong mũi. Thư Minh mặc hăn lẳng lẳng bẽ trong chốc lát, trì hoãn đến một canh giờ, lời nói dụ dàng nói “Đừng trễ lâm triều, đi đi.”.

Tiêu Lâm niệm niệm không tha buông tay ra, từ trên xuống dưới lại đánh giá hăn một phen, xác định hăn không có gì là không ổn, thế này mới nắm chặt tay Lăng Thư Minh, cùng nhau sóng vai đi ra khỏi cửa phòng.

Ngoài Vương phủ đã có người chờ, gặp hai người đi ra, nhìn không chớp mắt, khom người thỉnh chủ tử lên kiệu. Thư Minh quét một vòng, nghiêng đầu nhỏ giọng hỏi “Quản gia của người đâu?”.

Lập tức gặp Tiêu Lâm hé ra mặt trắng như giấy, sắc mặt thay đổi vài lần, hăn tựa tiểu phi tiểu liếc Tiêu Lâm một cái, mặc kệ hăn, ngồi vào cỗ kiệu.

Nguyên lai nửa tháng trước, Tiêu Lâm lén lút ra roi thúc ngựa chạy về kinh thành. Hăn vốn là muốn sợ Tiêu Lâm võ công mất hết, sợ có sơ xuất, liền lặng lẽ theo, không ngờ nhìn thấy Tiêu Lâm âm thầm phân phó người làm việc, tuy rằng cách một khoảng cách, nhưng hăn công lực cũng thâm, đoạn đối thoại này một chữ không sót truyền vào trong tai của hăn.

Hai người bọn họ trong lúc đó mất đi đứa con, lúc trước Tiêu Lâm làm chuyện xấu cũng là một khúc mắc. Lăng Thư Minh nghĩ đến khi đó hăn ở Vương phủ, chi phí ăn mặc, một mực do quản gia vương phủ lo liệu, sau đó bị hôn mê cũng là do Tiêu Lâm sai quản gia làm. Nay Tiêu Lâm lại muốn đem những chuyện vô lại trước kia đổ lên đầu quản gia, trước khi bọn họ

hồi kinh liền quay trở về, cấp cho quân gia ngân lượng cho hẳn về quê đường lão, đúng là không thể bỏ qua.

Lăng Thư Minh trời sanh tính ngay thẳng, liền có chút hờn giận, ghen một đường, cứ nhiên chọn phía sau phát tác.

Tiêu Lâm là kẻ khổ không ngừng, làm sao lại không rõ, nghĩ nghĩ tiến vào kiệu.

Lăng Thư Minh lông mi nhíu lại, nghi nói “Người còn không đi ngồi vào kiệu của người? Cũng không còn sớm.”.

Tiêu Lâm không nghe vẫn cứ đi qua, cầm lấy bả vai Lăng Thư Minh lắc lắc, lấy lòng nói “Ta chỉ nói một câu, nói xong ta liền đi, người cũng không cùng ta sinh khí.”.

Hắn vỗ nhẹ hai má Thư Minh nói, “Ta kêu quân gia đi, là sợ người nhìn thấy hẳn sẽ khó chịu.”.

Thư Minh cố ý châm chích nói, “Người chân chính vô liêm sỉ ta thấy còn không khó chịu, sao lại so đo với người nghe lệnh làm việc?”.

Những lời nói nặng này, giống như một quyền đánh thẳng vào ngực Tiêu Lâm, huyết sắc trên mặt hẳn nhất thời không còn, hé ra gương mặt trắng bệch, cánh tay cũng giống như vô lực, rơi từ trên vai Thư Minh xuống.

Thư Minh thở dài một hơi, hẳn biết Tiêu Lâm đã vạn phần dụng tâm, mà mới vừa rồi hẳn dùng võ miệng nói nhanh nói nặng, liền áy náy nói “Ta đã tha thứ người, sao còn có thể khó chịu. Người nói ta đều đem việc này làm khúc mắc, vậy bao nhiêu người trong Vương phủ biết chuyện? Người đều nhất nhất đối đi? Còn muốn nghĩ sẽ có gì bại lộ, chẳng phải là hoảng sợ không chịu nổi một ngày? Ta giận người tự chủ trương, cái gì cũng không cùng ta bàn công đạo, cứ nhiên còn đem ta đi bố trí.”.

Tiêu Lâm buồn bã nói “Đó là chuyện vô liêm sỉ ta làm, ta không mặt mũi đến hỏi người, bàn luận công bằng chuyện này với người, còn không bằng giết ta.”.

Thư Minh gõ một cái trên đầu hấn, “Cảnh Vương gia nguyên lai là cái đồ ngốc.”.

Tiêu Lâm bắt lấy tay hấn đưa lên miệng hôn hôn, “Ngốc hay không ngốc cũng là nam nhân của người.”.

Thư Minh đem tay hấn đặt ở trên bụng, “Chúng ta có đứa nhỏ, người còn sợ cái gì? Ta lại như thế nào lại nhớ tới chuyện xưa rồi so đo cùng người?”.

Lòng bàn tay run lên, Lãng Thư Minh cùng tiêu lâm đều bị hoảng sợ.

Lãng Thư Minh chỉ cảm thấy bụng căng thẳng, giương mắt nhìn lên, Tiêu Lâm cũng là vẻ mặt bất khả tư nghị, nột nột nói ra một câu, “Là đứa nhỏ động.....”.

Hấn từng hỏi qua đại phu, biết ba bốn tháng đứa nhỏ sẽ có máy thai. Bất quá máy thai rốt cuộc là cái gì, hấn không nghĩ ra được. Vừa rồi trong lòng bàn tay run lên, thật làm hấn giật mình.

Hai người đôi mắt phát ngốc trong chốc lát, cuối cùng quyết định tạm thời không đi để ý tới.

“Trước vào triều, sẽ hướng hoàng huynh ta tìm thái y tới hỏi.”.

Lãng Thư Minh gật gật đầu, hơi hơi xấu hổ tránh đi ánh mắt Tiêu Lâm, Tiêu Lâm cười cười, một ngum hôn lên môi hấn, quay lại, ngồi lên cổ kiệu của mình.

Lãng Thư Minh không phải quan trong kinh thành, liền ở ngoài điện nghe tuyên. Bách quan chúng thần tiến điện không lâu, thanh âm tư lễ đại

thái giám tuyên triệu liền từ trong điện truyền đến. Thư Minh để ý chỉnh lại điện mạo, thần sắc nghiêm túc, chậm rãi đi lên.

Hai năm trước, hãn cũng là từ nơi này từng bước từng bước đi vào kim điện, nay triều đình thay đổi bất ngờ, người trong điện, cơ hồ không có người nhận thức hãn.

Phía trên long ỷ, hoàng đế Tiêu Diễn thong dong tôn quý, thần thái đế vương uy nghiêm bất phàm.

Thư Minh cúi người quỳ gối, tam hô vạn tuế.

“Thần, Lăng Xa, tham kiến ngô hoàng, vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.”

Tiêu Lâm nhìn Thư Minh tiến điện, trước mắt thân ảnh đại tướng quân Lăng Xa tuấn lãng bất phàm cùng thân ảnh thiếu niên lãng thư minh tuấn tú hai năm trước thật giống nhau, đều là một thân nhung trang, dáng người cao ngất. Hãn còn nhớ rõ kia thiếu niên có tiếng nói như ngọc, làm cho hãn có ý trêu đùa.

Trong mắt đế vương cao cao tại thượng, một tia phiến muộn giây lát lướt qua, chậm rãi mở miệng nói “Lăng tướng quân bình thân. Tướng quân đại phá Đột Quyết, bức lui Ma Tát Đức, chiến tích như hoa, trăm tứ phong người làm Vệ quốc hầu, đồng dạng với thân vương.”

Lăng Thư Minh tạ ơn, thối lui đến một bên.

Tiêu Diễn đối chúng thần nói “Trẫm hôm nay tự mình vì Lăng tướng quân tẩy trần, ban thưởng yến trăm phúc viện. Các khanh đều đi thôi.”

“Thần thỉnh chỉ!” Tiêu Lâm bước ra khỏi hàng, quỳ lạy nói.

Tiêu Diễn không biết Cảnh vương muốn thỉnh cái gì chỉ, hỏi “Cảnh vương, thỉnh chỉ gì.”

Tiêu Lâm nhìn thoáng qua Lăng Thư Minh, khóe miệng khẽ nâng, cười nói, “Thần đệ thỉnh chỉ hoàng huynh tứ hôn, chấp thuận hôn sự của Vệ quốc hầu cùng thần đệ.”.

Lời này vừa nói ra, triều đình liền giống như tổ ong vò vẽ.

Vệ quốc khai quốc tới nay, mặc dù không tránh khỏi nam phong, nhưng cũng không ai đem chuyện này ra bàn luận, lại càng không nói đến việc hai nam tử thành hôn. Tấu chương của Cảnh vương, đã đến một ngày hai ngày, triều thần liên can đều nhìn về hướng Lăng Thư Minh, xem tân Vệ quốc hầu sẽ nói sao.

Sau khi Tiêu Diễn ngấn người, cũng nhìn về phía Lăng Thư Minh.

Khúc mắc của Tiêu lâm cùng Lăng Thư Minh đã giải quyết nhất thanh nhị sở, nay cùng nhau hồi kinh, tất là tình đầu ý hợp không thể nghi ngờ, việc thành thân này rốt cuộc vận là chuyện tốt, vẫn là Tiêu Lâm nhất sương tình nguyện?

Là chuyện tốt.

Trên đường Tiêu Lâm trịnh trọng đưa ra ý muốn thành hôn, Lăng Thư Minh liền đáp ứng. Bọn họ đều muốn quang minh chính đại cùng một chỗ.

Lăng Thư Minh mỉm cười bước ra từng bước, quỳ lạy nói “Thần thỉnh Hoàng Thượng tứ hôn, chấp nhận hôn sự của thần cùng Cảnh vương gia.”.

Tiêu Diễn chỉ nhìn long ỷ rồi ngẩng lên, cười nói “Chuyện tốt của các người. Khó tìm được tình nhân hữu tình. Trẫm chuẩn.”.

Dứt lời, đứng lên, đối Lễ bộ Thị Lang còn đang ngấn người nói “ Hôn sự Cảnh Vương gia cùng Vệ quốc hầu, các người lo liệu cho trẫm, trẫm phải làm chủ hôn của bọn họ.”.

BẠCH VŨ MỘT THẠCH LĂNG

Arams
www.dtv-ebook.com

Chương 47

Hôn sự của Cảnh vương cùng Vệ quốc hầu truyền ra ngoài, dân chúng Vệ quốc, quan viên Vệ quốc, cũng không để ý, hoàng đế một chút buột tội cũng không nói.

Tiêu Lâm đem trái nho cẩn thận lột sạch đưa vào miệng đại tướng quân đang nằm dưỡng thần ở trên đùi hăn, oán giận nói “Ta còn tính được lí do biện luận, ai ngờ một câu cũng không dùng được.”.

Không dùng được thì tốt nhất. Lí do toàn là những câu buồn nôn, quả thực muốn đem cảm tình bọn họ làm thành truyền kỳ tiểu thuyết chảy nước, hết sức phiền tình. Cũng không phải nói hăn đừng nghĩ sao, cứ nhiên nghĩ đến những lí do mất mặt như vậy.

Đương nhiên sợ mất mặt là ý của Thư Minh, Tiêu Lâm thế nhưng là thấy lí do của mình là cảm đến thiên địa, nghe xong khẳng định sẽ không có người nhẫn tâm dùng gậy đánh uyên ương.

Chớ không phải là công lực mất hết, đầu óc cũng không dùng được sao?

Lăng Thư Minh nghĩ nghĩ, thờ dài nói, “Thuận thuận lợi lợi không tốt sao? Hiện nay tình hình này là tốt nhất, ý của chúng ta, chúng ta đã gửi đến hoàng thượng, hăn cũng không xem. Nếu nói thêm chỉ sợ lại gây chuyện.”.

“Kia sao lại vậy!” Tiêu Lâm một tiếng kêu lên, đem Lăng Thư Minh hù sừng sốt, “Đâu có, cùng nhau ký mã đi một vòng kinh thành, lại đãi tiệc ba ngày, hoàng huynh tự mình chủ hôn, chúng ta cũng phải bái đường.”.

Lăng Thư Minh nhu nhu lỗ tai ngồi dậy, Tiêu Lâm thầm nghĩ hồng rỗi, vội vàng bồi tội “Ta nói lớn quá sao?”.

Lăng Thư Minh nghiêng đầu cười, “Ta cũng không biết người làm gì gào to như vậy.”.

Tiêu Lâm cười hì hì trả lời, “Hôm qua người nói người không biết ta là đồ ngốc, người còn không biết nhiều thứ của ta đâu, bảo đảm người sẽ không bao giờ phiền chán ta.”.

Lăng Thư Minh đứng lên đi một vòng, “Ta đã nhiều ngày mệt rã rời, buồn ngủ cũng giống như bị chụp thuốc mê a.”.

Tiêu Lâm ôm hẳn, hỏi “Trừ bỏ muốn ngủ, còn có chỗ nào không thoải mái?”.

Hắn sóng mắt chuyển động, tình ý như nước, Lăng Thư Minh trong lòng vừa động, lấy tay vuốt ve khuôn mặt hẳn. Hai người càng ngày càng gần, hơi thở ấm áp của Tiêu Lâm đều phun trên mặt hẳn, cảm giác tê dại.

Thư Minh không tự chủ được hôn qua, nhắm mắt, hưởng thụ cánh hoa mềm mại mà non mịn.

Mùi hương lạ lùng trên người Tiêu Lâm bao phủ hẳn, mê hoặc hẳn, hẳn cả người dần dần phát nhiệt, chân liền có chút như nhũn ra, hương Tiêu Lâm ngã vào. Tiêu Lâm ôm chặt hẳn, tựa vào bệ cửa sổ, ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ chiếu vào trên mặt Thư Minh, trên mặt một mảnh xuân tình, so với ngày xưa lại động lòng người vài phần.

Đáng tiếc..... Không có thể ăn..... Thái y nói, lúc này thai nhi cũng không ổn, nghiêm cấm chuyện phòng the.

“Thư Minh.....” Tiêu lâm dùng hoàn toàn lực mới có thể đưa môi mình thoát khỏi môi Thư Minh, “Khụ, lễ phụng đã được mang tới.”.

Lăng Thư Minh ý thức được mới vừa rồi thất thố, xấu hổ muốn rời khỏi lòng Tiêu Lâm.

“Làm gì a?” Tiêu Lâm ôm hăn không buông tay, chóp mũi chạm vào chóp mũi hăn nói “Có chết ta cũng không nghĩ buông người ra.”.

Lại hôn Lăng Thư Minh một ngụm, đẩy cửa sổ, cùng hăn nhìn hoa thiên bảo trong viện.

“Hoa này chuyển vào kinh thành, còn có thể sống sao?”.

Tiêu Lâm nói “Ta đã hỏi qua hoa tượng nổi danh, hăn nói có thể sống.”.

Kể từ đó, liền như con của chúng ta đang ở bên ta, Thư Minh cũng hiểu được ý tứ của hăn, hỏi “Hoàng Thượng thật sự cho con quay về tông miếu?”.

Tiêu Lâm hừ một tiếng, “Con ta, bằng cái gì không thể thiên nhập tông miếu?”.

Tiêu Lâm lại nói “Người yên tâm, ta muốn lão hòa thượng kia mang con trở về, sẽ không sơ xuất. Đến lúc đó chúng ta ra khỏi thành ba mươi dặm đón con trở về. Người chớ trách ta, khi đó ta chỉ muốn con cách chúng ta gần chút.”.

Thư Minh hốc mắt nóng lên, “Người trong miệng chớ trách chớ trách không ngừng, ta nghe thật khó chịu.”.

Tiêu Lâm cười nói, “Hào, hào, ta sẽ không nói. Sau này chúng ta tâm đều vui vẻ.”.

Lại hỏi “Nho kia ăn ngon không? Nói là từ nước nào tiến cống đến, hoàng huynh thưởng cho người, ta một ngụm chưa ăn, đều uy người.”.

Thư Minh cười nói, “Người một trái cũng chưa ăn? Đều uy ta? Mạt tướng đa tạ Cảnh Vương gia, Cảnh vương gia đã chịu hư mạt tướng.”.

Thần thái thiếu niên hoạt bát này của hắn, Tiêu Lâm tổng cộng cũng chưa thấy qua vài lần, nhất thời chỉ cảm thấy nụ cười trước mắt thấm vào ruột gan, nâng cằm Thư Minh lại hôn lên.

Thanh âm yếu vài phần, nói “Sau này, chỉ cho phép người cười.”.

Thư Minh ngẩn ra, hắn lại đi qua tái hôn một chút, “Đại tướng quân cười khuyh thành.”.

Bỗng dưng Thư Minh thần sắc vừa động, bên môi tươi cười tràn ra, hỏi “Người yêu ta cái gì?”.

Vừa nghe xong, Tiêu Lâm biết trong lòng hắn không còn khúc mắc, thản nhiên đáp “Ta yêu người thiếu niên đặc ý, yêu người nổi bật bất phàm, còn yêu người phong thái mị nhân.”.

Giống như ngày đó dưới tán cây, tuyệt sắc phong lưu Cảnh Vương gia, mỉm cười khinh ngữ, từng từ từng từ như hồng ngọc va chạm, mỗi một lời cơ hồ muốn lấy đi trái tim đang nhảy trong ngực của Thư Minh.

“Tiêu Lâm,” Thư Minh kêu hắn, Tiêu Lâm sùng nịch trả lời, “Ân?”.

“Tạ Vương gia nâng đỡ.” Thư Minh nói rõ.

“Ngốc tử” Tiêu Lâm cười mắng.

“Vương gia.....” Cũng kinh hoảng không biết làm sao, giọng nói ngọt ngào.

“Tên tự! Không gọi tên, sau này không cần tới gặp ta.” Cũng không phải cố ý hét lớn, mà giọng nói cũng như bình thường.

“Tiêu Lâm.” Thư Minh trong mắt đã hàm lệ.

Đối ẩm với nhau, sau này còn có thể cùng nhau ôn lại thời khác rung động lúc trước, hẳn như thế nào có thể không cảm động?

Tiêu Lâm cũng là giống hẳn, đối ẩm nhàm chán, nhưng hai người lại cố tình nhớ rõ rành mạch.

Hai người lại cùng một chỗ.

Phía sau trên tường có một bộ tranh, trên tranh đá hồng kiều diễm, một gã thiếu niên như bước ra từ tranh, y bào lam sắc.

BẠCH VŨ MỘT THẠCH LĂNG

Arams
www.dtv-ebook.com

Chương 48

Đại lễ đã định là mùa xuân, hai vị thân vương thành hôn, không thể qua loa.

Tiêu Lâm xem xong văn thư về hôn lễ rồi đưa cho Thư Minh, “Thời gian cũng tốt, khi đó người cũng đã khôi phục lại.”

Thư Minh không xem, trực tiếp đặt lên bàn trà, Tiêu Lâm ngồi xổm trước giường, hôn hấn, “Người không nhìn xem?”

Thư Minh ánh mắt cũng không mở “Ta lười xem, người làm chủ đi.”

Thái độ mệt mỏi trên mặt hấn rất sâu, Tiêu Lâm ngồi lên giường, đau lòng đem hấn kéo vào trong lòng, “Ta ôm người ngủ một lát?”

Thư Minh “Ân” một tiếng, hướng vào trong lòng ngực hấn dựa vào.

Từ lần máy thai trước, đứa nhỏ trong bụng thường hay âm ỉ, chân hấn như luyện võ một khắc cũng không thể yên tĩnh, có đôi khi buổi tối ngủ, còn có thể bị cục cứng đập một chút, đem Thư Minh từ trong mộng tỉnh lại, nửa ngày ngủ không được. Lại thêm một tháng, trưởng thành một chút, có khí lực, lại đem Thư Minh đập tiếp, mỗi khi động đều không dưới mười lần.

Có một lần, Tiêu Lâm nhịn không được, cách một cái bụng giáo dục đứa nhỏ, nói “Người nếu không ngoan ta không thích người.”

Kết quả Thư Minh ai yêu một tiếng, cái bụng bị đập một cái, khiến Tiêu Lâm trợn mắt há hốc mồm, chờ đứa nhỏ đập xong nửa ngày mới phản ứng lại, “Đứa nhỏ này vừa rồi lại đập người?”

Thư Minh dở khóc dở cười, hoãn trong chốc lát nói “Thái y không phải đã nói như vậy sao,” Thở dài “Cho dù ta chưa từng gặp mẫu thân, nay cũng cảm động và nhớ nhung đại ân nàng.”.

Thế là, mấy ngày này, Thư Minh ngủ không ngon.

Nhìn hốc mắt Thư Minh tối đen, Tiêu Lâm thật sự là đau lòng không thôi, vuốt ve lưng Thư Minh, khuôn mặt u sầu.

Ái nhân hãn, không biết còn phải chịu bao nhiêu khổ.

Tiêu Lâm âm thầm thở dài một ngụm, nắm chặt tay Thư Minh.

“Tiêu Lâm, người không cần để ý. Người có biết không, lòng ta là thực vui mừng.” Giống nhau cảm ứng được hãn tâm phiền ý loạn, Thư Minh an ủi nói, “Khi đó hoài thai đứa nhỏ, bốn tháng, cũng bất quá ngẫu nhiên động động. Trước kia cảm thấy là con nhu thuận, biết đau lòng ta, nay ngẫm lại, chỉ sợ là vốn sinh ra đã kém cỏi.”.

Tiêu Lâm hiểu được ý tứ của hãn, vẫn là bất mãn, “Cho dù hiện tại như vậy, đứa trẻ hữu lực, cũng không thể đập người.”.

Thư Minh cười nói, “Đừng lo, dù sao cũng chỉ là một tháng hai tháng, Thái y không phải nói chờ lớn chút nữa thì tốt rồi sao?”.

Đứa nhỏ nay đã năm tháng, còn có năm tháng liền sinh.

Hai người trong lòng đều dâng lên một cỗ chờ đợi, Tiêu Lâm hỏi, “Hôm qua viết tên nhiều như vậy, rốt cuộc dùng tên nào?”.

Họ của đứa nhỏ hai người đều không có ý kiến, quyết định đứa nhỏ sinh ra lấy họ Lăng của Thư Minh. Thứ nhất mười tháng mang thai sinh nở, người tối vất vả là Thư Minh; Thứ hai Thư Minh không cha không mẹ không huynh không đệ, đứa con này nên theo họ hãn.

Thư Minh chống đỡ ngồi dậy, dựa vào Tiêu Lâm nói, “Ta không nghĩ được tên rườm rà, liền dùng chữ Vân đi, nam hài nữ hài đều có thể dùng. Lãng Vân.”.

“Lãng Vân,” Tiêu Lâm thì thầm, “tên này ta nghe cũng bình thường không thú vị, từ miệng người nói ra, lập tức liền cảm thấy bất đồng, hơn thiệt nhiều hứng thú a. Lãng Vân, nam hài nhi cũng là Lãng Vân chí khí, con gái chính là đám mây trên cao, không nhiễm phàm trần thế tục.”.

Thư Minh bên môi lại tràn ra ý cười nói “Rõ ràng là người xảo ngữ thành kim, người giải thích như thế, ta tìm cái tên bình thường cũng không thể a.”.

Tiêu Lâm ở trên mặt hấn cạo cạo, “Con chúng ta, sao lại có thể dính dáng đến hai chữ bình thường? Cha hấn là Cảnh vương gia Vệ quốc, cha thân là Vệ quốc hầu, một người là Sở Dự đại tướng quân Đột Quyết nghe tin đã sợ mất mật, một người là Bích Tây chiến thần Lãng Thư Minh đại tướng quân, hấn sẽ không nghĩ là bình thường, chắc chắn thành đại sự, nay không phải đang ở trong bụng người luyện quyền cước sạp?”.

Hấn nói thú vị, nháo loạn như thế, Thư Minh cũng không muốn ngủ, đứng lên hỏi “Buổi sáng ta thấy người mang tới một cái thùng, người gọi người nâng đến Ốc Hậu noãn, là cái gì?”.

Ốc Hậu Noãn là nơi Tiêu Lâm để cho đứa nhỏ ngụ trong tương lai, mang đến Ốc Hậu noãn cũng chính là cấp cho đứa nhỏ.

Tiêu Lâm giúp hấn khoát thêm áo lông cừu trên áo ngủ, “Một thùng kia, đều là quần áo đã làm xong của đứa nhỏ.”.

Thư Minh hưng phấn hai mắt tỏa ánh sáng, “Ta muốn xem!”.

Hấn tất còn chưa mang, thế nhưng lại muốn mang hài, Tiêu Lâm một phen đem hấn ôm vào trong ngực, “Không thể để lạnh.”.

Vốn định cho hắn mang tất vào, lại đột nhiên cải biến chủ ý, nhảy xuống giường, cúi người đem Thư Minh bế lên, “Ta ôm người đi qua xem.”

Thư Minh đỏ mặt, ngượng ngùng ở trong người hắn, bỗng sinh khí, reo lên “Ta tự đi qua, người thả ta xuống dưới.”

Tiêu Lâm tiến đến bên tai hắn nói, “Không thả, ta đã sớm muốn ôm người như thế.”

Thư Minh làm sao có thể sinh khi, đẩy khủy tay cho hắn một quyền nói “Không nặng sao?”

Nặng, vốn Thư Minh là một đại nam nhân, khung xương liền nặng, bây giờ còn hoài thai đứa nhỏ, dưỡng cũng tốt, liền càng nặng.

Cảnh Vương gia tuy rằng công lực mất hết, một thân cật mạnh, hắn khinh thường hừ một tiếng, “Chớ khinh thường ta, một chút cũng không thấy nặng.”

Hắn đem Lăng Thư Minh ôm vào Noãn các, đặt lên giường chuẩn bị cho đứa nhỏ, tiếp theo kéo chăn đắp chân Thư Minh lại, lại đem thùng đồ đặt lên ghế trước giường mở ra.

Quần áo của tiểu hài tử đầy trong gương, Tiêu Lâm ngồi ở đầu giường nói “Ta không cho ai động vào, tính tự mình vào hoàng cung lấy.”

Thư Minh cầm lấy từng cái nhìn kỹ, “Chức tú phường làm?”

Tiêu Lâm lắc đầu, “Sao có thể để bọn họ làm a? Đây là ta cầu bọn hoàng tẩu làm!”

“Ân?” Thư Minh mở to hai mắt không hiểu, “Hoàng tẩu?”

Tiêu Lâm cười nói, “Hoàng hậu của hoàng huynh, còn có hai hoàng quý phi, bốn tân hoàng phi.”

Thư Minh líu lười, hỏi, “Hoàng Thượng cho phép? Quý nhân cho phép?”.

Tiêu Lâm lấy ra một đôi hài của tiểu hài tử cầm trong lòng bàn tay đưa cho Thư Minh xem, “Cái gì không chịu? Làm sao lại không chịu? Nịnh bợ ta còn không kịp. Nghe nói ta muốn mấy thứ này, hỏi cũng không hỏi, vội vàng sai thuộc hạ nữ hầu thủ công tốt nhất làm ra. Những chuyện này, là chuyện nữ nhân trong cung rất chú ý.”.

Thư Minh gật đầu nói, “Thủ công là không nói, tâm tư cũng thật xảo diệu.” Hãn vẫn là lo lắng hỏi, “Hoàng Thượng không cảm thấy người tùy ý làm bậy?”.

Tiêu Lâm cười khố, “Thực không có, chúng ta tốt xấu gì cũng là vì Hoàng Thượng mà trải qua sinh tử? Đây cũng không phải chuyện gì lớn., Hãn thú ít nữ nhân như vậy, cũng không phải thật đem người đặt vào trong lòng a.”.

Thư Minh cũng không hỏi nhiều, chuyên tâm nhìn vào trong gương, “Làm khó người rồi.”.

Tiêu Lâm buông tay, “Không có biện pháp, chúng ta hai cái đại nam nhân, ai có thể làm? Nếu phải làm, liền làm thật tốt, phụ nhân trong phủ ta, tuyệt không có tay nghề như vậy.”.

Dưới đáy hòm có hàng trăm kiện áo, Thư Minh nghi ngờ nói “Đây sẽ không phải là các hoàng tâu làm chứ?”.

Tiêu Lâm đặc ý nghiêng đầu, “Không phải, đây chính là trăm áo thêu, ta sai người đi tìm, tìm một trăm khối vải bông, thỉnh bà bà trăm tuổi trong kinh thành, từng kim từng kim làm thành.”.

Thư Minh thở dài, “Người đây là ép buột người! Bà bà trăm tuổi, từng kim từng kim may thành, chẳng phải là mệt muốn chết rồi.”.

Tiêu Lâm nói, “Hoàn toàn không có, bà bà kia tai thính mắt tinh, thân mình so với người khác còn muốn tốt hơn, ta tự mình đi cầu, trả lại cho nàng rất nhiều tiền thưởng.”.

Trăm áo này vải dệt rất thoải mái, Thư Minh yêu thích không buông tay, đột nhiên nghĩ đến Tiêu Lâm từng ra ngoài hai ngày mới về, liền hỏi “Người đi ra ngoài hai ngày, chính là làm chuyện này cho con?”.

Tiêu Lâm gật đầu, “Sợ người ngăn không cho ta quấy nhiễu dân, ta mới không nói cho người.”.

Thư Minh cười nói, “Dù quấy nhiễu dân, nhưng trăm áo này thật là hảo.”.

Tiêu Lâm tiến lên ôm hân nói “Ta không có hảo sao? Người không có thưởng cho ta?”.

Lăng Thư Minh cầm lấy cầm hân hỏi, “Tiểu mỹ nhân muốn ban thưởng gì?”.

Tiêu Lâm xoay người áp đảo Thư Minh, “Một đêm xuân.”.

BẠCH VŨ MỘT THẠCH LĂNG

Arams
www.dtv-ebook.com

Chương 49

Thư Minh hạ mi, mím môi cười, nói nhỏ, “Đừng ở chỗ này, chúng ta đi về phòng.”.

Tiêu Lâm cắn nhẹ vành tay hăn nói, “Ta ôm người trở về.” Dứt lời liền hạ người giơ tay ôm Thư Minh vào trước ngực, Thư Minh lúc này rất thoải mái ôm lấy hăn, ra vẻ dạn dò nói “Cẩn thận đừng quăng ta ngã.”.

Tiêu Lâm đảo mắt, đưa hăn ôm càng chặt, cố ý nịnh nọt nói “Tuân lệnh, Lăng đại tướng quân!”.

Hai người bọn họ từ khi hoài thai cho tới nay cũng chưa từng làm gì, vì luôn bận tâm đứa nhỏ không dám hành động thiếu suy nghĩ. Nay con đã muốn năm tháng, thở thành thai ổn định, Thái y cũng nói chuyện phòng the không ngại, Tiêu Lâm ghen đến hôm nay mới dám mở miệng cầu hoan.

Hăn đem Thư Minh ôm trở về phòng đặt lên giường, ôn nhu nói, “Ta đi đóng cửa sổ lại.”.

Lăng Thư Minh nằm ngang trên giường, lấy tay chống đỡ đầu, mỉm cười nhìn Tiêu Lâm đóng cửa, tâm nói hăn thật là không biết xấu hổ, giữa ban ngày liền khởi dâm tâm, lại cảm thấy buồn cười, hai người thế nhưng lại cảm giác giống nhau, giống như mối tình đầu của người bình thường, tim đập liên hồi, hăn ần ần cũng sinh ra chút khẩn trương chờ đợi.

Tiêu Lâm cũng không nhảy trên giường, hăn đứng trước bình phong, đôi mắt như thu thủy thật sâu nhìn Thư Minh. Ngón trở ở thắt lưng chuyển vài cái, áo choàng liền rơi xuống.

Thư Minh bị kiềm hãm, nhưng lại cảm thấy cả người khô nóng, hãn căn môi dưới, hô hấp trầm trọng vài phần.

Tiêu Lâm thoát áo, quần lót, ánh sáng bao bọc lấy thân mình hoàn mỹ, thắt lưng mảnh mai, chân thon dài thẳng tắp, khuôn mặt diễm lệ đỏ ửng cực kì động lòng người.

Thư Minh bỗng nhiên mơ hồ nhớ lại cảm giác khi hãn ôm Tiêu Lâm, cẩn thận đặt Tiêu Lâm dưới cơ thể, tùy ý hãn xâm nhập, run rẩy, căng thẳng; Còn có bắp đùi thon mịn quấn chặt bên thân của mình, ở mỗi một lần hãn tấn công đều mãnh lực liều mạng đón lấy hãn.

Hãn nhớ lại giống như dòng nước ấm hương bụng dưới của hãn chuyên đến, hai mắt nhất biến, đáy mắt đã hiện lên tình dục.

Tiêu Lâm đi tới vài bước, đem áo quần cởi sạch, rồi mới lại rút trâm cài, đem tóc đen xả loạn, Thư Minh nhìn cây trâm, nhìn xương quai xanh của Tiêu Lâm vài lần, cuối cùng dừng lại trên đôi môi đỏ thắm.

Hãn thấy Thư Minh lộ ra một nụ cười ái muội yếu ớt, tiếp theo hãn liền ra vẻ vô tình trêu chọc vài cái, Thư Minh bỗng hé mở cánh hoa truyền ra một tiếng rên rỉ ái muội.

Như có như không, giống như tiếng than nhẹ mê người vừa rồi bất quá là ảo giác.

Nhiên, cả người như lửa cháy lan ra.

Lăng Thư Minh chỉ cảm thấy chỗ dưới thân kia phát nhiệt, đợi cho Tiêu Lâm cuối cùng cũng đi đến giường, hãn rốt cuộc nhịn không được ách thanh mở miệng nói “Ta muốn người.”

Một lần thượng đều là mơ hồ, sau hãn lại muốn Tiêu Lâm, lúc này đây hãn rõ ràng rành mạch nói muốn Tiêu Lâm.

Tiêu Lâm ngồi lên giường, khẽ vuốt hai má hăn sủng nịch nói “Ta cho người.”.

Hăn cầm phân thân đã đứng lên của Thư Minh, nhẹ nhàng xoa nắn, hôn lên hai cánh hoa, lời lẽ giao triền, ái muội triền miên. Thư Minh nhắm mắt lại, chớp mũi chạm vào người Tiêu Lâm, mang theo mùi thơm lạ lùng, ấm lòng người. Đầu ngón tay lạnh lẽo vỗ về chơi đùa phân thân, giống như vụn băng ở giữa sa mạc, đục vọng hăn cơ hồ đang sôi sùng sục cũng theo sự dẫn dắt đó mà phát tiết. Thanh âm thô suyền đều biến mất trong nụ hôn, hôn như thế nào hăn cũng thấy không đủ, Thư Minh lại tiếp tục muốn hôn như thế.

Thư Minh muốn hôn môi, trong lúc này Tiêu Lâm đã sớm nhận ra.

Hăn cũng không rời đi môi của Thư Minh, không ngừng hôn, tay vòng ra phía sau thoát quần áo Thư Minh. Da thịt lỏa lồ dần dần hiện ra, Tiêu Lâm yêu thương vuốt ve từng tất da thịt trên người Thư Minh, cuối cùng ngón tay chạm đến một chỗ, “Ta yêu người, Thư Minh.” Hăn nói.

Thư Minh mở mắt ra, dùng nụ cười yếu ớt đáp lại hăn.

Tiêu Lâm cũng cười, lại hôn vào cánh hoa của hăn, cầm tay, năm ngón tay sát nhập vào nhau.

Da thịt thân cận, tay chân thân cận, cũng không đủ.

Tiêu Lâm chậm rãi cúi xuống, một đường khẽ hôn, vùi đầu vào trước ngực Thư Minh, liếm lộng hai tiểu anh đỏ sẫm, làm cho chúng nó ở đầu lưỡi nở rộ. Thư Minh bị hăn liếm liền cả người run rẩy, miệng tỉnh tỉnh mê mê nói “Không cần..... Đừng..... Đừng,” tay lại chặt chẽ bắt lấy bờ vai của hăn, cũng không biết đến tột cùng là muốn đẩy hăn ra, hay là muốn hăn càng gần.

Tiêu Lâm cười xấu xa hỏi “Thoải mái sao?”.

Thư Minh khí còn chưa suyễn, liền phát ra một tiếng khinh suyễn, nguyên lai Tiêu Lâm một ngụm hôn xuống thắt lưng hắn.

Nơi đó là chỗ cực mẫn cảm, Thư Minh nhất thời nghĩ muốn ly khai, lại bị Tiêu Lâm đè lại, một đường hôn đến bụng.

Không giống với nữ nhân mang thai, bụng năm tháng chỉ là hơi hơi to ra.

Bên trong là đứa nhỏ của bọn họ.

Tiêu Lâm trong mắt đều là ôn nhu, đối cái bụng của Thư Minh nói “Ngoan ngoãn, phụ thân với cha thân người ân ái, người nhưng cũng đừng có nháo a.”.

Thư Minh quần bách, quát khê nói “Người đang nói cái gì a.”.

Tiêu Lâm vội vàng cầm miệng, tiếp theo ở trên bụng hắn hôn xuống tạo thành một hồng ngân.

Làn da thư minh vốn là trắng mịn như ngọc thạch, hôn ngân dễ dàng hiện lên, rất là mê người. Tiêu Lâm hạ thân cũng cứng rắn phát đau, liền quỳ bên người Thư Minh, đối Thư Minh nói rõ, “Giúp ta sờ sờ.”.

Thư Minh đây là lần đầu tiên chạm vào nghiệt căn của hắn, trong lòng bàn tay chạm tới còn muốn rụt lại về phía sau.

Tiêu Lâm thấy hắn như vậy, nghẹn giọng nói, “Người giúp ta sờ sờ, ta muốn có bàn tay nòn nà của người chạm vào!”.

Nòn nà? Cái gì nòn nà?

Thư Minh không có phản ứng lại, thấy Tiêu Lâm từ trên giường lấy ra một cái bình nhỏ, đổ một chút vào tay, hướng phía sau thắt lưng giơ tới, bàn tay thế nhưng lại hướng về phía hông.

Ong một cái, máu của hắn đều truyền lên đỉnh đầu, Thư Minh mặt đỏ lên, người khởi xương còn cố tình nhú mày, căn môi dưới, cúi thắt lưng đem tay mình hướng qua hắn, yêu kiều rên rỉ, “Thư Minh, người mau giúp ta sờ sờ đi.”.

Lăng Thư Minh trong đầu trống rỗng, cầm lấy nhiệt vật.

Chính là nắm, không cần hắn động, bởi vì Tiêu Lâm chính mình sẽ động, hắn một mặt thay chính mình bôi trơn, một mặt ở trong lòng bàn tay Thư Minh kích thích, nhìn ánh mắt Thư Minh vì hắn si mê, liền có cảm giác thỏa mãn sung sướng nói không nên lời.

Thư Minh hoàn toàn bị lạc trước Cảnh vương xinh đẹp trước mắt, trong mắt chỉ có Tiêu Lâm tùy ý yêu mị khiêu gợi. Hắn sắp bị buộc điên, tri giác đều rời xa thân thể, chỉ có hạ thân trướng đau nhức nhờ hắn đang bị dục vọng dày vò. Tiêu Lâm miệng hé ra hợp lại đang nói cái gì, hắn không biết, thậm chí hỏi lại, bắt gặp Tiêu Lâm hướng qua hôn môi, thật sâu hôn mình đến sắp mê mang.

Tay hắn không tự chủ được dùng lực, Tiêu Lâm biết hắn rất cuộc nhẹn không được, liền mở ra hai chân ngồi xuống bên người hắn, ở bên tai hắn nói, “Thư Minh, ta muốn cho người.”.

Cái đùi non mịn như tơ lụa nhanh chóng bị tách ra, dục vọng của Thư Minh một tất một tất xâm nhập vào, mỗi lần tiến vào đều có cảm giác rõ ràng, khoái cảm mãnh liệt đưa thần thức hắn kéo trở về, hắn nhú mi mím môi nghiêm nghị nhìn ái nhân, trong lúc nhất thời đã quên hô hấp, nín thở chờ đợi khoảnh khắc hai người gần nhất không thể phân ra.

“Ân.....”.

“A.....”.

Bọn họ cùng nhau dài thở dài.

Tiêu Lâm bị cảm giác trướng lên này chiếm đi thần trí, khẽ nhếch miệng không ngừng thở, không dám loạn động.

Chỗ phía sau còn chưa thích ứng, tư thế như vậy mà để Thư Minh tiến vào chỗ sâu nhất, hẳn không tránh khỏi liền có cảm giác sợ hãi, còn cảm nhận sâu sắc được bản thân đang hỗn loạn.

Thư Minh cũng là một đầu mồi hôi nóng, bất quá tương phản với Tiêu Lâm là, hẳn lại có khoái cảm không nói thành lời, giống như ngập đầu, khoái cảm vui sướng.

Tiêu Lâm tay đặt tại ngực hẳn run nhè nhẹ, hẳn có thể cảm giác được, loại trạng thái giống tiểu động vật bình thường co rúm lại kích thích dục vọng chinh phục trong người hẳn, hẳn cầm tay Tiêu Lâm, cùng hẳn mười ngón giao triển, hạ thân đột nhiên ngừng đầu, liền bắt đầu động.

Tiêu Lâm bị động tác thành linh xảy ra làm cho kinh hãi, chỗ phía sau bất đắc dĩ bị mãnh liệt xô xuyên qua khiến cho hẳn căn bản không thể động, chỉ có thể bị động nhìn Thư Minh khai thành chiếm đất.

Hẳn chìm giữa một trận cuồng loạn sau đó mới tìm được tiết tấu, lại đột nhiên nhìn bụng Thư Minh một lần nữa sợ ngây người.

Thư Minh còn hoài thai đứa nhỏ.

Hẳn vội vàng cả kinh kêu lên “Dừng..... dừng..... Dừng lại, Thư Minh..... Dừng lại.”.

Thư Minh dừng lại, cuống quít hỏi, “Xảy ra chuyện gì?”.

Tiêu Lâm suyễn giọng cả giận, “Ngươi... Ngươi không cần..... Động.” Nói xong, ánh mắt dừng ở trên bụng Thư Minh.

Thư Minh cũng nghĩ đến, nhất thời xấu hổ đầy mặt.

Hắn không cảm thấy có gì không ổn, thất lưỡng cũng không có gì là không ổn, bất quá đang mang đứa nhỏ, còn “Không quan tâm” như vậy.....

Tiêu Lâm thấy hắn lộ vẻ xấu hổ, sao lại nhẫn tâm? Nhìn xuống phía dưới, lại thở hỗn hển mấy hơi thở nói, “Đại tướng quân của ta thật sự là hữu lực, ta bị người biến thành yếu đuối.....” Hắn cố ý không nói rõ, bàn tay nhìn xuống chỗ phía dưới đem mấy câu sau nói tiếp “Ta cũng không nghĩ mau như thế, còn nữa, ta muốn tự mình đến.”.

Mấy câu nói của hắn thành công làm cho Thư Minh đang trong người hắn lại trướng lên một ít.

Thư Minh biết rõ hắn khổ tâm, nhưng cũng nhịn không được vì lời nói của hắn mà kích động, thuận theo nói “Người muốn tự mình đến?”.

Tiêu Lâm khước miệng nhất loan, cánh tay ôm lấy người Thư Minh, chậm rãi nâng thất lưỡng, từng chút từng chút lấy ra phân thân của Thư Minh.

Sau toàn bộ đều ra, Thư Minh lướt qua bụng liền nhìn thấy phân thân của mình.

Tiêu Lâm lại chậm rãi hạ thất lưỡng, một lần nữa đem dục vọng nhét vào, vòng đi vòng lại.

Sàn đan nằm trong lòng bàn tay đã sớm bị mồ hôi làm ướt, Thư Minh không thể dời ánh mắt, cảnh đẹp làm người ta phun huyết này thành khoái cảm xâm nhập cốt tủy đưa hắn từng bước từng bước lên đỉnh núi dục vọng.

Hắn không thể ức chế sợ run nói cho Tiêu Lâm hắn đã muốn ra, thế là Tiêu Lâm tốc độ nhanh hơn, miệng cũng bởi vì nhanh chóng trều sáp mà phát ra tiếng rên ái muội.

Thanh âm tình nhân là tình được tốt nhất.

“Ân, ân, a, ân, ân, ân, a.....”.

Thư Minh liêu nhân rên rỉ phóng xuất ra.

_____.

BẠCH VŨ MỘT THẠCH LĂNG

Arams
www.dtv-ebook.com

Chương 50

Tình triều cuộn quét qua làm cho Thư Minh giật mình, hăn mở mắt, trong đôi mắt sương mù thấy Tiêu Lâm tràn đầy tình yêu nhìn hăn, hơi thở ôn nhu vây quanh.

Hăn nhột nhạt hôn lên, thẳng đến khi dư vị cao trào rút đi.

“Thư Minh, người hảo không?” Tiêu Lâm chạm vào mặt hăn, ôn nhu hỏi.

Thư Minh gật gật đầu, ôm lấy cổ hăn còn muốn hôn. Khóe miệng Tiêu Lâm khẽ cười, lấy tay nâng hông hăn lên, xoay người hướng bên cạnh lăn một vòng, liền mang Thư Minh ôm chặt lấy, để cho hăn nằm trên người mình.

Thư Minh nằm ở trên ngực hăn khan khan nói, “Người trời sinh là sức mạnh như thần sao?”.

Tiêu Lâm cười xấu xa, đáp, “Có khí lực để ôm người.” Nói xong, bàn tay di chuyển đến phía sau nóng bỏng của Thư Minh, phủ đến cánh hoa chậm rãi vuốt ve, “Ta cũng nghĩ muốn người.”.

Dứt lời, không đợi Thư Minh trả lời, liền hướng hông hăn vuốt ve, đôi tay mang theo yêu dịch, Tiêu Lâm nhú mi, ở bên tai hăn hỏi, “Có được không.”.

Da thịt kề sát nhau lại nóng thêm vài phần, tiếp theo Tiêu Lâm cảm thấy da thịt trên cổ có chỗ đau, nguyên lai Thư Minh nghe hăn trêu đùa liền sinh khí há mồm cắn một ngụm, nhưng không cắn nặng một chút.

Tiêu Lâm cười khẽ, một tay chỉnh sửa người hấn, cho hấn nằm hảo trên giường, tay còn lại vẫn để ở chỗ địa phương đòi mạng kia không lấy ra, ngược lại một ngón tay còn đi vào mật huyết.

Thư Minh quay đầu đi không nhìn hấn, bên tai đỏ hồng một mảnh.

Tiêu Lâm cực yêu bộ dáng này của hấn, nhân cơ hội nhẹ nhàng cắn vành tay hấn, Thư Minh vội vàng run động, lông mi dày hơi run rẩy, hé ra mặt đỏ rực kiêu diễm như hoa đào ngày xuân.

“Đại tướng quân của ta,” Tiêu Lâm lại gọi hấn, cố ý mị hoặc ghé vào lỗ tai hấn nỉ non, ngón tay ở bên trong không ngừng động, mỗi một động tác, đều khiến cho Thư Minh xúc cảm khó nói.

Tình dục dần dần lại bị hấn đưa đến cao trào, chỗ sâu trong thân thể trống rỗng, cấp bách cần cái gì đó lấp vào.

Hấn mở mắt nhìn Tiêu Lâm, sẵn giọng “Không đủ?”.

Tiêu Lâm vui vẻ, khởi động thân mình quỳ giữa hai chân hấn, dùng phân thân đã sớm trưởng đại, ở trên đùi Thư Minh ma sát, “Thư Minh nói Lâm nhi mau vào.”.

Thư Minh ngẩn ra, hận không thể đem tên yêu tinh trên người này đập xuống.

Tiêu Lâm còn đang làm nũng, “Thư Minh, nói nói, nói nhanh lên. Ta muốn nghe, rất muốn nghe.”.

Phân thân như lửa nóng muốn làm phỏng da thịt trên đùi, Thư Minh bỗng dừng mềm lòng, thầm nghĩ hấn là ta người nào? Ta cùng với hấn so đo cái gì? Thật sự là cổ hủ, hấn là người yêu, làm sao lại không muốn khiến cho hấn khoái hoạt? Nhớ tới mới vừa rồi Tiêu Lâm ở trước mặt chính mình

biểu lộ ngàn vạn phong tình, cố ý lấy lòng, liền cố nói, không để ý sẽ không nghe rõ, “Mau chút..... Tiến vào.”.

Nhưng mà Tiêu Lâm nghe rõ, vui mừng, ôm Thư Minh vào trong lòng, thất lạng hạ xuống, tái dùng lực, liền xâm nhập vào.

“Ân.....”.

Thư Minh khó nhin một tiếng hừ nhẹ, Tiêu Lâm cũng hít một ngụm khí. Phân thân bị gắt gao bao lấy, bên trong Thư Minh cũng rất non mịn,.

Hơn nữa lửa nóng cần nước, bỗng nhiên xâm nhập, Tiêu Lâm cơ hồ ức chế không được, cả người run lên. Hắn cúi người cắn nhẹ một bên ngực Thư Minh, hạ thân nhẹ nhàng rút ra đẩy vào, cùng một tiết tấu, đưa vào đưa ra, khoái cảm liền xuất hiện như mưa rào.

Khỏa anh đào trên ngực bị cắn như nở rộ, giống như nghiền, Tiêu Lâm lại dùng tay nắm lấy bên còn lại, lấy tay cọ, thẳng đến bên kia bên kia cũng đứng thẳng đứng lên.

Cao thấp từng chỗ đều bị tùy ý đùa bỡn, Thư Minh có chút không thể chịu được, nâng lên cánh tay che khuôn mặt, tràn ra rên rỉ đứt quãng.

Tiêu Lâm liên tục thông thả động, làm cho hắn sinh ra cảm giác thiên trường địa cửu, tựa hồ sẽ cùng nam nhân này thân mật như thế cả đời.

Hắn mở mắt ra nhìn Tiêu Lâm phía trên, người nọ thủy chung thâm tình nhìn hắn, giống như hắn là bảo vật tối trân quý trên đời, Thư Minh cái mũi có điểm cay, nâng tay lên xoa ngực Tiêu Lâm, học cách của hắn, ở trên hai điểm đỏ sẫm xoa một vòng.

“Ân.....” Tiêu Lâm thoải mái, nhìn Thư Minh lộ ra đường cong duyên dáng.

Thư Minh quay đầu, ở trên cánh tay hắn in lại dấu hôn, đầu lưỡi thử liếm một chút.

Tiêu Lâm mở mắt ra, hô một tiếng. Đem hai chân hắn nâng cao vòng qua bên người, tiếp theo liền đem phân thân mạnh toàn bộ rút ra, vừa tới ngoài liền đưa trở vào.

“A!”.

Thư Minh tứ chi bách hải đều không hện mà truyền đi một cỗ cảm giác tê dại, không thể ức chế run rẩy, thở nhẹ một tiếng. Chợt môi lại bị hôn, chỗ phía sau Tiêu Lâm hữu lực thảo phạt mang đến từng trận từng trận khoái cảm điên cuồng.

Hương vị của tình yêu, Tiêu Lâm khắc chế không được, cũng không muốn khắc chế, mỗi một lần ra vào, đều tràn ngập dục vọng chiếm lấy. Thư Minh ở trong lòng hắn nhuyễn như nước, không chỗ nào không mềm mại, không chỗ nào không mị tình.

Thái dương ướm đẫm, khuôn mặt diễm hồng, làn da mềm mại, còn mặt huyệt..... Cuộc đời này cho đến giờ phút này mới biết, chuyện tốt đẹp nhất trên đời chính là tâm đầu ý hợp.

E sợ người yêu không khoẻ, Tiêu Lâm cho thư mình nằm xuống, phía sau một lần nữa tiến vào. Hắn đem Thư Minh chặt chẽ ôm vào trong ngực, một bàn tay không nhịn được vuốt ve đùi non mịn, hạ thân không quên trườ sấp.

Tư thế này liền chạm vào chỗ mẫn cảm trong cơ thể Thư Minh, không lâu sau, hạ thân hắn liền ngẩng đầu lên, Tiêu Lâm nhìn thấy, lại gần tai hắn nói “Người thích như vậy?”.

Thư Minh thành linh bị hắn hỏi như vậy, phía sau không tự chủ được co rút lại một chút.

“Ngô, thật thoải mái, Thư Minh, tái động.” sự bao phủ như vậy, Tiêu Lâm cảm thấy thoải mái cùng cực, như điện giật.

Thư Minh bất động, ở mu bàn tay hấn néo một phen, Tiêu Lâm hiểu ý, không hề bách hấn, cánh tay đưa đến cầm lấy phân thân của Thư Minh.

Tiền hậu giáp công, Thư Minh đã muốn hoảng hốt không biết gì, chỉ có thể mặc cho Tiêu Lâm làm.

Tốc độ Tiêu Lâm nhanh lên, hấn cũng nhịn không được nữa.

“Thư Minh, Thư Minh, úc..... Ân.”.

Hấn cuối cùng thúc thật mạnh, đem chính mình đưa vào chỗ sâu nhất bên trong Thư Minh, một cỗ nhiệt dịch đều phun ra, mà Thư Minh cuối cùng lần thứ hai tiết ra trong tay của hấn.

Phân thân mềm nhũn, hai người hạ thân đều là ướt sũng một mảnh.

Thư Minh cố gắng cuốn thân mình đối diện Tiêu Lâm, Tiêu Lâm đẩy tóc rối trên khuôn mặt hấn ra, hơi thở không xong ôn nhu hỏi, “Xảy ra chuyện gì?”.

Thư Minh cũng suyễn khí, thấp giọng nói “Muốn nhìn kĩ người.”.

Tiêu Lâm giờ phút này hai má phấm hồng, mắt đẹp ba quang lưu chuyển, cánh hoa thủy sắc trơn bóng, làn da vô cùng mịn màng, gặp Thư Minh nhìn mình liền có chút ngây ngốc, đặc ý hỏi, “Sao vậy, là thấy mỹ nhân đi?”.

Thư Minh cười ra tiếng, bàn tay giao triển, “Là thấy mỹ nhân.”.

Tiêu Lâm bình sinh tối chán ghét người khác khen hấn xinh đẹp, nhưng nghe lời này từ miệng Thư Minh nói ra, tựa như ăn mật ngọt, hấn ôm sát

Thư Minh nói, “Đại tướng quân của ta, ta chỉ muốn nghe người gọi ta mỹ nhân.”.

Thư Minh sủng nịch nói, “Da mặt thực dày.”.

Hai người ôm nhau, cho đến ánh tà chiều xuất hiện, mới cùng đứng dậy.

BẠCH VŨ MỘT THẠCH LĂNG

Arams
www.dtv-ebook.com

Chương 51: Đạo Tết Hoa Đăng

Đảo mắt đã đến tết hoa đăng, đáng tiếc Thư Minh đã gần đến ngày lâm bồn, thân mình nặng nề, không thể ra nhìn đăng. Tiêu Lâm sáng sớm liền phái người ở trong phủ treo đèn lồng đủ màu sắc cẩn thận, giống như sắp treo lấy tất cả các loại đèn, đợi cho hoàng hôn vừa đến, Vương phủ một mảnh hoa đăng. Thư Minh cười nói, “Người treo nhiều đăng như thế, ta nhìn cũng không đoán được ngày đêm.”

Tiêu Lâm ôm hãnh, khẽ hôn hai gò má của hãnh nói “Đoán không xong, chúng ta cùng đoán, đoán trúng có thưởng.”

Thư Minh nheo lại ánh mắt nghiêng đầu nhìn hãnh, “Người lại có cái gì tốt?”

Tiêu Lâm nếu là được cái gì tốt, không trực tiếp cho hãnh, luôn tìm cách “Thưởng” Cho hãnh, mỹ danh là tạo “Kinh hi”, mấy ngày nay, Thư Minh cũng được xem như là mở rộng tầm mắt.

Thí dụ như, một cây san hô như lửa, hãnh theo Hoàng Thượng nhõng nhõo, nói là muốn cái đó vừa trân quý vừa cát tường; Còn có khối ngọc phi thủy xanh biếc trong sáng, tràn ngập ánh sáng, thương nhân kia đem tới ra giá trên trời, Tiêu Lâm cũng là không nói hai lời liền thu nhập trong túi, nói là chờ sau khi con sinh ra sẽ mang. Khối phi thủy này, chỉ sợ so với đầu tiểu hài tử còn lớn hơn; Ai cũng nói hãnh có một đống dị bảo, Thư Minh ngay cả tên đều không nhớ rõ, nghe không rõ, người nọ nói là lưu lại để sau này cho đứa nhỏ ngoạn. Ở Ốc Noãn các, bị mấy thứ này lấp đầy, ánh sáng chiếu vào làm mắt cũng không mở được.

“Nếu có tên trộm nào nghe tin đến đây trộm thì sao?” Thư Minh lo lắng hỏi.

Cảnh Vương gia sờ sờ cằm, khoan thai nói “Lén vào phòng đại tướng quân trộm, là tên trộm kia lá gan quá lớn, hay là Lãng tướng quân không giữ nhà a?”.

Thư Minh hỏi lại, “Ta chính là muốn Cảnh vương gia giữ nhà hộ a?”.

Tiêu Lâm trang đáng thương, “Ta là một cái Vương gia trói gà không chặt, toàn trông cậy vào Lãng đại tướng quân chăm sóc, đại tướng quân nở lòng mặc kệ ta?”.

Kỳ thật Vương phủ đề phòng nghiêm ngặt chỉ không bằng hoàng cung, làm sao cần bọn họ quan tâm, Thư Minh nghĩ lại cũng sẽ không tái truy vấn.

Tiêu Lâm dìu hẫn đến đình đã được chuẩn bị kĩ ngồi nghỉ, ngồi xồm xuống đưa tay đến bụng Thư Minh nghe, sờ sờ tay Thư Minh, ấm áp như thường, lại vẫn là hỏi một câu “Thư Minh lạnh sao?”.

Thư Minh kéo hẫn ngồi xuống, “Trong ngực ta đều ấm áp, sao lãnh? Nhưng thật ra người, tay lạnh lẽo.”.

Tiêu Lâm từ mùa đông đến nay, tay chân lạnh lẽo. Thuốc bổ đều uống, nhưng là thủy chung không thấy khởi sắc. Nghĩ đến công lực mất hết, đôi hẫn có ảnh hưởng rất lớn.

Thư Minh đau lòng cầm lấy tay hẫn, vận công muốn giúp hẫn ấm áp.

Tiêu Lâm rút tay ra nói “Tối hôm qua không phải đã thay ta làm ấm gân mạch rồi sao? Người có đũa nhỏ, không cần thường xuyên động chân khí. Ta cũng không lạnh.”.

Hắn chỉ lên đèn lồng nói, “Hay là chúng ta đi dạo Vương phủ, xem như đi cầu nguyện, nguyện người cùng đưa nhỏ đều thuận lợi.”.

Thư Minh nhíu mày, “Chỉ có nữ tử mới đi bộ cầu nguyện, người hồ đồ sao, chúng ta hai cái đại nam nhân đi cầu nguyện cái gì.”.

Tiêu Lâm không cho là đúng, nói, “Nam tử sẽ không đi cầu nguyện sao? Ta cùng người đi, coi như món quà cho tết Nguyên Tiêu này.”.

Thư Minh cười nói, “Người đây là muốn gì a, cái gì mà món quà.”.

Tiêu Lâm cầm bả vai hắn, đưa về phía gáy vuốt ve, “Ta ước gì trên đời những thứ tốt nhất trên đời này đều thuộc về người cùng đưa nhỏ.”.

Thư Minh quay đầu, Tiêu Lâm lập tức ngậm lấy cánh hoa non mịn mềm mại, đầu lưỡi tinh tế vẽ loạn một phen, buông ra nói, “Tết Nguyên Tiêu hàng năm từ nay về sau, không, từng ngày về sau, ta Tiêu Lâm đều phải cùng Lăng Thư Minh cùng nhau vượt qua.”.

Thư Minh nở nụ cười, cố ý nói “Tiết thanh minh a?” Hắn nghe được Tiêu Lâm nói muốn mỗi ngày đều cùng nhau, bỗng dừng nghĩ đến tiết thanh minh, cảm thấy buồn cười, cho nên trêu ghẹo.

Tiêu Lâm sắc mặt nghiêm túc, đáy mắt mang theo thần sắc trầm trọng, gằn từng chữ, “Không thể cùng sinh, nhưng sẽ cùng tử.”.

Thư Minh lập tức hiểu được ý nghĩa trong lời hắn nói, vỗ nhẹ lên trán nói, “Không thể cùng sinh, nhưng cầu cùng tử. Cuộc đời này là đủ.”.

Trên đời có bao nhiêu tình nhân có thể “cùng tử”, thật sự là thiên đại phúc. Bằng không lưu lại một người, sinh tử cách xa nhau, đau đớn dữ dội? Đau đớn dữ dội?

Phồn quang chuế thiên, giữa hoa đăng, hai người ôm nhau thật lâu.

Tiếng pháo bên ngoài ầm ầm truyền vào vương phủ, Tiêu Lâm nói “Đèn hoa bên ngoài chợ đã khởi, chúng ta cũng đi xem đi.”.

Hắn ôm thắt lưng Thư Minh dìu hắn đứng lên, khẽ nói “Đi cầu an!”.

Dứt lời, liền hướng hoa viên đi đến, Thư Minh liền theo hắn.

“Đi cầu an là phải đi qua ba cây cầu, nơi này chúng ta không có cầu, đi trong đường mòn hoa viên đi.”.

Đá cuội phủ kín con đường, thân ảnh hai người khai triển song song cất bước.

Thư Minh bước chân phải, Tiêu Lâm cũng bước chân phải, một bước xong, Tiêu Lâm xướng nói “Hoa trung Bồng Lai cảnh,”.

Sau đó đồng loạt bước chân trái, Tiêu Lâm mỉm cười, tiếp tục xướng nói “Nhân túy tướng nhu tình.”.

Thư Minh cảm thấy thú vị, cùng hắn cùng bước chân phải, chỉ nghe Tiêu Lâm lại xướng nói “Tình yêu dong thành đồng mộng ngữ.”.

Thư Minh cười hỏi, “Người còn biết làm thơ a?”.

Tiêu Lâm rung đùi đắc ý, “Ta làm thơ a? Còn chưa xong, người nghe a.”.

“Hoa đèn cười đối hữu tình nhân.”.

Thư Minh không khỏi vỗ tay nói, “Hoa trung Bồng Lai cảnh, nhân túy tướng nhu tình. Tình yêu dong thành đồng mộng ngữ, hoa đèn cười đối hữu tình nhân. Người đây là noi theo Tào Thực bảy bước thành thơ a?”.

Tiêu Lâm nắm tay thư minh tiếp tục đi, “Đương nhiên không phải, có cảm hứng thôi.”.

Cùng Thư Minh sóng vai đi bộ, hân trong lòng vui mừng, ra về nho nhã vài câu, bất quá khiến người cười. Hai người cùng nhau bước đi, lang lang ngâm từng từ, liền một câu lại một câu.

Đi đến bên tường, bọn họ đi đến bên hành lang phía trước. Đèn lồng đều treo lên mái nhà, Thư Minh nhìn đèn, thì thầm “Một người một tắc cao, trúc ở trên đầu diêu.” Mím môi cười, quay đầu nhìn tiêu lâm nói, “Cũng gọi là thơ đi?”.

Tiêu Lâm cười nói, “Đúng là thơ.”.

Thư Minh lại bước đi vài bước, đứng dưới cái đèn lồng khác, “Thảo nhất cân, không phải thảo.” Hân đoán không ra, nhú mày, tiêu lâm thấy thế ôm hân, ghé vào lỗ tai hân nhắc nhở nói, “Không phải cỏ thì là gì a.”.

Thư Minh cười nói, “Là từ chỉ rau a”.

Tiêu Lâm khen ngợi, “Đại tướng quân một chút liền hiểu.”.

Thư Minh liếc mắt nhìn hân một cái, cười nói, “Ta không tinh văn thơ. Câu đố của các huynh đệ, luôn đoán không ra.”.

Tiêu Lâm ôm lấy hân đung đưa, hống nói “Sau này gặp sư huynh đệ của người, ta ra câu đố cho bọn hân đón, bảo đảm bọn họ đoán cũng không ra.”.

Cách ba bước xa, có cái lồng đèn lung linh đáng yêu, Thư Minh đi qua ngửa đầu xem, Tiêu Lâm giơ tay lấy xuống,” Đèn lấy trong cung đình quả thật đẹp, trong ngoài hai tầng, nhìn ngọn nến bên trong như là đang chuyển động, từ bên ngoài nhìn, thú vị a?.”.

Thư Minh tiếp nhận, kinh ngạc nói “Nhưng là có cái cơ quan gì, một tầng bên trong sao có thể động?”.

Tiêu Lâm giải thích nói, “Nhiệt khí làm động. Người làm đèn này cũng thật tinh xảo. Đèn khổng minh bay lên, cũng là nhiệt khí trợ lực.”.

Bên trên đèn họa một oa nhi mập mập tròn tròn, làm động tác ôm bụng cười.

Thư Minh nhìn, mặt dần dần nóng, đem đèn lồng hương Tiêu Lâm đưa tới, cả giận nói “Đèn kéo quân tại sao họa oa nhi?!”.

Tiêu Lâm giữ chặt hăn, đem đèn treo trở về, choàng tay qua vai hăn buộc hăn cùng chính mình cùng nhau xem cái đèn kia, ôn nhu nói, “Chúng ta cùng nhau tiêu sái xem đèn, mới họa tiểu oa nhi.”.

Thư Minh mặt đỏ lên, Tiêu Lâm còn không buông tha hăn, xoay người hăn lại đối mặt mình, nhìn vào mắt hăn nói “Sang năm sau, chúng ta cùng ôm oa nhi đi xem hoa đăng.”.

Đây là thiên luân chi nhạc đi?

Thư Minh vui vẻ, khóe miệng loan ra một chút cười yếu ớt. Nụ cười nhu hòa tươi đẹp.

Tiêu Lâm trong lòng tràn đầy nhu tình, một tay cầm tay Thư Minh, một tay đỡ lưng cho hăn, đưa hăn trở về hành lang.

Nụ hôn ngọt ngào tinh tế hạ xuống, cái trán, mi tâm, khóe mắt, chóp mũi, gò má, cuối cùng là đôi môi. Tâm đồng tâm, hơi thở nóng rực giao nhau, đôi môi chạm nhau, run sợ đã hướng tứ chi bách hải.

“Thư Minh.” Tiêu Lâm nhẹ giọng nói.

Tình yêu, ngôn ngữ từng ngày cũng không giống nhau. Thư Minh liền giống như một ly rượu, rượu càng để lâu càng ngon. Chỉ có thể uống, dù

như thế nào cũng muốn uống, mà muốn ngừng cũng không được, nguyện ý uống đến say.

Đáy mắt Thư Minh, ánh sáng ẩn hiện.

Hoa mai bay tới, Tiêu Lâm lưu luyến rời đi cánh hoa hồng sắc, “Hoa mai mở.”.

Thư Minh ghé mắt nhìn lại, nghĩ nói “Năm nay hoa mai nở thật sớm.”.

Tiêu Lâm mặt mày vui vẻ, “Hoa mai nở có năm cánh hoa, vị chi ngũ phúc, trường thọ, phú quý, an khang, hảo đức, chết già.” Dừng một chút lại nói, “Là phần thưởng tốt”.

Thư Minh cũng không còn cách với hắn, chỉ phải cảm thán một câu, “Người quả thực xảo biện.”.

Dắt tay bước chậm, đi một vòng lớn, nhìn tất cả đèn lồng, trở lại tiểu đình. Trên bàn có hai chén bánh trôi, còn nhiệt khí, hăng là vừa bùng lên.

Thư Minh thích thức ăn từ gạo nếp, rất là vui mừng. Mới vừa rời đi bộ lâu, vừa lúc đói bụng, múc một muống đưa đến bên miệng.

Nóng hầm hập, dính dính, ngọt ngọt.

“Là cái gì a, ta không ăn được?.”.

Tiêu Lâm ngồi ở bên cạnh hắn, thay hắn cầm bát, “Là hạt thông.”.

Năm chén bánh trôi, màu sắc không giống nhau, Thư Minh ăn là màu trắng, lúc này nuốt mất, chỉ vào màu tím hỏi “Trắng là gạo nếp, vàng là hạt ngô, lục là thanh ngải, hắc là huyết nếp, màu tím là cái gì?”.

Tiêu Lâm cười nói, “Khoai môn. Ăn ngon sao?”.

Thư Minh gật gật đầu, lại múc một muống, ăn một ngụm, “Là nhân mức táo. Vị nhân này ta thích.”.

Hắn ăn vui vẻ, Tiêu Lâm nhìn càng vui vẻ, “Sau này ta liền làm mức táo cho người ăn.”.

Thư Minh cả kinh nói, “Đây là người làm?”.

Tiêu Lâm cầm lấy khăn tay chùi miệng hắn, “Ta làm! Ta nói làm này nọ, chính là bánh trôi. Nói mau, ăn như thế nào.”.

Thư Minh hạ mi lại cười nói, “Đây là đồ tốt nhất.”.

Đã như vậy, còn cầu gì?

Hắn ngẩng đầu, nắm tay Tiêu Lâm đặt lên bụng, nắm chặt tay hắn nói, “Đây là đồ tốt nhất.”.

Cục cứng trong bụng, cùng lúc đập một chút. Lực đạo nho nhỏ truyền đến lòng bàn tay, Thư Minh cười nói, “Một ngày hôm nay không nhúc nhích, nghe đến thứ tốt liền động.”.

Tiêu Lâm vỗ nhẹ nhẹ lên bụng Thư Minh, giáo huấn nói, “Hôm nay quá giờ, không được hồ nháo.”.

“Người thế nói nói hắn đã quá giờ? Hắn không hồ nháo, chẳng lẽ người hồ nháo?”.

Tiêu Lâm ai ai nha nha kêu lên, “Con còn chưa xuất thế, người liền bảo hộ nó. Chờ nó xuất thế, ta chẳng phải là sẽ khổ sở?”.

Thư Minh cười mà không nói.

Hoa đăng sáng rực vương phủ như những ngôi sao trên bầu trời, đầu dựa vào đầu, hai người cùng một chỗ.

Hỏa thụ ngàn xuân nghìn, thanh huy ấ nguyệt lan.

BẠCH VŨ MỘT THẠCH LĂNG

Arams
www.dtv-ebook.com

Chương 52

Sinh bánh bao

Đau bụng sinh nửa đêm phát tác.

Đầu tiên là một trận đau sau đó đau càng lúc càng nhanh, rồi càng lúc càng đau, bụng co rút. Lăng Thư Minh trong lòng biết giờ phút này sẽ lâm bồn, nắm chặt tay Tiêu Lâm. Tiêu Lâm lập tức tỉnh lại, nhìn khuôn mặt Thư Minh dưới ánh trăng mờ hôi ướt đẫm, cuống quýt hỏi, “Xảy ra chuyện gì? Không khỏe chỗ nào?”.

Thư Minh gật gật đầu, nhẹ giọng nói “Có, bụng đau.”.

Tiêu Lâm rùng mình, gọi người đi thỉnh Thái y, lung tung mặt quần áo đem Thư Minh ôm vào trong ngực. Lòng bàn tay Thư Minh đỏ mồ hôi lạnh, ướt một mảnh, Tiêu Lâm nắm cánh tay hăn, không thể ức chế run rẩy,. Cũng không biết là nói cho Thư Minh nghe hay là nói cho chính mình nghe, miệng hăn thì thào nói nhỏ “Đừng sợ, ta ở chỗ này, Thư Minh, đừng sợ.”.

Thư Minh dựa vào trong ngực hăn, nghe liền biết hăn đang lo lắng, nhẵn đau trấn an nói “Ta không sợ, người cũng đừng sợ.”.

Tiêu Lâm cười khổ, cách lớp áo chậm rãi vuốt ve bụng Thư Minh, cầu nói: “Con, người cần phải ngoan ngoãn, không cần làm đau cha thân người.”.

Hoàng Thượng thân điểm cấp Cảnh Vương gia Trần Thái y, sẽ ngự ở trong Vương phủ, nghe tin hăn liền đi tới. Sau khi bắt mạch bẫm: “Vương

gia, chính là hôm nay, Vương gia cùng tướng quân chớ hoảng hốt.”, lại đổi thư nói rõ nói, “Lăng tướng quân, thời điểm đau bụng sinh, bụng căng thẳng, người liền phải dùng sức.”.

Hắn lấy ra một đan dược đặt dưới lưỡi Thư Minh, cùng Tiêu Lâm hợp lực cỡi y phục Thư Minh cho hắn tách ra hai chân nằm trên giường. Tiêu Lâm ở bên cạnh giường chăm sóc, thủy chung nắm chặt một bàn tay của Thư Minh.

Lăng Thư Minh chỉ cảm thấy bụng trướng càng ngày càng khó chịu, làn da giống như muốn vỡ ra, đau đớn khiến da đầu run lên, trong chốc lát, hắn quả thực cảm thấy chính mình như là đang ngâm trong nước đá, từng cái lỗ chân lông đều truyền tới đau đớn, tay chân cũng có chút cứng.

“Ân, Tiêu Lâm, ta....đau..... đau.....”.

Hắn một câu nói đứt quãng, Tiêu Lâm nhìn hắn đau, nguyên lai là rút gân.

“Rút gân, ta thay người nhu nhu.”.

Việc này Tiêu Lâm thường làm.

Thư Minh thường thường ở nửa đêm gân co rút, mỗi một lần đều là Tiêu Lâm xoa bóp cho hắn thả lỏng. Có đôi khi một đêm làm tới vài lần, Thư Minh đau lòng hắn không gọi hắn, nhưng mà một chuyện của Thư Minh hắn đều biết rõ, nghĩ giấu cũng không giấu được.

“Đã tốt chưa?”.

“Ân.” Thư Minh nhỏ giọng đáp ứng, khó nhịn kêu đau. Đau bụng càng ngày càng tăng, càng cảm thấy có gì trong cơ thể ần ần thoát ra. Loại cảm giác xa lạ này làm cho hắn hết hồn, không khỏi nắm chặt tay Tiêu Lâm.

Tiêu Lâm cũng là một đầu đầy mồ hôi, trên mặt còn duy trì bình tĩnh.

Trần Thái y lấy kim châm, giúp hãn giảm đau. “Vương gia, thuốc này thành Lăng tướng quân dùng, vào trong cơ thể, có thể giảm đau.” Dứt lời, liền đi ra cửa phân phó người lấy dược.

Tiêu Lâm tiếp nhận mở ra, một cỗ dược hương xông vào mũi. “Thư Minh, ta thượng dược giúp người.”

Lăng Thư Minh lúc này cũng không thẹn thùng, mặc hãn lộng.

Thuốc mỡ là dùng cho mật huyết phía dưới.

Sản đạo nam nhân không bằng nữ nhân, dùng dược trợ sanh, cũng ít chịu chút tra tấn vụn vặt, cách dùng sẽ giống thuốc mỡ bình thường. Tiêu Lâm cẩn thận vẽ loạn, từ trong ra ngoài, chỉ thấy kia huyết khẩu đỏ sẫm như máu, giống như một đóa hồng mai.

“A!”

Thuốc mỡ có tác dụng, huyết khẩu căng thẳng thả lỏng, có cái gì ở chỗ sâu trong bụng muốn ra, Lăng Thư Minh đột nhiên cảm nhận sâu sắc cảm giác kì dị khiến hãn co rút người, Tiêu Lâm vội vàng ôm hãn, hôn lên thái dương.

Thư Minh mở to miệng, cái miệng nhỏ dần dập hô hấp, “Ngô……” Trần trợ hô đau.

Tiêu Lâm không biết làm sao an ủi hãn, chỉ có thể ôm sát hãn, đau lòng, vô thức hôn xuống.

Trần Thái y bưng dược đã được sắc lại, “Vương gia, dược.” Hãn nhìn nhìn bụng Thư Minh, dùng tay ấn lên một chút, “Tướng quân tái thả lỏng chút, chớ sợ, tình huống rất tốt.”

Tiêu Lâm cầm chén dược, lấy miệng uy dược. Trần Thái y sờ sờ râu, phi lễ chó nhìn, cúi đầu rút kim châm.

“Ách.....” Thư Minh hít sâu, nắm chặt đệm giường, ngẩng cổ.

“Trần Thái y, còn bao lâu?” Tiêu Lâm nhin không được nữa. đau đón đã lâu như vậy, hăn nhìn trong mắt lòng liền nóng như lửa đốt, lại bất đắc dĩ cái gì cũng không giúp được, hận không thể thay Thư Minh chịu đau.

Thư Minh cũng nghĩ vậy, mở to hai mắt, nghiêng đầu nhìn trần Thái y.

Trần Thái y thấy ánh mắt tức giận của hai người bọn họ, ánh mắt hăn bi thương nghĩ không thể nề hà, “Vương gia, tướng quân, sinh đứa nhỏ vốn không phải là chuyện một lúc. Sinh quá nhanh, ngược lại đối thân mình không tốt. Tình huống tướng quân không sao, Vương gia cùng tướng quân nên an tâm.”.

Tiêu Lâm nghe nói sinh quá nhanh ngược lại đối thân mình không tốt, cũng chỉ có thể cố chờ, sờ mặt Thư Minh nói, “Người nếu đau, cứ cầm tay ta, cắn ta vài cái.”.

Thư Minh nghe hăn nói liền cười, “Người đau ta sẽ không đau sao?”.

Tiêu Lâm lắc đầu nói, “Ta chỉ muốn cùng đau với người.”.

“A!” Thư Minh còn không kịp đáp lại, cơn đau liền đánh úp lại, hăn dựa theo lời thái y nói, quan trọng hơn phải dùng sức, chỉ cảm thấy một cỗ dòng nước ấm từ phía sau trào ra, cảm giác đó khiến hai má hăn đỏ lên.

Trần Thái y vội hỏi, “Tướng quân, vỡ nước ối. Bắt đầu từ lúc này về sau, người nhớ dùng sức, phải dùng sức. Nếu không nước ối hết, đứa nhỏ sẽ nguy hiểm.”.

Thư Minh cắn môi gật đầu, Tiêu Lâm như lâm đại địch.

Lúc trước Trần Thái y cũng từng nói với bọn họ, đây chính là thời điểm mấu chốt.

Thư Minh hô hấp nặng nề, nhin đau dùng sức.

Đến lúc này, trong lòng hấn dâng lên một cỗ chờ đợi, khẩn cấp muốn gặp con, cảm giác đau đớn thế nhưng lại dần dần biến mất, chỉ còn lại có căng thẳng.

Cũng may hấn công lực thâm hậu, khí lực duy trì đủ, cũng đủ cho hấn tiêu hao.

Cả thể xác lẫn tinh thần đều nghĩ đến con, Thư Minh toàn tâm toàn ý sinh, đã quên mọi thứ, chỉ nhớ rõ phải dùng sức.

Cả đời này, nếu không muốn lưu lại tiếc nuối.

Tiêu Lâm lảng lảng nhìn người yêu như nhập tiên cảnh, nhẹ nhàng lau đi mồ hôi trên mặt, ôm chặt hấn.

Hấn biết trong lòng Thư Minh, đang vì đứa nhỏ của bọn họ mà liều mạng.

Đứa nhỏ cũng biết đau lòng cha thân, đứa nhỏ này cũng không có lại làm đau Thư Minh. Sau khi vỡ nước ối, bất quá nửa canh giờ sau, liền có thể thấy được đầu.

Chỗ phía sau đã trướng đến không thể trướng, Thư Minh cầm tay Tiêu Lâm, ở bên môi khẽ hôn một cái, thừa dịp cảm giác đau đớn giảm đi, khẽ cười nói “Mỹ nhân nhíu mi, phong tình vạn chủng.”.

Mới vừa rồi hấn bừng tỉnh, ngửa đầu thấy Tiêu Lâm hé ra khuôn mặt đầy biểu tình đau đớn, liền nhin không được an ủi hấn, “Ta tốt lắm, con cũng tốt..... Ta biết..... Người cứ yên tâm.”.

Tiêu Lâm đôi mắt đỏ lên, “Người còn cố an ủi ta?”.

Thư Minh cũng không trả lời hẳn, nhắm hai mắt lại, mày vừa mới vừa buông lỏng lại gắt gao hẳn lại. Tiêu Lâm nắm chặt tay hẳn, thần sắc ngưng trọng hôn lên trán hẳn.

“A.....”.

Thư Minh đau đớn ức chế không được kêu thảm, một khối đầy máu từ trong cơ thể hẳn ra ngoài.

Trần Thái y cuống quýt dùng vải bong sớm chuẩn bị ôm lấy, gọi bà đỡ đang chờ bên ngoài vào, ra sau bình phong giao cho nàng. Lập tức, tiếng khóc trẻ con vang dội vang lên.

Trần Thái y bộ mặt mỉm cười, quỳ xuống chúc mừng, “Chúc mừng Vương gia, chúc mừng tướng quân, là một tiểu công tử.” Dứt lời, bắt mạch cho Thư Minh.

“Tướng quân cũng không ngại.”.

Tiêu Lâm cuối cùng cũng hồi thần, Thư Minh suyễn giọng cả giận nói “Ôm..... Ôm cho ta..... Nhìn xem.”.

Trần Thái y lại nói, “Tướng quân trước phải rửa sạch, thay đổi quần áo khô ráo sạch sẽ. Sinh sản ảnh hưởng cơ thể, tối kỵ ẩm ướt ô bẩn.”.

Tiêu Lâm tự mình động thủ.

Hẳn trước dùng nước ấm lau người Thư Minh, rồi mới dùng thảm cừu kỹ lưỡng bao hẳn lại nhẹ phóng tới giường. Thu thập tang vật, một lần nữa trải chăn mềm lên giường, mới đem Thư Minh mang trở về.

Hẳn sợ giường cứng rắn Thư Minh ngủ không thoải mái, cố ý lại bỏ thêm mấy tầng đệm dày. Quả thực giống một khối bông to.

Thư Minh “hâm sâu” trong đó, tuy rằng mệt mỏi không thôi, lại vẫn là mở to hai mắt vọi vàng hường bình phong tìm kiếm.

Trần Thái y mang dược lên, hắt một ngụm uống xong, đối Tiêu Lâm nói, “Mau chút..... ôm con đến.”.

Tiêu Lâm nhìn nhìn Trần Thái y, Trần Thái y nói, “Tướng quân mạch tượng vững vàng, chỉ là mệt mỏi. Nhìn xem tiểu công tử vô phương.”.

Tiêu Lâm mừng rỡ, vuốt ve mặt Thư Minh, một ngụm hôn lên, “Tốt lắm, tốt lắm. Lớn nhỏ bình an.”.

BẠCH VŨ MỘT THẠCH LĂNG

Arams
www.dtv-ebook.com

Chương 53

Tiểu bảo bối như ngọn nến, bà đỡ thật cẩn thận ôm đến cho Tiêu Lâm cùng Thư Minh xem. Cục cứng đỏ rục nhiều nếp nhăn, mắt còn chưa mở, hé ra cái miệng nhỏ nhắn tương tự hợp hợp giống như đang tìm đồ ăn. Nhỏ như vậy, Thư Minh nhớ tới Tiêu Lâm đã chuẩn bị phi thúy cho nó, nở nụ cười.

Tiêu Lâm tiếp nhận đứa nhỏ, cười hỏi Thư Minh, “Người cười cái gì?”.

Thư Minh sờ sờ khuôn mặt đứa nhỏ nói, “ Khối ngọc của người thực sự là so với đầu của bảo bối còn lớn hơn.” Hắn muốn ngồi dậy, Tiêu Lâm liền ôm đứa nhỏ tới ngồi xõm bên giường. Hai người vui rạo rục nhìn bảo bối, trong lúc nhất thời cũng không biết nói cái gì mới tốt.

Tiểu bảo bối tóc rất là nhiều, mọc tới vành tai, đen bóng , Thư Minh ở trên mặt hắn vuốt phẳng không ngừng, đầu ngón tay chạm vào làn da non mềm như cánh hoa, trong lòng tất cả yêu thương.

Tiêu Lâm đem đứa nhỏ đặt bên cạnh hắn, chính mình cũng trèo trên giường, đem một lớn một nhỏ này ôm vào trong lòng. Hắn nhìn cục cứng nói “Chưa thấy qua đứa nhỏ vừa sinh ra có tóc dài như thế.”.

Lại dùng đầu ngón tay điểm điểm cái miệng nhỏ nhắn của cục cứng, cái miệng nhỏ nhắn liền mở ra, Tiêu Lâm cười nói, “Muốn ăn gì a!”.

Thư Minh vội nói “Mau ôm cho bà vú ụy nó ăn.”.

Tiêu Lâm cười nói, “Xem đủ? Không nhìn?”.

Thư Minh có chút gấp gáp, e sợ cho tiểu bảo bối đói bụng, “Đừng để nó đói khóc.”.

Tiêu Lâm liền gọi bà vú đến.

Thời điểm rời khỏi người Thư Minh, tiểu gia khóa tựa hồ biết không ở bên cạnh cha mình, cái miệng nhỏ nhắn khẽ mở, anh anh khóc vài tiếng. Bà vú vội vàng vỗ nhẹ hồng, thế này mới ngoan ngoãn tiêu sái.

Vài tiếng khóc kia làm cho tâm Thư Minh lo lắng lên, Tiêu Lâm hôn hôn mày nhăn lại của hắn nói “ Không cần luyện tiếc? Tiểu hài nhi sao lại không khóc?”.

Thư Minh ngượng ngùng, gương mặt lại đỏ lên.

Tiêu Lâm hỏi, “Thân mình hoàn hảo? Có chỗ nào không thoải mái không?”.

Không thoải mái thật không có, chính là mệt lợi hại.

Thư Minh lắc đầu, “Chỗ nào cũng hảo, chính là mệt. Mí mắt đều hạ xuống, thực nặng nề.”.

Tiêu Lâm đã sớm đau lòng đến hồng rồi, lúc này nghe hắn nói, vội nói “Nhắm mắt ngủ. Ta nắm tay ngươi.”.

Những lời này thật ấm lòng người nha, Thư Minh nghe lời nhắm mắt lại, lẩm bẩm nói, “Tiêu Lâm, ngươi đối đãi ta hảo tốt. Hôm nay, là ngày ta rất vui vẻ.”.

Tiêu Lâm khẽ hôn hai gò má hắn, nhu tình như nước, sáng giọng, “Từ nay về sau mỗi ngày đều vui vẻ, đừng dễ dàng thỏa mãn như vậy.”.

Thư Minh cũng không phản bác hắn, nhợt nhạt cười, thế xác và tinh thần thả lỏng, chỉ chốc lát sau, hô hấp liền sâu, ngủ say. Tiêu Lâm thay hắn dịch

hảo góc chăn, bàn tay cầm lấy tay Thư Minh, tựa vào đầu giường.

Người nằm bên cạnh tựa hồ khác xưa, Tiêu Lâm nhìn không được cúi người tỉ mỉ xem. Khuôn mặt tuấn tú mấy may không biến đổi, chính là tuấn lãng hơn một phần còn đầy ôn nhu, lông mi nồng đậm cũng phá lệ mềm mại hơn, hần nghĩ chạm một chút, lại sợ Thư Minh đang ngủ, tâm không cam lòng hung hăng nhìn vài lần, tầm mắt dừng ở cánh hoa hồng nộn.

Miệng Thư Minh là hình thoi, thời điểm không cười trên miệng cũng thành nụ cười yếu ớt; chỉ là nhìn như vậy, tiêu lâm liền hoàn toàn không thể chống đỡ, chỉ hận không thể nhập hần vào trong người.

Hần liếm liếm môi, thăm than một hơi, ai, không thể hôn.

Tóm lại Thư Minh của hần bộ dạng hảo, tính tình hảo, sinh đứa nhỏ cũng xinh đẹp nhu thuận.

Nghĩ đến đứa nhỏ, Tiêu Lâm miệng đều cười đến mang tai.

Đó là con của hần cùng Thư Minh, hần may mắn dữ dội, kiếp này có thể cùng Thư Minh có con. Quả thực chính là ân điểm thần ban. Đợi đến khi trăng tròn, nhất định phải đến trong miếu thắp hương, còn muốn thỉnh cao tăng cầu phúc cho con.

Cái tiểu gia khóa kia tuy mặt mày còn chưa thấy rõ, nhưng nhìn liền cảm giác đó là tiểu Thư Minh, thật sự là đau lòng.

Thư Minh ngủ ngủ một đêm, sáng ngày hôm sau mới tỉnh lại. Tỉnh lại liền thấy Tiêu Lâm cười tủm tỉm nhìn hần. Ngoài cửa sổ ánh sáng tràn ngập, Thư Minh nói “Người không ngủ một lát?”.

Tiêu Lâm không đáp hần, hỏi lại hần “Thân mình cảm giác sao? Có đói bụng không? Tối hôm qua nhìn người ngủ sâu không nữa gọi người.”.

Thư Minh gật đầu, thành thật đáp “Đói bụng.”.

Dưới phòng bếp, nghe Tiêu Lâm truyền cơm, không lâu đã đến. Nhiều điểm tâm sáng, còn có một chén cháo hoa. Dọn xong liền đặt tại trên bàn, Tiêu Lâm hỏi, “Có thể ngồi dậy không?”.

Ngủ một đêm, trên người không còn mệt mỏi khó chịu hôm qua, Thư Minh nói “Thử xem đi.”.

Tiêu Lâm liền hắt hắt lên, dìu hắt ngồi dậy. Thư Minh nói, “Àn, có thể ngồi.” Thất lưỡng không ngờ không bủn rủn, chính là chỗ phía sau còn có chút không khoẻ.

Không nghĩ tới khôi phục mau như thế.

Tiêu Lâm thấy hắt trên mặt lại nhiễm đỏ ửng, ngạc nhiên nói “Người xảy ra chuyện gì?”.

Thư Minh ngập ngừng nói, “Ta nguyên tưởng rằng phải mấy ngày nữa mới khoẻ, không nghĩ tới qua một đêm, thân mình cảm giác như đã khôi phục.”.

Tiêu Lâm cười hắt, “Ông trời của ta, người chẳng lẽ còn muốn thêm mấy ngày nữa sau? Ta hận không thể lập tức loạn bính người. Nói sau, công lực của người sao lại cao như vậy? Mau khoẻ như vậy cầu còn không được.”.

Thư Minh trả lời hắt một câu, “Ta khoẻ như vậy cũng cảm thấy vui vẻ a.”.

Tiêu Lâm múc cháo đưa đến bên miệng hắt, “Đại tướng quân của ta tính tình ổn trọng, sao lại vui vẻ như vậy. Vui vẻ là tiểu Vân Nhi.”.

Bỗng đứng trong lòng mềm nhũn, lại nói “Tiểu Vân Nhi lát nữa liền ôm lại đây.”.

Thư Minh từ trong tay hăn đoạt lấy bát nói “Ta chính mình ăn. Người đừng uy ta.”.

Tiêu Lâm thấy hăn từng ngụm từng ngụm uống cháo không chút trở ngại, liền rời khỏi hăn, chính mình cũng lấy một chén cháo uống. Vừa hạ bát, bà vú liền ôm tiểu bảo bối phía sau là trần thái y cùng nhau đến.

Tiêu Lâm ôm đứa nhỏ, bà vú cáo lui.

Trần Thái y cấp Thư Minh chân mạch.

Lão nhân sờ sờ râu, cười nói “Tướng quân đã khôi phục. Tiếp qua ba ngày liền có thể xuống giường.”.

Thư Minh hỏi, “Đứa nhỏ sao?”.

Trần Thái y nói, “Tiểu công tử rất khỏe. Vương gia cùng tướng quân cứ yên tâm đi.”.

Đợi Trần thái y cáo lui, Tiêu Lâm ôm đứa nhỏ giống như ôm vật quý đưa Thư Minh xem, vui vẻ nói, “Thư Minh người xem, một buổi tối nhưng lại trưởng thành rất nhiều, trên mặt cũng ít nếp nhăn.”.

Chính là ánh mắt còn chưa mở.

Thư Minh vươn tay nói “Cho ta ôm một cái.”.

Tiêu Lâm đem đứa nhỏ cho hăn, chính mình thoát ngoại bào, tiến vào ô chăn, “Tiểu Vân Nhi giống người. Người xem miệng này, cái mũi này, với người một cái khuôn mẫu khắc ra.”.

Thư Minh yêu thích không buông tay, “Tiểu Vân Nhi đâu giống ta? Ta cảm thấy hần giống người, khuôn mặt giống, lông mi giống, không biết khi mở mắt, sẽ giống ai.”.

Tiêu Lâm nhìn qua, “Mi mắt hần lại dài như vậy……”.

Thư Minh nói tiếp “Ân, còn có chút điểm a……. Chớ không phải là đôi mắt hoa đào giống người sao.”.

“Ôi chao!” Tiêu Lâm quát to một tiếng, tiểu bảo bối nhi bị một tiếng của hần làm cho bất an giật giật đầu, Thư Minh cuống quýt vỗ vỗ hần, nói nhỏ “Đừng sợ, đừng sợ.”.

Tiêu Lâm nhỏ giọng nói, “Trăm ngàn đừng giống ta, rất chói mắt.”.

Thư Minh trừng mắt liếc mắt một cái, “Con của người không cần giống người sao?” Tiêu Lâm không biết xấu hổ nói “Ánh mắt giống ta, không biết sẽ có bao nhiêu người ghen tị. Giống người mới tốt, vừa thấy liền tâm sinh thân cận, sẽ không bố trí phòng vệ.”.

Tiểu Vân Nhi há miệng thở dốc, nãi thanh nãi khí “A” một tiếng.

Thư Minh cười nói, “Tiểu Vân Nhi nói không phải.”.

Tiêu Lâm nói, “Rõ ràng tiểu Vân Nhi nói phải.”.

“Không phải.”.

“Phải.”.

“Không phải.”.

“Phải.”.

“A!” Thư Minh kêu nhỏ một tiếng, “Người xem, bảo bối đang cười a!”.

Tiêu Lâm ôm ngực nói, “Làm ta sợ muốn chết, ta nghĩ người xảy ra chuyện gì.” Hãn chọc chọc hai má tiểu bảo bối nói, “Cười lại cho cha thân người xem.”

Tiểu Vân Nhi phình to hai má nhắm mắt không để ý, như là lại ngủ.

BẠCH VŨ MỘT THẠCH LĂNG

Arams
www.dtv-ebook.com

Chương 54

Đếm ngược kết thúc.

Quả nhiên vừa qua khỏi ngày thứ tư, Thư Minh liền thần thanh khí sảng, có thể xuống giường đi lại. Tiêu Lâm lại còn không yên tâm, “Nhắm mắt theo đuôi” Theo trước theo sau. Thư Minh buồn cười, nói, “Người tái theo ta, ta chạy trốn?”.

Tiêu Lâm ngẩng mặt nhìn hăn, nói, “Khi người chạy trốn, trăm ngàn lần phải mang ta theo. Cản không nổi người, ta không chỉ không muốn sống, quả thực là cực kỳ bi thương.”.

Nhéo néo cánh tay, lại niết chặt lưng, hỏi, “Thực không có việc gì sao? Ta nói người cần phải ở trên giường nằm thêm mấy ngày.”.

Thư Minh kéo hăn đi lên phía trước, “Trần Thái y đều nói không có việc gì, người còn muốn lại quan tâm. Chỉ cần không nhọc mệt, không chịu phong hàn, sau trăng này, sẽ vô sự. Ta nghĩ lúc này Vân nhi đang ăn.”.

Tiểu Vân Nhi chưa được một tháng, bà vú đi theo bọn họ nói mọi chuyện cần phải kiêng dè. Liên mang đứa nhỏ đem đến chỗ khác, chỉ sợ ôm đứa nhỏ nhiều sẽ không tốt, thế là liên tục vài ngày, Thư Minh cũng chưa nhìn thấy mặt đứa nhỏ, chỉ có thể thúc giục Tiêu Lâm đi thăm. Tiểu Vân Nhi nơi đó một đồng người chăm sóc, không lo đói không lo lạnh. Tiêu Lâm tuy rằng nghĩ đến chốc lát, vẫn là không thể bỏ được Thư Minh, thường thường là nhìn một chút, ôm một cái, liền lập tức quay về. Nói mấy câu miêu tả bộ dạng tiểu Vân nhi càng ngày càng đáng yêu, thành nam tử thanh thoát, nếu không phải Tiêu Lâm chết sống không thuận theo đem hăn đặt lên giường, ngày hôm qua liền hận không thể xuống giường xem

“Người xem,” Tiêu Lâm lấy ra một kiện áo choàng lông cừu, áo sáng bóng, “Hoàng huynh ngày hôm qua ban thưởng, cấp tiểu Vân Nhi. Để cho hần dùng, mang về ốc noãn các của chúng ta. Chúng ta sau này tự mình uy hần.”.

Thư Minh trừng mắt nhìn hần nói “Sao vậy a?” Bọn họ hai cái đại nam nhân, ai có sữa? Hai má lại có một chút hồng, thần sắc xấu hổ.

Tiêu Lâm yêu cực, tiến đến hần bên tai nói, “Trần Thái y cho ta một cái trúc ống nhỏ. Hút sữa cấp Vân Nhi uống.”.

Thư Minh một phen đẩy hần ra, ảo não nói, “Ai nói với người như thế.”.

Tiêu Lâm nhìn bóng dáng chạy trốn của hần, hắc hắc ngậy ngậy cười.

Ánh mắt Tiểu Vân Nhi ngày thứ ba liền mở, Thư Minh vén lên sa trường, bảo bối nhi ánh mắt mở to chuyển qua nhìn hần.

Thư Minh nhẹ giọng kinh ngạc nói “Sao lại không nghe người nói tiểu vân nhi đã mở mắt a?”.

Hai người một người ngồi ở đầu giường, một người ngồi ở cuối giường, đồng loạt nhìn vào tiểu bảo bối đang nằm.

“Chưa nói sao?” Tiêu Lâm nói, “Thái y nói đứa nhỏ sau khi sinh qua bảy ngày mới có thể mở to mắt, Vân nhi của chúng ta, mới ba ngày, mắt liền mở to loạn chuyển a.”.

Thư Minh chạm vào khuôn mặt Vân Nhi, tiểu gia khóa y y a a hai tiếng, nãi thanh nãi khí khả ái động lòng, “Người xem, ánh mắt cùng người giống nhau, ngập nước.”.

Tiêu Lâm suy sụp hạ mặt, buồn thanh nói, “Ai nói ánh mắt của ta ngập nước. Ta là một đôi mắt hổ, sáng ngời hữu thần.” Hần hôn một ngụm lên ót

đứa nhỏ, lắc lắc bảo bối nói, “Tiểu Vân Nhi nếu giống ta, ánh mắt cũng là một đôi mắt hổ sáng ngời hữu thần.”.

“Người đừng dọa hăn!” Thư Minh cuống quít ngừng hăn, “Bảo bối còn nhỏ như thế, xương cốt vẫn là nhuyễn, để ý đừng lộng bảo bối bị thương.”.

Tiêu Lâm điểm lên mũi cục cứng nói, “Người xem, cha thân người hảo yêu người.” Hăn hai tay giơ tới, đem đứa nhỏ ôm vào trong lòng ngực, cục cứng vẫn là ngẩng đầu nhìn Thư Minh, miệng ô ô như muốn nói, “Thật sự là kì lạ, hăn nhận thức người, vẫn muốn tìm người.”.

Thư Minh đôi mắt cũng vui vẻ, đang muốn ôm đứa nhỏ, chợt nghe người hầu bên ngoài bẩm, “Vương gia, người ở chức tú phường đưa lễ phục đến.”.

Tiêu Lâm dùng áo choàng lông cừu gói kĩ Vân Nhi giao cho Thư Minh nói, “Chúng ta trở về.”.

Hai người vừa ôm đứa nhỏ về phòng, người chức tú phường đi tới. Hai thùng to, mở ra đều là quần áo. Người nọ thở dài nói, “Đều dựa theo Vương gia phân phó một lần nữa sửa lại, thỉnh Vương gia xem.”.

Hăn mặc dù cúi thấp đầu, nhưng ánh mắt vẫn nhìn Thư Minh.

Lăng tướng quân này cơ hồ hơn nửa năm không thấy tung tích, quay về khi nào? Đứa nhỏ ôm trong tay là thân phận gì? Nhìn vẻ mặt cứng chiều của hăn, chẳng lẽ là thân tử của hăn?.

Tiêu Lâm đem hết thảy thu vào trong mắt, hừ lạnh một tiếng, quát, “Người là ai sai đến, nhớ rõ quản mắt mình.”.

Thư Minh sắc mặt vui mừng, cũng lạnh lùng quét qua người nọ liếc mắt một cái, cũng không lên tiếng, ôm lấy đứa nhỏ đi vào ốc Noãn các.

Người nọ sợ tới mức vội vàng cúi đầu nín thở, hận không thể đem những chuyện trước mắt mình quên đi.

Tiêu Lâm cầm vài kiện lễ phục, nhìn kỹ vào mấy chỗ lúc trước không hài lòng, nhìn thấy đã được sửa hảo, có chút vừa lòng, “Thay ta tạ Thạch đại nhân. Người đi tìm quản gia lĩnh thưởng đi.”

Người nọ thở dài một hơi, không ngừng dập đầu tạ thưởng rồi đi.

Tiêu Lâm cầm quần áo tiến vào Ốc noãn các.

Thư Minh đang ngồi ở tháp thượng, cúi đầu mỉm cười nhìn bảo bối bên cạnh, nghe thấy tiếng vang, hỏi, “Đuổi đi?”

Tiêu Lâm đem quần áo đặt lên bàn, ừ một tiếng, nói “Người đừng giận.”

Thư Minh thở dài một hơi nói, “Ta cũng không phải sinh khí.”

Cùng Tiêu Lâm thành thân, hãn cũng không sợ miệng thế nhân. Chính là..... Luyện tiếu làm cho Vân Nhi chịu ủy khuất. tựa hồ thân bất chính danh không thuận mà sống a,.

Hãn tâm khê động, nói “Ta đi thỉnh Hoàng Thượng cấp Vân Nhi chính danh, đem việc người mang thai chiếu cáo thiên hạ, hãn là đứa nhỏ của Lăng Thư Minh người và ta.”

Tiêu Lâm cười nói, “Ta đã sớm nói muốn chiếu cáo thiên hạ chuyện anh ngọc, nhưng người không chịu, kéo dài tới hiện tại, nhưng giờ phải làm. Người đau lòng Vân Nhi, chẳng lẽ ta sẽ không đau lòng sao?”

Hãn nói chiếu cáo thiên hạ, là muốn chiếu cáo thiên hạ Cảnh vương hãn vì Lăng Thư Minh sinh con, anh ngọc kia là hãn ăn. Lăng Thư Minh sao có thể chấp nhận? Nghĩ đến từ miệng Cảnh vương hủy đi Vệ quốc, kia không

chỉ có cá nhân hấn chịu nhục, còn ảnh hưởng đến Vệ quốc. Huống hồ, nói ra chuyện anh ngọc, nhất định gây sóng gió lớn, võ công Tiêu Lâm mất hết như thế nào có thể tự bảo vệ mình? Khi đó hấn liền nhắm tâm, tâm nói Vân Nhi chỉ có thể nhận thức là con của mình sinh.

“Vân Nhi là ta sinh, ta bất quá là cái tướng quân, thanh danh không cần cũng vậy. Huống chi, ta không cha không mẹ.”.

Không cha không mẹ..... Tiêu Lâm suýt nữa rơi nước mắt, nói giọng khàn khàn, “Nói mê sáng cái gì.”.

Thư Minh đứng lên, ôm lấy Tiêu Lâm, vùi đầu vào ngực hấn nói, “Người bên cạnh ta, ta liền cái gì cũng không sợ; Người che trước người ta, ta trong mắt liền chỉ thấy người; Người ở ta phía sau chống đỡ ta, ta liền không lo lắng. Có người, ta còn muốn cái gì? Người nói thanh danh ta, cái đó còn có thể quan trọng hơn người cùng Vân Nhi sao?”.

“Bọn họ sẽ nói người.....”.

“Nói ta cái gì?” Thư Minh đánh gãy lời hấn, cười nói, “Bất quá nói ta thân là nam tử thư phục thân hầu hạ, còn sinh đứa nhỏ. Không biết xấu hổ, hoặc là cái yêu quái.”.

Tiêu Lâm tâm đều đau, Thư Minh thấy mày hấn gắt gao nhíu lại, trên mặt đều là không đành lòng, “Dù bọn họ muốn nói, chúng ta có thể không nghe? May ta biết người biết, bọn họ nói cái gì, không cùng ta tương quan. Người nghĩ cách khác, chỉ là không muốn ta khổ sở, nhưng người cũng biết, ta một chút cũng không khổ sở. Ta biết người trong lòng yêu ta kính ta, ta làm sao còn có thể khổ sở?”.

Tiêu Lâm vẫn là hạ không được quyết tâm, giận dữ nói, “Ta đi thương lượng cùng hoàng huynh.” Ôm chặt Thư Minh nói, “Sớm đi nghe ta không phải tốt lắm sao? Ta dù sao cũng chưa bao giờ để ý, mặc cho bọn họ đi nói.”.

Thư Minh ở trong lòng hấn chán nản.

Người này, chẳng lẽ lại không còn cách nào sao? Đại lễ phía trước nếu muốn thuyết phục hấn, cần một chút công phu.

BẠCH VŨ MỘT THẠCH LĂNG

Arams
www.dtv-ebook.com

Chương 55

Đếm ngược kết thúc 2

Tiêu Diễn nghe Tiêu Lâm nói xong, ở trên long án tìm ra một quyển sổ nhỏ.

“Chuyện này, trẫm đã muốn cho các người làm. Trẫm nghĩ hai người các người cũng không thể nhàn.”

Hai người này như keo sơn, Tiêu Diễn truyền Tiêu Lâm vài lần, mà người cũng truyền không đến. May mắn hoàng đế không cùng đệ đệ so đo, bằng không Tiêu Lâm mười cái đầu cũng không đủ Tiêu Diễn trảm.

“Đại lễ qua, Thư Minh thân mình cũng dưỡng tốt lắm. Các người thành thành thật thật vào triều cho trẫm, nên làm cái gì thì làm cái đó a.”

Cảnh Vương gia không dám tranh luận, thành thành thật thật ứng, cầm sổ xem, “..... Cho nên trời ban điềm lành, Lăng Viễn đại tướng quân lập công, thuận theo thiên ý, ban thưởng Lân nhi.....”

Chữ trong sổ lưu loát, không e dè thuật lại chuyện Thư Minh sinh con là điềm lành trời ban. Tiêu Lâm ần ần có chút hiểu được, vội hỏi, “Hoàng huynh đã sớm an bài?”

Kế này vẫn có thể xem là một biện pháp tốt, bất quá đã có coi rẻ hoàng uy. Tiêu Diễn có thể làm, Tiêu Lâm cũng không thể làm. Bất quá những việc lạ này, đều từ trên người Thư minh.

Tiêu Diễn gật đầu nói, “Kia Bích Tây Vu sư trẫm cũng tìm đến, lấy anh ngọc huyền diệu. Ngày sau sẽ không có người đi quấy rầy các người.”

Nhất thời một khối đại thạch bay đến ngực Tiêu Lâm, hấn quỳ xuống tạ ơn nói, “Thần đệ tạ đại ân hoàng huynh.”.

Tiêu Diễm nhìn long án, khoanh tay nhìn về phía cửa sổ nói, “Hấn họ Lăng, trăm như thế nào có thể không hảo hảo coi chừng? Trăm năm sau khi nhìn thấy tướng phụ, cũng không đến nỗi xấu hổ mặc hấn trách tội.”.

Tướng phụ....., câu này nói ra trước sau vẫn là thản nhiên.

Tiêu Lâm đứng lên, yên lặng đi đến phía sau hoàng huynh, nhẹ giọng kêu “Hoàng huynh, người.....”.

Bất quá mới vài năm, hoàng huynh liền bỏ đi ngây ngô khi mới đăng cơ, thành uy nghi sẵn có của đế vương. Duy chỉ có lúc này, hấn mới vừa rồi thấy hoàng huynh lộ vẻ cô liêu.

Cầu mà không thể.

Hấn cũng hưởng qua tư vị này. Nhưng vô luận như thế nào, hấn cầu cũng đã thấy. Mà hoàng huynh..... Trong lòng căng thẳng, hấn không thể lập tức bay trở về bên người Thư Minh, không rời nửa bước.

“Hoàng huynh, tướng phụ được đền bù theo mong muốn. Người cũng đừng tự trách chính mình, nếu không buông được, đời này đều tính buồn bực không vui sao?”.

Tiêu Diễm buồn bã cười nói, “Trăm bất quá ở người trước mặt nói nói, trăm còn có thể như thế nào? Tro cốt tướng phụ trăm cũng tự mình mang vào hoàng lăng. Bất quá là, tướng niệm tướng phụ. Lâm nhi, người không biết, tướng niệm này, giống như hương rượu lên men, càng lúc càng nồng, muốn ngừng mà không được. Tội giận là, cho dù lại có rượu ngon trình lên, cũng thường không được, chỉ một mực muốn trở về chỗ cũ.”.

Tiêu Lâm thở dài, “Này cũng là một chuyện từng trải qua. Hoàng huynh không bằng tìm người trước mắt.” Nói tiếp, “Rượu dù ngon, nhưng mà qua vài năm, cũng không còn nhớ rõ vị nữa rồi.”

Tiêu Diễn cười mà không nói, Tiêu Lâm liền bồi bên người hắn.

“Được rồi, người cũng đừng miễn cưỡng đứng đây. Người ở lòng không ở.”

Tiêu Lâm cười hì hì nói, “Hoàng Thượng đừng đuổi ta, tốt xấu cũng lưu ta lại ăn cơm.”

Tiêu Diễn trừng mắt liếc hắn một cái nói, “Đầu bếp trong phủ người đều là giỏi nhất, hiếm lạ gì đồ ăn nhạt nhẽo vô vị chỗ trẫm?” Hắn nhưng là nghe nói Lăng tướng quân vô tình trong lúc đó nói cá ở Phúc Duyên lâu ăn ngon, Cảnh Vương gia liền đem đại trù Phúc Duyên lâu thỉnh đến trong Vương phủ, “Thư Minh không cùng với người đến, trái tim người đã sớm bay trở về đi?”

Tiêu Lâm không đáp nghiêng đầu nhìn La Hi Cầm đang quỳ ở hành lang trước điện hỏi “Hoàng Thượng muốn phạt hắn quỳ bao lâu?”

Tiêu Diễn hí mắt, Tiêu Lâm rụt lui cổ, “Thần đệ lảm miêng. Thần đệ liền đi.”

Tiêu Diễn một lần nữa ngồi trở lại trước long án, đề bút mở tấu chương ra nói, “Trăng tròn ôm chặt nhi vào cung cho trẫm nhìn xem.”

Nói đến con, Tiêu Lâm liền cười, “Hoàng huynh nếu là gặp con của ta, nhất định thích.” Dứt lời, hành lễ cáo lui.

Trở lại trong phủ, Thư Minh cùng Vân nhi đang ngủ, một lớn một nhỏ, hai người đều ngủ say sưa. Tiêu Lâm mới từ bên ngoài tiến vào, mang theo

hàn khí không dám đến gần bọn họ, ở ẩm lò trước mặt nường trong chốc lát, mới rón ra rón rén đến gần.

Vừa tới trước giường, tiểu Vân Nhi lại tỉnh.

Tiêu Lâm giơ ngón tay giữa lên làm ra một cái thủ thế chớ lên tiếng, bảo bối cũng chỉ há miệng thở dốc, không phát ra âm thanh. Hắn quỳ đến trước giường, chà xát chà xát tay, điểm lên cái mũi của cục cứng. Hai người miệng hé ra hợp lại, giống như diễn kịch câm.

Thư Minh ánh mắt mở một bên lên nhìn bọn họ, thật sự nhịn không được, liền cười rộ lên, “Đây là đang làm gì?”.

Tiểu Vân Nhi lập tức ưm vài tiếng, như là cáo trạng.

Tiêu Lâm thấy hắn tỉnh lại, thoát giày xong leo lên giường, “Ta tiến vào người liền tỉnh đi?” Đem con ôm lên trước ngực, hỏi “Người vừa rồi nói cái gì a? Phụ thân đều nghe không hiểu.”.

Tiểu bảo bối phun ra vài đạo nước dãi, Thư Minh cười nói, “Hôm nay không biết học ai, buổi sáng người đi, hắn liền chính mình phun ra ngoạn.” Cầm khăn đặt một bên chùi miệng cho Vân nhi, hỏi Tiêu Lâm, “Hoàng Thượng như thế nào?”.

Tiêu Lâm liền đem sự tình nhất nhất thuyết minh, “Hoàng huynh thay chúng ta nghĩ chu đáo. Chuyện này thế nào cũng phải hắn làm, ta không thể làm, nếu làm chính là không đem hắn để vào mắt, cho dù hắn không thêm để ý, luôn luôn muốn giúp ta làm.”.

Thư Minh nghe hắn nói, liền không thể nói được gì, cảm giác sâu sắc hoàng ân mệnh mông cuồn cuộn.

Tiêu Lâm an ủi hắn nói, “Hoàng huynh thủy chung đối với nghĩa phụ người nhớ mong, người cũng không cần không yên. Chụ ân tình của hoàng

huynh, trong lòng hẳn cũng tốt một chút.”.

Thư Minh được trấn an không ít, mặc kệ như thế nào, cứ như vậy, tiểu Vân Nhi là con danh chính ngôn thuận của hắn và Tiêu Lâm, hơn nữa sau này cũng không có việc gì, lập tức vui sướng không thôi, ôm lấy đứa nhỏ hôn vài ngụm.

Tiêu Lâm đỏ mắt, đi qua chỗ Thư Minh thừa dịp loạn hôn. Ba người quả thực là hôn thành một đoàn.

Cách đại lễ còn có một tháng.

Tiêu Lâm hy vọng thời gian có thể qua mau chút, nhìn vào mắt Thư Minh, kiềm chế không được mệnh mệnh trong lòng, chậm rãi nói “.

Ta nhưng lại chờ không kịp, hận không thể ngày mai chúng ta liền đại hôn.”.

Thư Minh mỉm cười không nhìn hắn, chỉ nhìn vào tiểu Vân Nhi, “Cha người thật là xấu, không đợi người lớn lên.”.

Tiêu Lâm cười ha ha, ôm chầm Thư Minh nhìn Vân Nhi nói, ra vẻ lão thành nói “Vi phụ hồ đồ.”.

Thư Minh phiêu mắt liếc hắn một cái, cười nói, “Người nhưng thật ra cũng có thể để râu dài ra, cũng sẽ không có người nói người giống.....”.

Tiêu Lâm lông mi nhíu lại, híp mắt hỏi, “Giống cái gì?”.

Tiểu Vân Nhi giống như miêu anh anh phát ra vài tiếng, Thư Minh liền đi ôm hắn, “Tiểu Vân Nhi nói xem cha người có đẹp hay không? Là cái đại mỹ nhân phải không?”.

Ai, từ lần đó, Thư Minh mượn từ “Mỹ nhân” này trêu ghẹo hắn.

Tiêu Lâm chỉ có thể nhìn.

Sau đó liền trên mặt Thư Minh mãnh liệt hôn lên, trên cánh hoa hấn mà chà đạp.

Tiểu Vân Nhi nằm nhìn Thư Minh, thấy hai người dính lại với nhau thật không thú vị, tự nhủ bản thân phải mau đi ngủ.

BẠCH VŨ MỘT THẠCH LĂNG

Arams
www.dtv-ebook.com

Chương 56

Ngày hai mươi hai tháng ba, mùa xuân. Cảnh Vương gia, Vệ quốc hầu đại hôn.

Mặt trời còn chưa lộ, liền có bốn người hầu mặc hồng y tiến vào. Toàn bộ ngã tư đường trong kinh thành đều treo hoa đỏ.

Một ngày này, dân chúng kinh hành cũng không cần làm việc, hoàng thượng hạ chỉ, khắp chốn mừng vui. Thế là đợi cho tờ mờ sáng, còn có người bởi vì muốn chiếm chỗ tốt để xem náo nhiệt, sớm đi ra đường.

Tiêu Lâm cùng Thư Minh khi canh ba liền thức dậy.

Bất quá hai người lại phải tách ra, dựa theo hành trình của Lễ bộ, Thư Minh quay về Hầu phủ.

Tiêu Lâm có chút không vui, túm ống tay áo Thư Minh không buông tay, “Rõ ràng đem lễ nghi nói bừa bãi.”

Thư Minh đem tiểu Vân Nhi ôm chặt trước ngực, khuyên nhủ, “Đại lễ với quy củ, người không phải muốn sao, sao lại từ bỏ?”

Thư Minh hai má hồng hồng, tiểu Vân Nhi khuôn mặt cũng là hồng hồng, Tiêu Lâm càng nhìn càng luyến tiếc, “Ta một khắc cũng không nghĩ rời khỏi các người. Phía trước nói nói, hiện tại nhìn các người phải đi, ta một lòng liền bị giày vò, nửa ngày sẽ không gặp các người.”

Hốc mắt hần nhưng lại đều đỏ, Thư Minh khóe miệng khẽ cười, tới trước người hần, ở trên miệng hần hôn xuống hỏi, “Được không?”

Tiêu Lâm hôn lại, mút nhẹ hai cánh hoa, lại cảm thấy không đủ, lại gần thêm một chút, bị trung gian giữa hai người là tiểu Vân Nhi dùng sức tránh một chút, phát ra âm thanh mất hứng.

Thư Minh đẩy hẳn ra nói, “Tốt lắm, ta ở Hầu phủ chờ người.”

Tiêu Lâm đẩy áo choàng ra, néo néo cái mũi nhỏ của Vân Nhi, vô cùng thân thiết nói, “Ngoan ngoãn cùng cha thân chờ phụ thân đến nga.”

Tròng mắt quay tròn, trong suốt như mã não.

Vân Nhi thích nhất cùng phụ thân nói chuyện, lập tức mở miệng nha nha đáp lại Tiêu Lâm. Tiêu Lâm một ngụm thôn lên cái trán hẳn, “Ân, đi với cha thân người thôi.”

Hẳn vốn định đưa Thư Minh lên xe, Thư Minh nói không hợp lễ nghi, chỉ có thể từ bỏ.

Người yêu cùng con vừa đi, trong phòng nhất thời vắng vẻ, cũng không còn ấm áp, liền lạnh lùng. Hạ nhân cầm hỉ tự vào phòng dán, thẳng đến các nơi trong phòng đều được dán hỉ tự, Tiêu Lâm mới giảm đi khó chịu, cảm thấy có hi vọng.

Hẳn cũng không rảnh cho lắm.

Canh giờ vừa đến, lập tức thay đổi thân vương triều phục, lên kiệu đi đến hoàng cung. Trước muốn bái tạ hoàng ân mệnh mông cuồn cuộn, sau tới tông miếu hiến tế dâng hôn lễ văn thư, cuối cùng rời đi.

Đợi hẳn làm thỏa đáng rồi trở lại Vương phủ, đã gần đến buổi trưa, ngã tư đường hai bên toàn đầu người, tiếng người ồn ào. Tiêu Lâm trong kiệu, bỗng dưng trái tim liền đập bịch bịch, cảm giác liền khẩn trương.

Kế tiếp tắm rửa thay quần áo.

Thúy ngọc phát quang, một bộ hỉ phục đỏ rực trên thân, dung mạo vô song càng ngày càng minh diễm. Người ở bên trong gương, mắt ngọc mày ngài, đuôi lông mày hỉ thượng.

Ngoài phủ vang lên tiếng pháo bùm bùm, giờ lành đã đến.

Hai con ngựa cao to, mao sắc đen bóng, trên trán mang trù hoa đỏ thẫm, theo Tiêu Lâm đến phủ, trong đó một phát ra tiếng phì phì trong mũi, tê dài một tiếng.

Tiêu Lâm tươi cười đầy mặt, thân thủ võ võ nó, xoay người nhảy lên lưng ngựa.

Hỉ nhạc tấu vang.

Nghi thức xuất phát, đoàn người chậm rãi hướng Hầu phủ đi.

Xa xa liền nhìn thấy Hầu phủ bao phủ bao phủ trong sắc đỏ vui mừng.

Mọi người đứng ở trước cửa Hầu phủ, phân thành hai đội, Tiêu Lâm cười ngựa đi qua, con kia vẫn là dừng trước cửa Hầu phủ.

Kế tiếp chờ một người.

Hỉ phục đỏ rực giống hần, thúy ngọc quan. Gương mặt trắng nõn ý cười trong suốt, tuấn mỹ nho nhã. Thanh âm trước sau như một, như ngọc, “Tiêu Lâm.”

Trên đời này chỉ có này một người, chỉ cần phát hai chữ, có thể làm cho Cảnh Vương gia một lòng tràn đầy mãn nguyện hạnh phúc nhảy nhót.

Tiêu Lâm nhảy xuống ngựa, bước dài mà lên, đứng ở trước mặt hần, vươn tay, cùng hần hai tay giao triễn

“Năm lấy tay, cùng giai lão.”

Thư Minh gật gật đầu, đáp, “Năm tay, cùng giai lão.”.

Vân Nhi cũng phủ một áo hồng, trắng ngần, so với ngày thường còn đáng yêu hơn. Thư minh ôm bảo bối cười ngửa, Tiêu Lâm theo sát phía sau, hai người cùng đi, quả thực như Tiêu Lâm từng suy nghĩ, điều hành một vòng kinh thành.

Vốn là hai nam nhân kết hôn, lại nghe nói vị Vệ quốc hầu này gặp may mắn, có thể lấy thân nam tử thụ thai, dân chúng đến xem đều ngạc nhiên, không ngờ nhìn hai người, nhìn Vệ quốc hầu ôm tiểu thể tử đi phía trước, không chịu nổi nghĩ ra một ý, chỉ cảm thấy này hai người xứng đôi đến cực điểm, tiểu thể tử kia cũng giống như tiên đồng, lung linh đáng yêu.

Chạng vạng giờ Dậu, cuối cùng trở lại Vương phủ.

Vân Nhi tựa hồ cũng biết đây là ngày vui của phụ thân cùng cha thân, chưa từng khóc nháo, ngoan ngoãn nằm ở trước người Thư Minh. Xuống ngựa, mới bị bà vú mang đi.

Tiêu Diễn đã ở đại đường.

Hai người cầm lấy hồng trù, trước bá quân chủ, “Hoàng ân mệnh mông cuồn cuộn.”.

Sau bá quân chủ, “Sau là hẹn ước.”.

Phu phu giao bá, “Ân ân ái yêu.”.

Đầu chạm đầu, đáy mắt tình nghĩa lưu luyến. Tiêu Lâm nghẹn giọng hô một tiếng, “Thư Minh.”.

Thư Minh nhìn hẳn, khoe mắt có lệ quang trong suốt.

“Kết thúc buổi lễ!”.

Từ đó về sau, hãn cùng với Tiêu Lâm, kết duyên cuộc đời này, đến khi răng long đầu bạc.

Nơi động phòng cũng là địa phương bọn hãn ngụ, hôm nay cũng có chút không giống. Có lẽ là do cửa đều có hi tự đỏ rực, có lẽ là án tiền đốt nển đỏ.

Tiêu Lâm không muốn người hầu hạ, lúc này chỉ còn hai người bọn họ.

Bên ngoài tân khách ồn ào, cùng hai người bọn họ vô can.

Hãn rót đầy hai chén rượu, tự cầm lấy một ly nói “Lễ hợp cần, cùng thân phận.”.

Thư Minh cầm lấy một chén khác, cổ tay giao với cổ tay Tiêu Lâm, nói “Lễ hợp cần, sau này nguyện yêu thương.”.

Đối ẩm xong, trao đổi rượu, hai cổ tay lại giao nhau hợp cần.

Hai người đã cách quá gần, hương rượu ái muội trong hơi thở giao triền, Tiêu Lâm thấp giọng nói, “Kỳ thật, chỉ hai người chúng ta, trốn ở chỗ này, làm lễ hợp cần, sau đó động phòng hoa chúc liền hảo. Nay cố tình còn muốn ta đi ra ngoài tiếp khách, quả thực là lấy đá để vào chân mình a.”.

Thư Minh nhẩn cười, “Như thế, sao Cảnh vương gia lại nghĩ không chu toàn như vậy.”.

Tiêu Lâm thở dài, dặt Thư Minh nói, “Đi thôi. Nếu không đi, chỉ sợ hoàng huynh gọi người đến thỉnh.” Cúi đầu nhìn thấy cổ áo Thư Minh hở ra, hồng y làm lộ ra làn da như ngọc thạch, nhin không được ở bên tai hãn nói, “Mau chút đuổi bọn họ, chúng ta xuân tiêu nhất khắc trị thiên kim.”.

Thư Minh trừng mắt liếc nhìn hãn một cái, đang muốn mở miệng, đã thấy Tiêu Lâm đi ra cửa.

Tiêu Lâm di một tiếng, hai tay mở ra, vẫn là không ra, đúng là từ bên ngoài khóa cửa.

Nghi hoặc một chút, chỉ nghe bên ngoài cao giọng nói, “Vương gia, hầu dụ Hoàng Thượng, thỉnh Cảnh Vương gia cùng Vệ quốc hầu an tâm động phòng, việc ở ngoài không cần quan tâm. Còn Vân thế tử, tiệc cưới này chấm dứt như thế, Hoàng Thượng ôm vào cung ở tạm. Tiểu nhân ở ngoài cửa không xa, Vương gia nếu muốn xuất môn, gọi một tiếng là được.”.

Dứt lời, nghe tiếng bước chân đi xa.

Thư Minh hé ra mặt đỏ giống như thiêu cháy.

Tiêu Lâm mặt mày hớn hở nói, “Duy Ngô huynh, biết ngô ý, rất hợp ngô tâm.”.

Hoàn chính văn